

Na titulní straně foto Eva Brožová

Reportáže

Pomoc přichází shora.....2-5
Střechu nad hlavou našli v židovské synagoze.....20-23
Jsme tady, klidná síla.....44-46

Otázky pro...

plk. JUDr. Vladimíra Panenku,
ředitele Letecké služby P ČR.....6-7

Z domova

Ministr vnitra rozhodl o budoucnosti CP.....8
Ruzyňské letiště navštívil ministr vnitra.....8
Rok zabezpečení vozidel.....9

Ze zahraničí

Záhada Bermudského trojúhelníku vyřešena.....10
Nájemný vrah vyjde levněji než pohřeb.....10
Policisté v JAR musejí zhubnout.....11
Drogy hlídal papoušek.....11

Případ skončil patem

Umění zmizet.....14-15

Zahraniční mise

Sirotkem v Libérii.....16-17

Nové zbraně

Samopal CZ Scorpion EVO 3 A1.....25-27

Portrét

Moto Jura, aneb přestup k P ČR ve zralém věku.....28-29

Školství

První studenti převzali diplomy.....30-31

Z krajů

Potvrzení přátelství mezi IPA Praha a Esslingen..... 32-33
Návštěva ministra dopravy..... 32
Pomoc policistů při tragické nehody..... 33
Úspěchem jednotky je náročný výcvik..... 33-34

Křížky u silnice

Nekapotované střety.....35

Z policejních archivů

Příliš dlouhá série.....36-37

Případy majora Zahrádky

Malý krůček k vraždě.....38-39

Kultura

Novinka ze světa agentů..... 40
Poručík a Spielberg.....40

Memoriál Michala Braniše

Sešli se už po třinácté.....47

Čtenářské soutěže

Tam, kde se řeky stékají... 24
Velká soutěžní křížovka.....42
Pro dobrotu... 43

POMOC PŘICHÁZÍ SHORA (Str.2-5)

ROK ZABEZPEČENÍ VOZIDEL (str. 9)

UMĚNÍ ZMIZET (str. 14-15)

SAMOPAL CZ SCORPION EVO 3 A1 (str. 25-27)

U POLICISTŮ VE SLANÉM (str. 20-23)

PRVNÍ STUDENTI PŘEVZALI DIPLOMY (str. 30-31)

JSME TADY, KLIDNÁ SÍLA (str. 44-46)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka **Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ** Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel: **974 841 814, 817, 613, 684**. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzertech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: **974 841 814**, fax: **974 841 094**, e-mail: **redakce@mvcr.cz**,
http://www.mvcr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov
tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: **pavel.komarek@tmv.cz** Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvoždanská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.
Redakční uzávěrka 17. 10. 2010. Číslo 11/16. ročník vychází 12. 11. 2010.
Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odšednání závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

POMOC PRICHÁZÍ SHORA

Letecká služba Policie ČR je tady již pětasedmdesát let. Jejím prvořadým úkolem je pohotovostní zajištění policejních akcí na záchranu života či odvrácení hrozícího nebezpečí, pátrání po pohřešovaných osobách, nebezpečných pachatelích a pachatelích závažných trestných činů. Provádí záchranné i přepravní lety a zasahuje při velkých požárech, záplavách a jiných katastrofách.

Když jsme v září dorazili na staré letiště Ruzyně, do hangáru „D“, kde Letecká služba sídlí, už na nás čekal Ing. Václav Sládeček, vedoucí oddělení jakosti a kvality. Neodmítli jsme nabízenou kávu a hned jsme se ptali na současné hlavní úkoly Letecké služby Policie ČR. Náš hostitel se trochu pousmál a začal nás s nimi seznamovat.

„Mezi hlavní úkoly patří nepřetržitá pohotovost a letecká činnost pro útvary policie a Ministerstva vnitra, dále letecká činnost pro složky Integrovaného záchranného systému ČR.

Čtyřicet let je posádka vrtulníku připravena kdykoliv vzlétnout. Pohotovost s posádkou drží i dva členové HZS, ti mimo vysloveně hasičské akce létají i na policejní vyžádání vrtulníku, například k hromadným dopravním nehodám, aby provedli prvotní úkony do příjezdu pozemní techniky.“ Chtěli jsme vědět, jak to funguje v praxi, a vedoucí oddělení pokračoval. „Pokud přijme operační dispečink výzvu k akci, do vrtulníku pak usedne tříčlenná posádka a směřuje k uvedené lokalitě, kde případně přiberou další odpovědnou osobu. Většinou se jedná o policistu, který požádal o součinnost vrtulníku, nebo který má k danému případu další potřebné informace či nezbytné podrobnosti např. k pohřešované osobě.“ A o jaké případy se jedná? „Jsou to pátrací akce po pachatelích závažné trestné činnosti, pohřešovaných osobách a odcizených vozidlech, ale jsou to samozřejmě i akce zaměřené na protidrogovou oblast nebo organizovaný zločin.“

Dalším důležitým úkolem je letecká činnost pro útvary Hasičského záchranného sboru. „Jde o hašení požárů v místech, která jsou obtížně dostupná pro pozemní hasičskou

techniku, nebo o rozsáhlé požáry. Tento úkol zajišťujeme hlavně v horkých letních měsících, kdy často dochází k požárům samovznícením nebo z nedbalosti,“ upřesnil Václav Sládeček. „A s tím úzce souvisí i další činnost, a to letecká hlídková činnost nad lesními porosty pro potřeby Ministerstva zemědělství ČR. Na základě smlouvy mezi Ministerstvem vnitra a Ministerstvem zemědělství plní naše posádky i tento úkol. Piloti mají v mapách vyznačené oblasti, které MZ vytypovalo a označilo za rizikové. Ty se při hlídkové činnosti systematicky prolétávají, přičemž lze obecně říci, že jeden oblet trvá něco málo přes hodinu. Tento úkol je především preventivní, ale pokud posádka zpozoruje oheň, okamžitě povolá hasičské sbory a sama zahájí intenzivní letecké hašení. Takové lety jsou vyžadovány jen ve dnech pracovního volna a v obdobích extrémního nebezpečí vzniku lesních požárů. Z výšky posádka vidí jakékoli zadýmení v rozsáhlém lesním porostu a informace může okamžitě předat cestou rádiového spojení na nejbližší operační středisko HZS, které aktivuje pozemní složky. Pokud naše vrtulníky zaregistrují zadýmení při úplné jiném letu, pak i tehdy cestou operačního střediska upozorňují příslušný místní HZS.“

„První stanoviště Letecké záchranné služby bylo v Praze zřízeno v roce 1987 a je dodnes umístěno na mezinárodním letišti Praha-Ruzyně, na hlavní základně Letecké služby,“ dodal Václav Sládeček a pokračoval: „Letecká část zabezpečení Letecké záchranné služby je obdobná jako v jiných evropských zemích, je zabezpečována systémem státních i nestátních leteckých provozovatelů. Zásadním rozdílem je způsob jejich financování. Veškeré letové výkony jsou hrazeny ze státního rozpočtu, především Minis-

terstva zdravotnictví. Policejní letové posádky jsou speciálně cvičeny pro provádění nočních letových úkolů a využívají speciální doplňkové vybavení, například brýle pro noční vidění. Posádky mají kvalifikaci pro provádění letů za podmínek IFR – lety podle přístrojů. Kvalifikaci posádek odpovídá i potřebné vybavení používaných vrtulníků.“

Od Ing. Sládečka jsme se dozvěděli i důležité informace k nočním letům. „Možnost provádění nočních letů je mimo jiné podmíněna i bezprostředním přístupem letové posádky k aktuálním a přesným meteorologickým informacím o stavu a nejbližším vývoji počasí po dobu předpokládané letové činnosti. K tomuto účelu využíváme aktuální počítačovou simulaci mraků a informační systém meteostanic na území České republiky a střední Evropy, kde jsou informace aktualizovány po třiceti až šedesáti minutách včetně meteorologických výstrah. Posádka musí pochopitelně znát a co nejlépe odhadnout vývoj počasí v místě zásahu nebo činnosti i místa umožňující noční vzlety a přistání.“

Velkou výhodou je umístění střediska Letecké záchranné služby v Praze přímo na hlavní základně Letecké služby, kdy dochází k souběžnému zabezpečení pohotovosti dalších vrtulníků pro zásahy policejních složek a záchranných týmů v rámci Integrovaného záchranného systému ČR.

Pátrání po letadlech v rámci SAR – povinnost členského státu ICAO zabezpečit funkci mezinárodního systému vyhledávání a záchrany havarovaných letadel. To je úkol, který Letecká služba také zajišťuje, a tentokrát se o vlastní práci rozpovídal plk. Ing. Petr Fridrich, pilot-inspektor Letecké služby. „Každý vrtulník i letadlo má zařízení, takzvaný nouzový maják. V případě nehody

Technici Josef Kovář a Miroslav Matějka při zástavbě slaňovací hrazdy do vrtulníku Bell 412 EP

Ing. Martin Švarc – palubní inženýr

Ing. Václav Sládeček na kontrole u techniků

Pilot plk. Ing. Radovan Krejčíř

se nouzový maják spustí automaticky nebo může nouzový maják zapnout člen posádky ručně, například při nouzovém přistání. Signál majáku zachytí systém družic, které nepřetržitě monitorují zeměkouli. Signál nouze obsahuje u nejnovějších typů imatrikulační značku a polohu letadla a je přes družici předán do koordinačního mezinárodního řídicího střediska SAR a následně do národního střediska SAR, které bezprostředně vyhláší stav tísne. Potom přichází řada na nás, nebo armádu, a letíme získaná data prověřit. Vzpomínám si, že kolegové také letěli kousek na západ od Prahy. Vrtulník R 22 sice vysílal nouzi, ale stál u majitele na zahradě. Posádka společně s majitelem zjistili, že do vrtulníku vnikla partička mladíků a chtěli se proletět. Zkoušeli všechna tlačítka, páčky a omylem zapnuli nouzový maják.“

Ve výčtu hlavních úkolů nesmíme zapomenout na záchranné akce s Horskou službou a její výcvik s vrtulníkem v horském terénu. „Každý letecký záchranář, který se vybírá z cvičitelů Horské služby, projde jedenkrát za rok přezkoušením pro práci s vrtulníkem. Jde o stmelení úkolů horského

záchranáře s vrtulníkem přímo v terénu,“ řekl nám k tomuto úkolu palubní inženýr Martin Švarc. „Výcvik členů Horské služby z celé republiky probíhá na vrtulnicích BELL 412 i EC 135, jde o práci pod vrtulníkem, při které se simuluje záchrana a evakuace osob v horském terénu, a to s pomocí podvšového lana či palubního jeřábu. Nedílnou součástí je také slánění záchranáře do těžko přístupného terénu a poskytnutí první neodkladné péče zachraňované osobě. Každý začínající letecký záchranář musí splňovat zdravotní způsobilost, absolvovat teoretický i praktický kurs lanové techniky, zdravotní přípravu, právní normy, zvládnout základní školení a potom získá průkaz leteckého záchranáře s prolonačním průkazem, kde se každý rok školení a výcvik zapisuje. Pokud by se doba mezi jednotlivými výcviky prodloužila, poznali bychom to. Proto je v naší **Směrnici pro provádění záchranných prací s letadly MV provozovanými Leteckou službou Policie České republiky** zakotveno provádění tohoto výcviku nejméně jedenkrát za rok. Tato činnost se samozřejmě vztahuje i na vybrané členy HZS a určené jednotky

P ČR. Letecký záchranář z HS zodpovídá nejen za sebe, ale i za ty, s kterými zachraňuje ohrožené návštěvníky hor, a opakovaným cvičením si obnovuje jistotu,“ zdůraznil Martin Švarc. „Nacvičujeme například záchranné akce na sedačkové lanovce, kdy při spadnutí lana v nepříznivých povětrnostních podmínkách může během krátké doby u sedících lyžařů dojít k ohrožení života. Zvláště při velkém mrazu spojeným s větrem. Naše posádky společně se záchranáři HS se snaží co nejrychleji dostat návštěvníky hor zpět na pevnou zem. Tyto úkoly nacvičujeme třeba ve Špindlerově Mlýně či na kabinové lanovce v Jánských Lázních, a to i ve spolupráci s HZS. Další zajímavou disciplínou je odříznutí zraněného lezce visícího na laně ve stěně a jeho vytažení palubním jeřábem do kabiny vrtulníku. Úkolů, které se plní, je samozřejmě více, ve všech ale Horská služba potřebuje, aby byla na místě problému rychle, proto využívá vrtulníky. Oslovuje nás nebo armádu a v poslední době spolupracuje i s komerčními provozovateli LZS“.

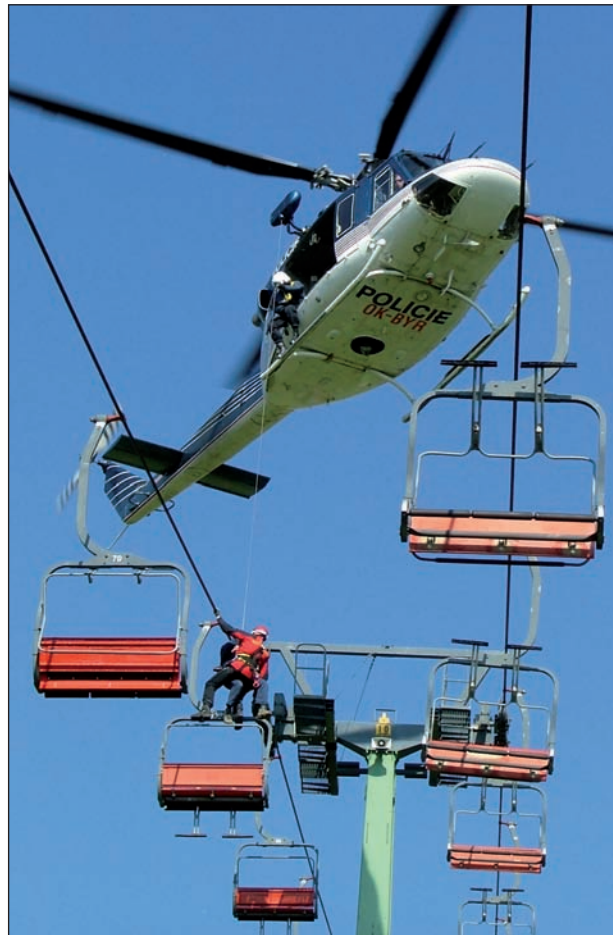
V poslední době je z médií velice dobře známa záchrana a evakuace osob, přeprava osob a materiálu při živelních událostech a katastrofách, u nás hlavně díky téměř každoročnímu povodním. Poslední, které máme v paměti, jsou ze začátku letošního srpna bleskové povodně, kdy nejvíce vody bylo hlavně na Liberecku. Plk. Ing. Radovan Krejčíř je jedním z pilotů, který v sobotu 7. srpna odletěl vrtulníkem Bell 412 EP – OK BYR do severních Čech. Z hlavní letecké základny v Praze trvá let do Liberce běžně pětadvacet minut. Tentokrát jim cesta trvala mnohem déle vzhledem k velmi špatnému počasí, vytrvalý déšť, nízká základna oblačnosti a snížená viditelnost. „Moje posádka pomáhala konkrétně v Raspenavě a Višňově, kde se rozvodnila říčka Smědá. Zdejší obyvatelé, kteří před vodou nestáli včas opustit své domovy, čekali na záchranu ve vyšších podlažích zatopených budov, ale i na střechách, vikýřích domů i na stromech. Nikdo nevěděl, kdy zatopené domy zmizí pod vodou, a tak jsme museli jednat velice rychle. V paměti mi utkvěla záchrana šestičlenné rodiny včetně půlročního miminka ze střechy

Dopravní nehoda u Hradce Králové si vyžádala převoz zraněného vrtulníkem do nemocnice

Záchranáři přiletěli pro pacienta a transportovali ho do pražské nemocnice

Nácvik záchrany ze sedačkové lanovky ve Špindlerově Mlýně

zatopeného domu, následně potom záchrana osoby ve velmi špatném zdravotním stavu s transportem přímo do nemocnice ve Frýdlantu. Ten den jsme ze zatopených domů zachránili celkem sedmnáct osob. V tomto místě pracovala také naše další posádka s vrtulníkem Bell 412. Vzájemně jsme komunikovali a jednotlivá krizová místa jsme si rozdělili tak, aby záchrana přišla co nejdříve. Krizový štáb Libereckého kraje zajistil naší posádce ubytování v libereckých kasárnách, a tak jsme byli druhý den schopni od časného rána dle jeho pokynů pokračovat v činnosti. Šlo zejména o zjištění kritických míst v oblasti rozvodněné říčky Smědá až k hranicím. V průběhu dne byl vrtulník k dispozici štábu v obci Višňová, odkud v poledne odletěl do Liberce a následně na pokyn krizového štábu zpět do Prahy.“ v krátkosti nám události ze severních Čech popsal pilot jednoho z vrtulníků. Jak jsme se později dozvěděli, nebyly to jeho první povodně. V roce 2002 pomáhal zachraňovat ohrožené obyvatele jižních Čech a lidské životy zachraňoval i při záplavách v roce 2006 na jižní Moravě. Ten rok byl za svoji práci vyznamenán tehdejšími předsedou vlády Jiřím Paroubkem. Posádky s vrtulníky Letecké služby P ČR se od roku 1997 účastnily všech povodní, které se u nás objevily, a policisté pomáhali se záchranou ohrožených občanů.

Dalším pilotem, který v srpnu také mířil do Libereckého kraje, je plk. Ing. Petr Fridrich. Potvrdil nám, že cesta na sever Čech začátkem srpna byla složitá díky nízké

oblačnosti s deštěm, a tím i špatné dohlednosti. Jejich let směřoval do Heřmanic. S touto vesnicí neměl krajský krizový štáb žádný kontakt. „První koho jsme zachraňovali, byla babička s dědou a vnukem. Mávali na nás z vikýře domu, všude kolem byla kalná a prudká voda. Ve Frýdlantu v Čechách jsme zachraňovali pět lidí, kteří na náš vrtulník čekali na střeše zdejší továrničky, kolem byla jen samá voda. Říčka Smědá se i v této oblasti rozvodnila a silný proud nikomu nedovoloval do vody vstoupit. Asi třináctiletý klouček se držel větví v koruně břízy. My jsme ho ale neviděli. Na jeho přítomnost ve větvích nás upozorňoval zdejší občan, který také čekal na záchranu.

Chvilí nám trvalo, než jsme chlapce zahlédli. Když jsme ho dostali do vrtulníku, byl bílý jako stěna a nekomunikoval, byl k smrti vyděšený. Kdo to nezažil, nepochopí,“ povzdychl si Petr Fridrich. „Ve Frýdlantu v Čechách jsme také vytáhli na palubu vrtulníku muže, který se držel pouze jakéhosi křoví. Ten den posádka vrtulníku Bell 412 HP – OK BYQ, který jsem pilotoval, přepravila a zachránila osmnáct lidí. Ve večerních hodinách byla naše posádka s vrtulníkem vyslána ještě do oblasti Srbské Kamenice. Po ukončení záchranných letů jsme přeletěli do Ústí nad Labem, kde jsme přenocovali a ráno byli opět k dispozici.“ ukončil stručně vyprávění pilot Petr Fridrich.

Mezinárodní záchranné operace a poskytování humanitární pomoci při mimořádných událostech v zahraničí je poslední ze základních úkolů letecké služby. „Připomenu

mimořádné záchranné akce v roce 2000 nejdříve v Makedonii a ve Vysokých Tatrách, kde došlo k rozsáhlým požárům. Ani tady naše posádky nechyběly,“ dodal Václav Sládeček.

Do hangáru „B“ jsme se šli podívat na vrtulníky a Václav Sládeček nám je v krátkosti popsal. „Střední hmotnostní kategorii zastupují vrtulníky Bell-412 ve verzi HP nebo EP, které provozujeme od roku 1993. Dvoučlennou posádku může doplnit až třináct cestujících. Cestovní rychlost vrtulníku je až 214 kilometrů v hodině a dolet 680 kilometrů. Střední typ vrtulníku je vhodný pro většinu policejních zásahů a je navigačně a přístrojově vybavený pro lety ve složitých meteorologických podmínkách. Vzhledem ke kapacitním možnostem můžeme na palubu naložit výkonné zdravotnické či záchrannářské zařízení. Vrtulník může být také vybaven jeřábem nebo podvěsem pro přepravu nákladů a taktickou slaňovací hrazdou.

Lehkou hmotnostní kategorii zastupují vrtulníky EC 135 T2+, které provozujeme od roku 2003. Jednoho člena posádky v tomto případě může doplnit až šest cestujících. Cestovní rychlost je 249 km/h a vrtulník doletí 660 kilometrů.“

Nás pochopitelně zajímalo, jaké další doplňkové vybavení Letecká služba využívá a na tuto zvědavou otázku nám nejen odpověděl, ale i ukázal jednotlivá zařízení.

„Mezi doplňkové vybavení našich vrtulní-

*V lednu 2006 vrtulník LS přistál na Sněžce
a pacientku přepravil do nemocnice*

**Pilot plk. Ing. Petr Fridrich se
s vrtulníkem Bell 412 EP vrátil
z kontrolního letu**

ků patří například FLIR, což je optoelektronický systém umožňující snímání barevného obrazu, nebo termovize, která slouží například k vyhledávání ztracených osob, pátrání po věcech nebo k dokumentaci prostoru. Úspěšně jsme termokameru využili např. při likvidaci požáru rafinerie v Litvínově, kde

posádka monitorovala šíření podzemního požáru.

Do dalšího doplňkového vybavení patří prátací světlomet tzv. NIGHTSUN. Je vysoce výkonný a posádkou pohodlně ovladatelný dle aktuálních potřeb.

Všechny vrtulníky Bell-412 mají na pravé straně zabudován jeřáb, který obsluhuje palubní operátor. Nesmím zapomenout na podvěsný hák, který slouží nejen pro přepravu nákladu, ale může být na něj rovněž zavěšen vak na vodu pro hašení požárů nebo záchranný koš pro záchranu a evakuaci max. dvou osob z nepřístupných míst, hlavně z vody. Jednou z předností je jeho univerzálnost, a tak jej používáme na všech typech vrtulníků.

Na provozní ploše před hangárem „D“ jsme zastihli pilota plk. Ing. Radovana Krejčíře, jak společně s technikou z oddělení oprav nasedl do vrtulníku Bell 412 EP za účelem spuštění motorů a palubních systémů k provedení předepsaných bodů právě dokončované revize. Spuštění motorů musí totiž provádět jen pilot, který má k této zkoušce oprávnění. Za malou chvíli již technici Pavel Štěr a Miroslav Matějka měřili pomocnými snímači vibrace vrtulníku bez listů hlavního nosného rotoru a diagnostický přístroj zaznamenával parametry vrtulníku v jednotlivých režimech motorů. „Je nutné zdůraznit, že Letecká služba je autorizovaným střediskem

údržby pro vrtulníky Bell 412 HP/EP a technický personál je vyškolen u výrobce vrtulníku Bell k provádění i nejvyšší revize po náletu 5 000 hodin. Ty již byly provedeny na dvou vrtulnících a resort Ministerstva vnitra tím ušetřil několik milionů korun, protože nemusel tyto revize zadat v zahraničním servisním středisku. Údržbu vrtulníků EC provádí také výrobcem vyškolený personál, který své každodenní zkušenosti zúročuje při odstraňování složitých závad, seřizování palubních systémů až po provádění předepsaných revizí po náletu 400, 800 a 1 200 letových hodin. Náš celý technický odbor, inženýři po jednotlivých odbornostech společně s technikou, tvoří profesionální tým, který garantuje provádění všech výrobcem předepsaných prací a za podmínek stanovených mezinárodními leteckými předpisy. Tím je zajištěna vysoká míra bezpečnosti provozu našich vrtulníků.“ zakončil náš rozhovor Ing. Václav Sládeček.

Na úplně samotný závěr jsme byli svědky zkoušky funkčnosti systému vypouštění hasebního vaku u obce Lužec nad Labem. Ve vrtulníku OK-BYS byla posádka ve složení plk. Ing. Petr Fridrich, pplk. Ing. Václav Rada a palubní technik nrap. Radim Kropáč. Vrtulník se dostal co nejbliž k hladině, pomalu posádka do vaku nabrala vodu a nad rozkvetlou loukou pilot vak vypustil.

Eva BROŽOVÁ
Foto autorka
a archiv
Letecké služby P ČR

...plk. JUDr. Vladimíra PANENKU, ředitele Letecké služby Policie ČR

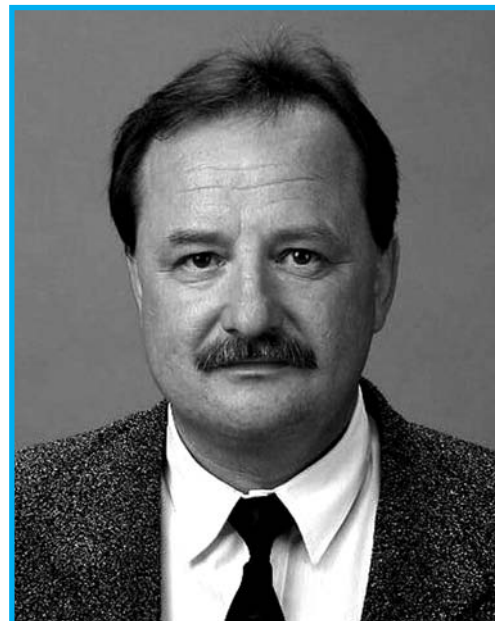
Dne 1. července 2010 uplynulo sedmdesát pět let od zřízení četnických leteckých hlídek, sedmdesát pět let od doby, kdy se ve vzdušném prostoru nad naším státním územím poprvé objevila letadla s výsostným označením ve tvaru sférického trojúhelníku a imatrikulačními písmeny v červené barvě.

Pane řediteli, můžete popsat počátky četnických leteckých hlídek?

„Třicátá léta minulého století byla charakterizována stupňováním napětím v souvislosti s prudkým nárůstem fašismu. Úkolem leteckých hlídek byla ochrana svrchovanosti nebo vzdušného prostoru státu, spolupráce s pozemní bezpečnostní službou, zejména při pátrání po zločincích a provádění záchran-

Ministerstva vnitra, který prováděl kromě plnění úkolů policejní povahy a záchranných činností i přepravu vládních činitelů.

V roce 1979 došlo ke změně názvu oddílu ministerstva vnitra na Leteckou správu Federálního ministerstva vnitra a k další změně názvu došlo až v roce 1988 na Leteckou správu Sboru národní bezpečnosti. V důsledku celospolečenských změn po listopadu 1989 došlo v roce 1990 k rozdělení na Státní letecký útvar Ministerstva vnitra a Úřad Federálního ministerstva vnitra pro leteckou službu. Letecká služba Federálního policejního sboru tak plně převzala úkoly policejního charakteru – pohotovostní služba, pravidelná a nepravidelná letecká přeprava, pátrání po pachatelích trestných činů, pohřešovaných osobách a věcech, řízení dopravy, dozor na státních hranicích, preventivní lety, záchranné lety, činnost v rámci LZS, leteckou přepravu nejvyšších ústavních a vládních činitelů federace a republik a v případě potřeby i mimoresortní leteckou přepravu. Po zrušení Státního letec-

LETECKÁ SLUŽBA POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

OD ČETNICKÝCH HLÍDEK Z ROKU 1935 K LETECKÉ SLUŽBĚ POLICIE ČR

ných prací při živelních pohromách a leteckých katastrofách.

Četnické letecké hlídky byly podřízeny přímo ministerstvu vnitra. Po celou dobu jejich existence až do okupace Československa nacistickými vojsky jim velel major, později podplukovník, Antonín Vlk.

Hned v roce 1945 po osvobození bylo při Zemském velitelství Sboru národní bezpečnosti vytvořeno Letecké oddělení. V únoru 1946 bylo při ministerstvu vnitra zřízeno Velitelství letectva Sboru národní bezpečnosti, do jehož čela byl opětovně postaven Antonín Vlk, tentokrát už v hodnosti podplukovník. Tím byly vytvořeny základy pro pokračování v činnosti letecké složky jako součásti Sboru národní bezpečnosti a přímého nástupce předválečných četnických hlídek.“

Jaké úkoly tehdy Letecké hlídky Sboru národní bezpečnosti plnily a jak se jejich činnost vyvíjela v dalších letech?

„Letecké hlídky SNB v letech 1946 až 1950 plnily zejména úkoly letecké policie a zajišťovaly protivzdušnou obranu státu. Jejich úkolem bylo pomáhat pozemním bezpečnostním složkám při plnění jejich úkolů s použitím letecké techniky a provádět záchranné práce.

V roce 1951 byla předána protivzdušná obrana státu armádě včetně většiny letecké techniky. V tomtéž roce vznikl Letecký oddíl

kého útvaru Ministerstva vnitra v roce 1998 zůstala nynější Letecká služba Policie České republiky pokračujícím následníkem bezpečnostního letectva.“

Změnilo se základní poslání a původní vize četnických leteckých hlídek?

„Naše policejní letectvo neslo různé názvy, kvalitativně se změnila používaná letecká technika od víceúčelových pozorovacích, stíhacích a kurýrních letadel až k stávajícím moderním vrtulníkům. Základní poslání a způsob vnějšího označení policejních letadel se v podstatě nezměnil. Lze konstatovat, že původní vize četnických leteckých hlídek se z velké části podařilo v dnešní době realizovat.

Na důkaz svého tvrzení mohu odcitovat několik myšlenek uveřejněných v roce 1935 u příležitosti vzniku bezpečnostního letectva:

...Četnické letecké hlídky mohou rychle hlásiti vznik požáru, mohou dokonce i zabrániti jeho rozšíření vrháním pum se speciální náplní...

...V míru může býti těchto letadel upotřebeno nejen pro boj proti lidským zločinům škůdcům, nýbrž i proti škodlivému hmyzu...

...Různé trestné činy a neoprávněné přelety cizích letadel se dají prokázati jen fotografováním z letadla naší četnické letecké hlídky.

...Není možné se obejít bez pomoci četnického letectva...

...převoz aeroplánem by byl jistě nejlepším dopravním prostředkem pro nemocné a zraněné občany, četníky a policisty, způsob rychlý, postrádající škodlivých ořesů, nejlepší doprava do vzdálené nemocnice.

Od založení četnických leteckých hlídek uplynula spousta času a naši předchůdci plnili v době své služby se svými letadly, později vrtulníky, mnoho důležitých, složitých a náročných úkolů. Výčet by byl velmi dlouhý, rozmanitý i zajímavý, a tudíž v této oblasti s úctou odkazuji na vydané související publikace a texty.“

Dostáváme se k současné Letecké službě Policie ČR. Jaké úkoly plní dnes?

„Současná Letecká služba je specializovaným leteckým útvarem Policie České republiky, pohotovostní službu a ostatní letecké úkoly zabezpečuje po celém území státu. Její činnost se stala neodmyslitelnou součástí policejní praxe, záchranného systému státu a krizového řízení.

V policejní činnosti je vrtulníková technika nasazována především na akce na záchranu života, záchranné a pátrací akce po osobách a nebezpečných pachatelích, odvrácení hrozícího nebezpečí škody velkého rozsahu a závažného narušení veřejného pořádku, nebo jiné mimořádné události vyžadující neodkladné řešení. Vrtulníky jsou též využívány na provádění hlídkových a průzkumných letů pro potřeby speciálních policejních složek, při pátrání po odcizených motorových vozidlech, sledování plynulosti dopravy nebo výcvikové a instruktážní akce.

Letecká služba plní významné úkoly poskytování letecké podpory složkám integrovaného záchranného systému.

Pro útvary Hasičského záchranného sboru jsou nasazovány vrtulníky k akcím pro záchranu a evakuaci ohrožených osob, hašení požárů a dalším mimořádným událostem. Při opakovaných povodních a rozsáhlých požárech lesních porostů měly policejní vrtulníky obrovský podíl na jejich zvládnutí. Součástí této práce je též provádění letecké hlídkové činnosti, monitorování a dokumentace požárů a vyhledávání ohnisek požárů v málo přístupném terénu. Velmi významný a náročný úkol Letecké služby v této oblasti je výcvik leteckých záchrannářů Hasičského záchranného sboru.

Letecká služba zabezpečuje přepravu pacientů, lékařů a zdravotníků při nasazení sanitních vrtulníků v rámci Letecké záchranné služby. Středisko v Praze vzniklo za velké účasti policejní letecké jednotky v dubnu 1987 jako první středisko s trvalým provozem na území tehdejšího Československa. V současné době je zde zabezpečen nepřetržitý provoz sanitním vrtulníkem EC 135 T2+. Na vyžádání je v tomto středisku nasazován pro potřeby LZS další vrtulník k rychlé přepravě inkubátorů s novorozenci či týmů lékařů v rámci transplantačního programu.

Pohotovostní vrtulníky z leteckých základen plní též úkoly v systému pátrání po letadlech v tísni – SAR. Vrtulníky Letecké služby létají také v našich horách při záchranných akcích ve spolupráci se sdružením Horské služby. Jsou též k dispozici vládě při poskytování humanitární pomoci v rámci mezinárodních záchranných operací.

V roce 2008 byla ministrem vnitra schválena nová koncepce Letecké služby Policie České republiky do roku 2010 a do roku 2015. Povíte nám něco k této koncepci?

„Koncepce upřesňuje úkoly Letecké služby, jejich technické zabezpečení, vybavení i rozmístění letecké techniky na území České republiky. Počty, rozmístění a vybavení vrtulníků pro jednotlivé úkoly zohledňují specifické potřeby jednotlivých složek, jednotného řízení a poskytování letecké podpory.

Od roku 2009 došlo k útlumu leteckých činností pro Ministerstvo zdravotnictví na střediscích Letecké záchranné služby v Hradci Králové a Brně.

Došlo k redukci leteckého parku na dva typy vrtulníků, vrtulníky lehké hmotnostní kategorie EC-135 a vrtulníky střední hmotnostní kategorie Bell 412, které mohou být

upraveny do policejní, zásahové, cestovní, zdravotní nebo záchranné verze.

Ukončením dodávek 8 ks lehkých vrtulníků EC 135 T2+ roce 2008 byla dokončena náhrada dříve vyřazených vrtulníků MI 2 a BO 105. Tím jsou vytvořeny hlavní kapacitní předpoklady pro zabezpečení leteckých činností v oblasti vnitřní bezpečnosti a integrovaného záchranného systému. Pro policejní činnost jsou čtyři tyto vrtulníky vybaveny digitální barevnou kamerou a kamerou pro snímání obrazu v tepelném spektru a zařízením pro přenos obrazu na pozemní pracoviště. Pro noční lety využívají policejní posádky brýle pro noční vidění, k trvalému určení přesné polohy vrtulníku v neznámém terénu využívají moderní pohyblivé mapy. Pro práci v nočních hodinách jsou vrtulníky vybaveny pátracími světlomety.

Střední typ vrtulníků Bell 412 HP je u letecké služby v provozu již 17 let. Modernizované vrtulníky Bell 412 EP ve výkonnější zásahové a záchranné verzi jsou určeny pro práci speciálních policejních jednotek a družstev hasičů, včetně posílení možností leteckého hašení. Při záchranných akcích je používán palubní jeřáb pro spuštění záchrannářů a vybavení k postiženým osobám a jejich následná evakuace, nebo podvěsný hák pro zavěšení záchranné sítě. Podvěsný hák se většinou používá pro zavěšení nákladu a především hasícího vaku.

Pohotovostní nasazení vrtulníků je realizováno z Hlavní letecké základny Praha a Letecké základny Brno. Jedná se o hlavní místa trvalé dispozice pohotovostních vrtulníků v policejní, zásahové, záchranné a hasící verzi, letových posádek a technického zázemí. Tím jsou vytvořeny rozhodující podmínky pro zabezpečení akceschopnosti útvarů Policie ČR, Hasičského záchranného sboru ČR, Integrovaného záchranného systému a krizového řízení v oblasti letecké podpory.

Hovořil jste o Letecké základně Praha a Letecké základně Brno. Můžete blíže specifikovat jejich úkoly?

„Hlavní Letecká základna Praha je hlavní strategické pracoviště s trvalým 24hodinovým provozem speciálně vybavených vrtulníků pro plnění letových úkolů především policie,

Hasičského záchranného sboru a dalších složek Integrovaného záchranného systému pro nasazení na celém území České republiky. Ve stejném pohotovostním provozu je nasazen i sanitní vrtulník pro leteckou záchrannou službu. Jedná se o hlavní a rozhodující pracoviště pro centrální operační řízení nepřetržitě akceschopnosti vrtulníkové techniky s ústředním technickým a logistickým zázemím.

Letecká základna Brno je druhé strategické pracoviště s plánovaným trvalým 24hodinovým provozem speciálně vybavených vrtulníků pro plnění úkolů bezpečnostních a záchranných složek především na území Moravy a Slezska.

K dočasnému zajištění letecké podpory regionálních bezpečnostních a záchranných složek a orgánů krizového řízení ve vzdálenějších místech státu jsou smluvně vytvořena předurčená letecká pracoviště, která specifikují základní provozní podmínky pro krátkodobé umístění a provoz vrtulníků Letecké služby.“

Pane plukovníku, můžete na závěr v krátkosti shrnout uplynulých 75 let?

„Léta 1935–2010 představují 75 let dobré, mnohdy tvrdé i nebezpečné práce pilotů, mechaniků a dalšího obsluhujícího personálu.

Při této příležitosti bych rád upřímně poděkoval všem pracovníkům policejního letectva, kteří každodenně nasazovali a nasazují svůj život a zdraví, aby ochránili ostatní spoluobčany před zločinem nebo jim pomohli v těžkých životních situacích. Dovolte vzpomenout také na ty, kteří ve strojích se státní vlajkou ve tvaru sférického trojúhelníku přišli o to nejceněnější – o své životy.

Jsem velmi rád, že i po 75 letech je posláním stávající Letecké služby a bývalých četnických hlídek téměř stejné – ochrana životů, zdraví a majetku občanů.

Letecká služba má k dispozici velmi kvalitní výkonnou a moderní leteckou techniku, k jejíž obsluze a údržbě si vychovala velmi dobré, spolehlivé a zkušené letové posádky a letecké mechaniky. I ostatní její zabezpečující personál je spjat s finálním produktem – včasně a hlavně bezpečně zajištění letového úkolu.

Cílem útvaru je co nejlepší služba veřejnosti.“

Eva BROŽOVÁ
Foto archiv LS

MINISTR VNITRA ROZHODL O BUDOUCNOSTI CIZINECKÉ POLICIE

Ministr vnitra Radek John začátkem října definitivně rozhodl o podobě transformace cizinecké policie. Celkem bylo ve hře pět variant. Po jejich důkladném posouzení, po zvážení všech pozitiv, negativ, legislativních a finančních dopadů, se jako nejlepší řešení jednoznačně jeví tzv. teritoriální varianta.

Služba cizinecké policie bude k 1. lednu 2011 výrazně transformována. Zrušeno bude 682 a převedeno 696 tabulkových míst. Místo dosavadních sedmi oblastních ředitelství bude v rámci každého krajského ředitelství Policie ČR vytvořen odbor cizinecké policie. Ten bude zajišťovat většinu agendy, kterou nyní vykonává cizinecká policie. V redukované podobě bude zachováno také ředitelství Služby cizinecké policie, které plní úkoly související s ochranou vnějších hranic a s členstvím České republiky v schengenském prostoru. Díky teritoriálnímu modelu řízení budou všechny služby policie působící ve vnitrozemí podléhat jednotnému velení ze strany krajských ředitelství a policejního prezidia.

Více prostoru pro výkon policejních pravomocí

Některé správní agendy, které souvisí

s pobytem cizinců, budou zároveň převedeny do kompetence ministerstva. Proces převodu agendy cizinecké policie související s povoláním dlouhodobých pobytů tak bude o dva roky urychlen. Předpokládáme také přesun agendy dlouhodobých víz. Zcivilnění celé této agendy uvolní ruce policii při výkonu policejních (nikoli správních) činností a přinese zkvalitnění práce policie v oblasti veřejného pořádku a bezpečnosti. Zcivilnění agendy se již v minulosti uskutečnilo v případě občanských průkazů, cestovních dokladů nebo řidičských průkazů. Tento krok také odpovídá praxi rozšířené v zemích Evropské unie.

Více úspor, méně korupce

„Přesvědčily mne dva aspekty: úspornost a především protikorupčnost. Zvolená varianta přinese roční úsporu v personální oblasti ve výši 218,778 milionů Kč,“ řekl ministr vnitra Radek John. Převod části správních agend z policie na Ministerstvo vnitra zároveň významně přispěje k dalším významným úsporám nákladů i ke zvýšení protikorupčních standardů. Dojde také k eliminaci případů zprostředkovatelství, klientelismu a korupce, které byly zaznamenány. Přijaté rozhodnutí je dalším důkazem, že Radek John pokračuje v prosazování úspor ve svém resortu a v boji proti korupci.

Ministr vnitra Radek John

Odpovědnost policejního prezidenta

Ministr vnitra pověřil policejního prezidenta provedením transformace Služby cizinecké policie a vyjádřil víru v její hladkou realizaci. Nezbytnou podmínkou pro převod správní agendy z policie na Ministerstvo vnitra je schválení legislativních změn při projednávání vládního návrhu novely zákona o pobytu cizinců v Poslanecké sněmovně.

Jiří REICHL

Ředitel tiskového odboru a tiskový mluvčí Ministerstva vnitra

Foto MV ČR

RUZYŇSKÉ LETIŠTĚ NAVŠTÍVIL MINISTR VNITRA

V souvislosti s přijatými bezpečnostními opatřeními navštívil ministr vnitra Radek John v doprovodu policejního prezidenta genmjr. Oldřicha Martinů a ředitele Služby cizinecké policie plk. Vladislava Husáka mezinárodní letiště Praha-Ruzyně. „Spolupráce se zahraničními partnery funguje znamenitě a přijatá opatření na letišti nezatěžují cestující. To, že je letiště Ruzyně jedno z nejlépe střezných evropských letišť, mě velmi uklidnilo,“ uvedl po prohlídce ruzyňského letiště ministr vnitra Radek John. Po návštěvě letiště se ministr

Ministr vnitra v doprovodu policejního prezidenta a ředitele Služby cizinecké policie navštívil mezinárodní letiště Praha-Ruzyně

vnitra seznámil s pracovištěm Národního kontaktního bodu pro terorismus P ČR.

Jiří REICHL

Foto archiv MV ČR

Za posledních několik let autokriminalita v ČR sice klesá, přesto škody kolem kradených či vykrádaných aut stále občany zatěžují, trápí. Každých 40 minut u nás „zmizí“ jeden čtyřstopý „rodinný miláček“, materiální ztráty se přitom za letošní rok již přehouply přes 1,5 miliardy korun – abychom byli konkrétnější.

ROK ZABEZPEČENÍ VOZIDEL

a společně aktivně hledat nové odpovědi na otázku, jak se vhodně bránit proti nebezpečí odcizení nebo vykradení automobilů, zaznělo na tiskové konferenci v den zahájení projektu.

Hlavními osobnostmi při čerstvém uvádění programu do veřejného života byli ředitelka odboru prevence kriminality Mgr. Jitka Gjuričová, Ing. Jiří Dufek, prezident AGA, a za „domácí“ plk. Ing. Viktor Čech, náměstek policejního prezidenta pro SKPV.

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC
a Václav ŠEBEK

Policie proto ve spolupráci s Asociací technických a bezpečnostních služeb Gremium Alarm, s odborem prevence kriminality MV a s Českou asociací pojišťoven odstartovala od 1. října 2010 (s trváním v celém následujícím roce) preventivní projekt „Rok zabezpečení vozidel“.

Cílem dlouhodobé akce je další posilování účinné situační prevence. Chceme upo-

zorňovat veřejnost na konkrétní rizika krádeží motorových vozidel a krádeží věcí a dílů z nich, budeme systematicky opakovat, upřesňovat informace o možnostech moderního zabezpečení motorových vozidel proti krádežím

Rok zabezpečení vozidel

www.rokzabezpecenivozidel.cz

ÚSPĚŠNÝ TYDEN V BOJI PROTI KORUPCI

Ministr vnitra Raдек John ocenil práci Inspekce Policie ČR a Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality. Inspekce a ÚOKFK v září zveřejnily čtyři výsledky svého úspěšného šetření.

Inspekce Policie České republiky ukončila akci KOLO, při níž byli zadrženi policista Inspektorátu cizinecké policie Litoměřice

pro podezření z přečinu zneužití úřední osoby a zločinu přijetí úplatku a deset občanů Ukrajiny.

Inspekce Policie ČR ukončila také akci ROLAND, kde byli zadrženi dva policisté z Obvodního ředitelství Policie České republiky Praha pro podezření z přečinu zneužití pravomoci úřední osoby.

Ve Znojmě na radnici ÚOKFK obvinila tajemníka tamní radnice ze zneužití pravomoci úřední osoby a sjednání výhody při zadání veřejné zakázky. Další čtyři lidé jsou obviněni z podplácení.

„Byl to úspěšný týden v boji proti korupci. Když to takhle bude pokračovat dál, tak do konce roku korupci v ČR výrazně omezíme a do dvou let paralyzujeme,“ pochválil práci inspekce a protikorupční policie ministr vnitra Raдек John.

Práce Inspekce policie ČR a Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality ukazuje veřejnosti, že to Ministerstvo vnitra pod vedením Radka Johna myslí v boji proti korupci opravdu vážně.

Jiří REICHL

Ilustrační foto archiv redakce

ZÁHADA BERMUDSKÉHO TRÓJÚHELNIKU VYŘEŠENA

Americkým vědcům se povedlo rozlousknout legendami opředenou záhadu Bermudského trojúhelníku a vysvětlit podeřlý fakt. Proč v oblasti mezi Miami na Floridě, Portorikem a Bermudami záhadně mizelo a stále mizí velké množství lodí a letadel? Vysvětlení je prý jednodušší, než si lze představit.

V oblasti zvané také »Děbelský trojúhelník« není ani základna UFO, ani se tu nenachází jiná časoprostorová dimenze. Ve světle nových faktů pokulhává i teorie, že se zde rozkládalo zaniklé území vyspělé civilizace, třeba bájná Atlantida, a že některá její energetická zařízení mohou být stále

v provozu. Vědcům se podařilo přesvědčivě dokázat, že za vše může plyn. Přesněji řečeno metan, se kterým se můžeme setkat téměř v každé domácnosti, ať již v plynové troubě či průtokovém ohřívači...

Badatelé s konečnou platností zjistili, že se tu ze dna oceánu vynořují obrovské metanové bubliny, kvůli nimž mizí většina lodí a letadel na určitých místech po celém světě, tedy například i v méně

„proslavených“ oblastech Japonského či Severního moře.

Oceánografové na mořském dně v oblasti tzv. Bermudského trojúhelníku objevili po letech bádání značné zásoby metanu, tzv. metanové hydráty. Na základě nashromážděných dat se podařilo přesvědčivě zrekonstruovat, co se stane při explozi gigantické plynové bubliny.

Metan, který se normálně nachází na dně oceánu ve zmrzlém stavu, se může za určitých podmínek rozpnout a transformovat do plynových bublin. Ty explodují poté, co dospějí k mořské hladině. Loď zachycená do metanové bubliny okamžitě ztrácí

schopnost plout na plynem zředěné vodě a potápí se ke dnu. Pokud jsou bubliny dostatečně velké a obsahují dostatečné množství expandujícího plynu, může kvůli nim spadnout i letadlo.

NÁJEMNÝ VRAH VYJDE LEVNĚJI NEŽ POHŘEB

Brusel - Nájem zabijáka přijde v Belgii asi na 62 tisíc korun a navíc na tom prý není nic složitého.

Najít si nájemného zabijáka je prý v Belgii snadné, a navíc to člověka stojí méně než pohřeb zavražděného. K tomuto závěru dospěl podle listu Le Soir jeden z belgických poslanců Denis Ducarme. Člověka, který za peníze na objednávku spáchá vraždu, je podle něj možné najmout za 2500 eur.

Ducarme se do neobvyklého pátrání po nájemných vrahích pustil kvůli jednomu případu z počátku září. Jistá žena z Lutychu tehdy přiznala, že si najala vrahy partnera. Popsala zároveň, že najít takové lidi, kteří se prý v Belgii často rekrutují ze zemí bývalého sovětského bloku a Balkánu, nebylo vůbec složité.

Pirátsství ve Francii pod dohledem

Francouzští uživatelé internetu budou možná zanedlouho požádáni, aby si na své počítače nainstalovali antipirátský špiónský program. To se stane v případě, že se agentuře Hadopi podaří prosadit její dosud nevídaný návrh.

Francouzský úřad na kontrolu pirátů (Hadopi), který má na starosti vymáhání zákona „třikrát a dost“, potichu připravoval nový projekt, který by mu velice usnadnil práci. Podle dostupných informací se mu totiž doposud nepodařilo od internetu odštíhnout jediného piráta.

S velkým nadšením byl po mnoha odkladech a úpravách nakonec přijat zákon označovaný jako třikrát a dost. Jeho tvůrci si od něj slibovali výrazné omezení zcizování autor-ských děl v prostředí internetu tím, že by hříšníkům za trest hrozilo odpojení od internetu.

Očekávalo se, že za jeden rok bude možné po dvou předchozích upozorněních a následném rozhodnutí soudu odpojit až 50 000 uživatelů.

Tento „plán“ se však nepodařilo naplnit, a to je možná důvod, proč začal vznikat návrh obsahující sledovací programy. Podle serveru newteevee.com v něm Hadopi navrhuje možnost, že bude žádat uživatele o instalaci speciálního špiónského programu, který by sledoval jeho činnost na internetu.

Vyplývá to z určité bezradnosti, když ani zákon na odpovídání pirátů nedokáže řešit některé technické detaily. Mezi ně patří například otázka, zda bylo konkrétní internetové připojení používáno výhradně jeho vlastníkem a ne například jinou osobou, která se na něj nabourala.

Spyware od Hadopi by měl zaznamenávat využívání internetu na konkrétním počítači. Ale například i to, zda nebylo vyhledáváno slovo z „černé listiny“ a jaké videoreamy uživatel sledoval.

Programéři by zároveň pomocí vyskakovacího okna upozorňovali uživatele v průběhu stahování souboru, zda jej opravdu chtějí stáhnout, i když by tím mohli porušit autorské právo.

Z dostupných dokumentů vyplývá, že by se sledovací software měl stát součástí antivirových nebo antispywarových řešení, anebo být instalován přímo do routerů.

Účinnost tohoto řešení poněkud snižuje skutečnost, že si jej uživatelé budou instalovat pouze dobrovolně. Na druhou stranu organizace předpokládá, že program bude distribuovat přímo internetový poskytovatel a uživatel pak bude muset instalaci vysloveně odmítnout.

V návrhu se také počítá s tím, že si uživatel bude moci program deaktivovat.

To potvrdilo i šetření zmiňovaného zákonodárce. „Hodně znepokojující je i to, že je dokonce levnější nechat někoho zabít než pak zaplatit jeho pohřeb,“ podotkl Ducarme, který hodlá zahájit akci za zvýšení bezpečnosti v zemi. „Je do nebe volající, že můžeme jednoduše někoho nechat zabít, že je to v podstatě banalita,“ dodal.

Šetření ukázalo, že závisí na tom, kdo si vraždu objedná a na koho. Suma tak může vystoupat třeba až k 10 000 eur.

Existují ale i další „služby“, na které je prý možné si zločince bez větších potíží najmout. Třeba zavít někoho do kufru auta na hodinu stojí kolem 150 eur. Zničení auta nepohodlné osoby může vyjít až na 500 eur.

POLICISTÉ V JAR MUSEJÍ ZHUBNOUT

Pretorie – Jihoafrická republika patří k zemím s nejvyšší kriminalitou na světě – a jak se podle tamního internetového serveru Times LIVE zdá, má také nejtlustší policisty.

Ti nyní dostali přímo od ministra policejních sil Fikileho Mbaluly příkaz, aby zhubli, jinak přijdou o práci.

Ministra především znepokojuje, že veřejnost policii vnímá jako línou, tlustou, zkorumpovanou a nevykonnou. Proto se nyní policisté s nadváhou budou muset dostat do formy, jinak policejní síly opustí, řekl Mbalula na summitu Pretorii zaměřeném na boj s kriminalitou.

„Někteří policisté se okamžitě nafouknou jako balon, jakmile opustí výcvikové středisko. Tihle policisté nemohou soupeřit se zločinci, po nichž jdou. Musejí na své váze zapracovat,“ řekl ministr a dodal, že by se policisté neměli věnovat

„masírování pивních pupků“, když mají zločince na útěku. „Jste ve formě, abyste dokázali bojovat s kriminálníky? Pokud ne, pak policejní služba není pro vás,“ dodal.

V Jihoafrické republice běžně kolují zprávy o tlustých policistech, kteří nejsou schopni honit mladé kapsáře a drogové dealery, především pak ve spleti uliček tvořících většinu chudých předměstí.

Tloušťka ale netrápí jen jihoafrické policisty. JAR vede světový žebříček obezity obyvatelstva spolu s USA a Německem. Podle zdravotních studií v této zemi trpí nadváhou, obezitou či morbidní obezitou celých 61 procent populace.

DROGY HLÍDAL PAPOUŠEK

V rukou kolumbijské policie skončil kromě dvou mužů obviněných z obchodování s drogami i papoušek. Byl vycvičený k hlídání drog.

Papoušek Lorenzo měl za úkol upozor-

ňovat na nezvané osoby při vstupu do prostoru, kde se s drogami pracovalo, uvedla agentura Reuters.

Policejní velitel Fredy Veloza z města Barranquilla, kde se podařilo zločince zadržet, uvedl, že se policistům zdálo velice podezřelé, co Lorenzo říká. Vypadalo to jako upozorňování na něčí přítomnost.

„Už jsme se setkali s několika zajímavými situacemi během zabavování exotických zvířat. Mezi nimi byl i tento papoušek, který začal vrískat: ‚Uteč, uteč, nebo tě chytanou!‘ ve chvíli, kdy ulicí v Barranguille projížděli policisté,“ řekl Veloza.

Navzdory Lorenzovu varování se policistům podařilo dvě osoby podezřelé z obchodování s drogami a zbraněmi zadržet. Strážníci poté našli v místě i skryš pro marihuanu a zabavili další dva ptáky.

Podle oficiálních zdrojů bylo k upozorňování na podobná nebezpečí vycvičeno zhruba tisíc ptáků.

Po desetiletí je kolumbijské město Barranquilla využíváno drogovými obchodníky k nelegálnímu pašování drog do Spojených států.

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART
Foto internet**

3D iluze má zpomalit agresivní řidiče

Z Kanady přichází nevšední nápad, jak zpomalit agresivní řidiče. Na silnici je namalován velmi realistický 3D obraz malé dívky, která se shýbá pro míč. Obraz se řidičům objeví ve chvíli, když jsou od něj vzdáleni asi 30 metrů. Jakmile přijedou blíže, vymizí. Podle expertů to však může být nebezpečné.

Tato zkušenost by měla i ty nejvíce bezohledné řidiče šokovat a přimět je zamyslet se nad tím, jakým způsobem řídí, míní autoři nového projektu, který by měl mít pozitivní vliv na bezpečnost dopravy v kanadském Vancouveru.

Spíš tým ale někoho smrtelně ohrozí, namítají odpůrci nápadu.

Optickou 3D iluzi malé holčičky, která má přimět řidiče zpomalit, začala používat kanadská škola před svou budovou. Podstata nápadu je v tom, že pokud řidič pojede povolenou rychlostí 30km/h, dokáže bez problému zastavit ještě před obrazcem a navíc ještě pravděpodobně pozná, že jde jen o iluzi.

Naproti tomu rychle jedoucí vozidlo

zastavit nestihne a nesoustředěný řidič si může myslet, že skutečně porazil a přešel živou dívku. Obraz se sice ve vzdálenosti menší než 30 metrů začne „vpíjet“ do silnice, avšak to řidič nemusí v rychlosti zaznamenat.

Kritici si ale stojí za svým. Obraz malé holčičky může řidiče natolik překvapit, že mohou prudce zabrzdít a strhnout řízení a tím způsobit dopravní nehodu. Může do nich také například narazit za nimi jedoucí automobil.

Bezpečnostní experti tvrdí, že jde o ojedinělý způsob, jak naučit řidiče, že musí být v každém momentu připraveni i na neočekávané. Obraz má být na silnici zkušebně umístěn po dobu jednoho týdne, poté budou experti vyhodnocovat, zda je tato forma upozornění na jízdu vysokou rychlostí účinná a bezpečná.

U policie v Kongu

Jedno z mých nejnovějších pracovních působení mě už dvakrát zaválo na další z míst, kam se zřejmě za celý život jen tak někdo nepodívá. Preferovaná turistická lokalita to tedy vpravdě není. Tentokrát jsem totiž byl v oblasti označované některými novináři jako země horských goril a krvavých diamantů. Neviděl jsem však ani opice, ani hrochy či jiná zvířátka a ani, bohužel, prahádné diamanty... Profesionální zaměření mně ale umožnilo tuto pro někoho zemi vnímat z poněkud jiného pohledu.

TĚŽKÝ ŽIVOT FOTOGRAFA

Viděl jsem tam mnoho věcí, které doslova braly dech, přestože jsem již z té exotičtější části světa na něco zvyklý. A měl jsem vzácnou možnost setkat se s rozličnými místními policejními zbraněmi, kterých kupodivu na zemi, kde doposud nepřestal hořet vleklý pohraniční konflikt, není zase tak mnoho.

Dokonce jsem si veškeré zbraně mohl bez jakýchkoliv těžkostí a v pohodě i fotit, což jinak na tomto území bývá dost problematické. Za prvé, i místní obyčejní lidé bývají, co se týče namířeného objektivu fotoaparátu kdekoliv na ulici, jen málo přátelští (tak málo, že jsem to nezažil ani v Afghánistánu). Nevím, zda si opravdu myslí, že jim „fotografie bere duši“, ale praxe je veskrze taková, že po zjištění fotografa v akci většinou následuje nevrle otočení, či hned dokonce rozčilování, sprosté nadávky či výhrůžky. Jste pak rádi, že na auto něčím nehodí – a kamení je na velmi špatně udržovaných cestách všude po ruce dost a dost.

Pěší tajnou akci prováděnou osamělým fotografem bych tedy rozhodně nedoporučoval. Pokud se pak dotýkáte zkusíte zdvořile a slušně pozeptat na dovolu, zda můžete snímek pořídit, buď rovnou zarputile odmítnou, či naopak (a to mnohem častěji) v duchu zajásají nad příležitostí snadného výdělku. Neboť podle místních zvyklostí je zde bílý člověk odjakživa od toho, aby rozdával a nechal se škubat. Za svou fotku vysloví částku, která se kupříkladu rovná až polovině místního měsíčního platu, který je něco mezi 30 až 40 dolary; dolar je tu běžnější a preferovanější

platidlo než oficiální konžský frank. Navíc, pokud půjde o vojáka či policistu, koledujete si coby nadšený reportér nejméně o velkou pokutu či přímo o ztrátu svého fotoaparátu. Pravidla, co se smí a nesmí, jsou zde totiž poněkud nejasná a pravomoce ozbrojených složek jsou nekonečné – kdo má uniformu, ten má prostě pravdu.

Takže aby Evropanovi s chutí, a dokonce zadarmo pózovali příslušníci policejní moci, je tu poněkud mírně řečeno neobvyklé... Nezachytit lecos z toho fotoaparátem by byla poměrně velká škoda. A bylo by škoda to nesdílet se čtenáři.

ZBRANÍ JAK ŠAFRÁNU

U policie v Kongu nejsou zbraně zase tak často vidět. Není jich sice doslova jako šafránu, ale rozhodně zbraň u sebe nemá úplně každý ze strážců zákona. A není to rozhodně tím, že by je v této zemi doslova plné válek a zločinů nepotřebovali, že by neměli šanci je využít. Jde tak o nevšední paradox – k výkonu služby v tomto ne zrovna bezpečném konci světa má většina policistů doslova jen prázdné ruce.

Důvody jsou zřejmě dva. Za prvé, až nyní postupně padají rozličná dlouholetá mezinárodní embarga na tento problematický region, který po úplně prvních mezinárodně uznaných demokratických volbách nyní stanul na cestě (zřejmě dlouhé) k podobnému režimu, jaký máme my v Evropě. Takže poslední dodávky zbraní do Konga se většinou odehrály v poměrně dávnější historii.

S bídou každý desátý policista je ozbrojený. Zvláště pistolí je tu naprosté minimum. A pokud jsou, jde potom opravdu o neskutečné kousky. U většiny ochránců zákona na ulici je zpravidla k vidění na opasku (pokud jej tedy vůbec má) pouze holé pouzdro. Proč je prázdné, tedy bez služební pistole, vůbec nosí, těžko říct. Za opačný příklad může posloužit policista, kterého jsem spatřil mezi prvními hned na letišti. U sebe sice měl pistoli, až neuvěřitelně ošoupané izraelské Jericho, ale jen tak zastrčenou za obyčejným provazem uvázaným kolem pasu na dva uzly.

Bylo mi několikrát naznačeno, že druhým důvodem pro omezení výzbroje policistů je křehkost nové demokracie, a tedy nemalá (a snad i důvodná) obava o ni. Zkrátka strach, aby se nakonec

Jeden z policistů v pohotovosti na stráží základny. Jak je vidno ani během hry zvláště odrůdy místní dámy se zátkami od nápojů, se tu neodkládá automatická zbraň. Pravda, jde o trochu nebezpečný kraj...

Samopaly UZI bývají v Kongu nezdárka k vidění. Jde o původní, nejstarší a největší ze všech modelů, opatřený poměrně složitou skládací opěrkou. Místní uziny nejsou z Izraele, ale pocházejí z belgické licenční produkce. Mají označení FABRIQUE NATIONALE – LICENCE UZI.

Asi nepřekvapí, že ve výzbroji jsou nejvíc zastoupeny rozličné klony legendární sovětské pěchotní zbraně. Zdejší ákáčka jsou výhradně na náboj 7,62x39 mm.

OBÁVANÍ LOVCI GAUNERŮ

Naštěstí jsem se v této části rovníkové Afriky většinou pohyboval mezi plně ozbrojenou a vůbec nejelitnější součástí zdejší Police nationale, speciální jednotkou PRI (Police rapide intervention). Jde o zdejší nejméně známou jednotku, která na místní poměry disponuje i relativně slušnou výbavou. Je sestavena z pečlivě vybraných a vzhledem k lokálním specifikům poměrně schopných policistů, kteří celostátně plní protiteroristické úkoly. Honí a sbírají nejrizikovější pachatele těch nejohavnějších zločinů. V zemi, na jejíž jedné hranici stále probíhá konflikt, který si celkově již vyžádal 1 300 000 mrtvých, je to poměrně těžká robota. Zdrogované, těžce ozbrojené bandy dodnes vládou v některých nejvýchodnějších teritoriích poblíž Rwandy a Ugandy a snaží se rozlézat po celém Kongu,

Beatrice, členka jednotky PRI, se svým trochu zrezavělým kalašnikovem. Tato nad očekávání drsná elitní policistka si svým přístupem bez diskuse zaslouhovala místo v této elitní součásti. Na opasku má český výsuvný obušek ESP, který je tam nyní plošně zaváděn.

S pistolemi je to tak trochu problém. Pokud už někdo nějakou disponuje, bývá to zpravidla nevýslovná plečka. Devítimilimetrový Browning model 35 je trefný příklad – byl nevýslovně ojetý a navíc mu chyběla pravá střenka. Hrůzný technický stav jeho spokojenému uživateli pranic nevadil, byl na něj nevýslovně pyšný.

kupříkladu sami policisté, kterých je v této obrovské zemi tak kolem 200 000 (například v hlavním městě Kinshase jsou vidět doslova na každém kroku), neobrátili proti nové vládě, která tu jako první v pohnuté historii nedosáhla moci silou, tedy pučem.

takže příslušníci PRI si opravdu sáhnou na pořádnou práci. O akční a mimořádně nebezpečnou činnost nemají rozhodně prážádnou nouzi.

Jako jejich dočasný externí instruktor a navíc ještě „kolonel“, i když bývalý („jednou colonel“), jsem byl nejvyššími policejními autoritami v zemi zmocněn fotit, co mě jen napadlo a jak se mně zlíbilo. A bylo toho opravdu k zachycení do fotoaparátu hodně. Nakonec všichni z mých chovanců a všichni kolem chtěli za každou cenu být na fotkách a občasná možnost zapózovat se tak paradoxně stávala jakousi odměnou, a tedy i vítaným pedagogickým prostředkem.

**Text a foto
Mgr. Pavel ČERNÝ**

V uličce nedaleko kostela stálo auto pohřební služby. Jeho majitel čekal, až skončí smuteční mše, aby přepravil nebožtíka na hřbitov. Málem si ani nevšiml bodrého chlapíka, který se k němu přiblížil. „Tak co, Pavlíku, jak jdou kšefty?“ zahlaholil přátelsky dvojnásobný vrah.

UMĚNÍ ZMIZET

Zločin Františka Hudce, narozeného na Štědrý den roku 1950, se poněkud vymyká obvyklému modu operandi vražedného běsnění, kterému policejní slang cynicky přezdívá „domácí zabíjačka“. Byl, pravda, stejně krutý, odehrál se – aspoň jeho první část – jako překotné vyprázdnění nastrované zloby, v tom nehledejme nic nového.

Zatímco ale většina takových pachatelů napíše dopis na rozloučenou a pokouší se více či méně úspěšně o sebevraždu, případně se jdou rovnou udat na policii, František Hudc se pilně připravoval únikový plán. Nic mu nebylo tak vzdáleno jako hodit si někde přes větve provaz a opustit navždy naše slzavé údolí. Přiznat se? Ještě směšnější představa!

František hrával zamlada šachy. Prý docela dobře. Teď ale rozehrál partii na notně zkrvavené šachovnici. Nesměl udělat taktickou chybu. Ale taky věděl, že má minimálně jeden tah náskok... Že pokud se mu všechny ty jeho rošády a gambity zdaří, dosáhne remízy. Věděl, že s figurkami, které mu zůstaly k dispozici, na víc než pat nemá.

Návrat z dovolené

Kůže Heleny Hudcové se skvěla opálením, které šťastlivec může dosáhnout jen kombinací moře a sluníčka. Nicméně modré vlny s pískem pláží už nechala definitivně za sebou, byla neděle 16. srpna 1992 a Helena se právě vrátila do Bruntálu.

Žádný důvod k nadšení. Doma na ni čekal čím dál nesnesitelnější manžel. Další důvod ke skepsi... Normální manželé normálně cestují na dovolenou spolu. Helena vyrazila do Jugoslávie sama. Nadělila si zájezd

k moři ke svým 40. narozeninám, ty ji čekaly už za dva dny...

Jedním z dovolenkových bonusů bylo, že bude na několik dní ušetřena pohledu *na ten jeho ksicht*. Což právě bohužel skončilo... Nespokojeně si odfrkla a otočila klíčem bytových dveří. Ani netušila, jak rychle se vrátí do reality. Franta seděl u zbytečně nahlas hrající televize, čuměl na přiblblý fotbal a lemtal bůhví kolikáté lahvové pivo...

Kolotoč výčitek

Helenina zavazadla stála jen pár minut v předstíni, ale bytem se už hlasitě rozléhal její palčivý hlas: „Jak můžeš žít v takovém bordelu! Kdybys aspoň zalil kytky a umyl nádobí. Ale ne, to ty radši budeš hnit zaživa! Fofrovat peníze, moje peníze, to je jediný, co ti jde, víd? Moc na mě nekoukej, já už mám všeho dost, rozumíš!“

Ano, Helena byla dominantní a události posledních měsíců její přesilu jen upevnily. František Hudc seděl v křesle, tiše upíjel pivo, ale nechutnalo mu. Ani fotbal na obrazovce ho už nebavil. Do hajzlu se vším!

Zavile cítil, jak v něm narůstá zlost. Nikoli poprvé, nikoli naposledy... Nejlepší by bylo udělat všemu přítrž, zacpat tý krávé hubu. Nejlepší jednou provždy.

Všude mají něco

„To jejich manželství nebylo zas tak špatné. Hádali se často, ale vždycky to nějak skousli, udobřili se. Nejčastěji v hospodě, rádi se napili oba, možná to potom srovnali i v posteli, ale to víte, já jim u toho nesvítím...“

Tak nějak by mohl znít otázkami nepřerušovaný monolog imaginárního svědka, výsledník průměru všech zaprotokolovaných výsledků příbuzných, přátel a známých rodiny Hudcovy, stejně jako nájemníků domu čp. 32 v bruntálské Okružní ulici. Tam Helena s Františkem a jejich 9letá dcera Bára bydleli, navíc Hudc vyženil syna Richarda (nar. 1976).

„Jo, rádi se oba napili, ale s jedním velkým rozdílem. Helena uměla popíjení udržet v mezích, pracovala jako ekonomická náměstkyně Okresního ředitelství pošt a v zaměstnání si počínala svědomitě. Franta? Živil se v poslední době jako soukromník, podlahář, práci odvedl, to jo, ale...“

Až moc často ho lidi viděli motat se po náměstí, až moc často z něj táhlo pivo nebo kořalka, to si pak rozmyslíte, jestli si objednáte práci u nějakýho spířara.“

Poslední procházka

S Františkem Hudcem to šlo z kopce. Neměl zakázky, tím pádem nedokázal platit faktury za materiál, asi za 60 000 tehdejších Kčs – a nenapadlo ho nic hloupějšího než zkusit štěstí v kartách. Prohrál, jak jinak, a ještě v hospodě musel podepsat dlužní úpis na třicet tisíc korun.

Celkem devadesát tisíc v červených číslech! To byly v roce 1992 nějaké peníze! Helena z toho měla nervy. Pokud se s manželem hádali, patřily Frantovy dluhy k obvyklému repertoáru jejich výčitek. Ale pořád se šlapalo dál, pořád měli víc společného než toho, co by je rozdělovalo.

Ostatně i tenkrát v neděli 16. srpna spolu navečer zašli do hospody. Proč ne, Richard byl do noci na brigádě, Barborka na prázd-

ninovém táboře. Na ulici, nedaleko hospůdky, viděli známí Helenu naposledy.

Nikdo z nich by si ani nepomyslel, co se v příštích hodinách odehraje. Franta nikdy nebyl agresivní, když se napil, smál se, vypravoval vtipy... Ale všeho do času.

Sekera a nůž

„Musíte s tím něco udělat. Z bytu, co bydlí Hudecovi, je cítit hrozný zápach a kolem otevřeného okna lítá spousta much! To přece není normální!“ tvrdila 22. srpna 1992 bruntálským policistům přesvědčivě Jindra Přikrylová, nájemnice z domu čp. 32 v Okružní ulici.

Příjezd policie do domu prokázal, že si

Přikrylová zdaleka nevymýšlí. V ložnici násilně otevřeného bytu Hudcových ležely na posteli dvě mrtvoly ve stadiu značného rozkladu!

Nedaleko rozmlácené Heleniny hlavy ležel zakrvácený kuchyňský nůž. Na podlaže vedle postele, přezdívané letiště, vlastně pod úrovní Richardova těla, ležela značně zakrvácená řeznická sekera, blížící se váhou ke dvěma kilogramům.

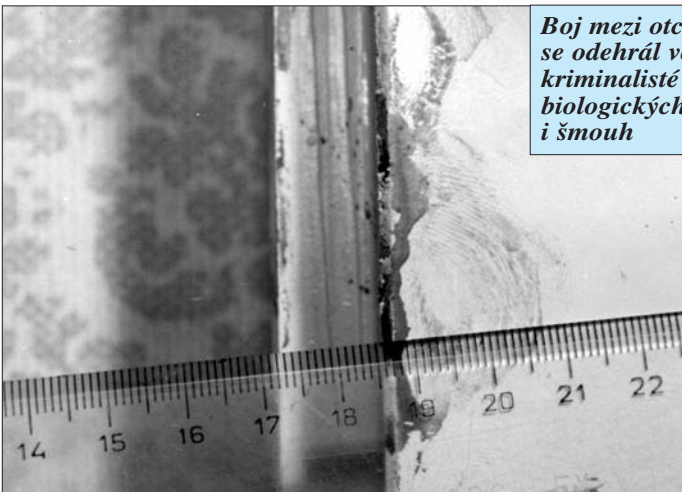
Pozdější soudní pitva určila, že pachatel zaútočil nejprve na ženin hrudník a břicho sedmi ranami nožem, běsnění dokončil vyšším počtem úderů sekerou do hlavy – právě těžké zhmždění mozku při mnohočetných zlomeninách klenby a spodiny lební bylo příčinou Heleniny smrti.

Policisté, kteří násilně vnikli do bytu, objevili dvě zkrvavená těla

Ještě větším masakrem prošel mladistvý Richard. V hrudníku, břichu a na pažích měl osm bodných a bodnořezných ran, ani jedna však nepronikla do tělních dutin. Usmrcující charakter však mělo deset ran sekerou do obličeje, které mu rozdrtily celou hlavu, včetně mozku.

Boj mezi otcem a nevlastním synem se odehrál ve více místnostech, kriminalisté proto zajistili řadu biologických stop, stříkanců i šmouh

Cecilie

osmé hodiny ranní z bytu Hudcových zoufalý křik: „Pomoc, maminko!“?

Brzy se ukázalo, že Hudec vraždil v intervalu, že hrál divoce vabank. Po nedělním návratu z hospody – to už byl Richard v dětském pokoji – nejspíš došlo k další hádce mezi manželi. Padla možná osudová slova, každopádně František počkal, až Helena usne a pak ji napadl nožem i sekerou.

V pondělí ráno se Hudec nezvykle svátečně oblékl a kolem půl osmé ranní zašel v tmavém obleku na manželčino pracoviště: „Jdu omluvit Helenku, bere si ještě týden dovolenou, pojedeme se mimo jiné podívat na Barborku.“

Nezdržel se dlouho, logicky, vždyť hrozilo, že se Richard probudí a najde mámu zavražděnou. Po návratu domů musel František Hudec splnit druhý „úkol“, asi o poznání horší. Tentokrát totiž neútočil v afektu nasrádané zloby a nenávisti, zbaloval se „jen“ nepohodlného svědka. vyženeného kluka, se kterým v minulosti docela dobře vycházel.

Zastírací manévry

Probuzený Richard prchal marně. Deset ran sekerou napovídá, že Hudec nenechal nic náhodě. Už kolem deváté hodiny, převlečený do světlých kalhot a trička, zašel otčím do pekárny: „Musím omluvit synátora, že nepřijde na brigádu. Vyboural se včera na kole, je celý poškrabaný a nemůže pořádně chodit.“

Hudec zajel ještě za Heleninou matkou v rámci bruntálského okresu, stejně jako za vlastní sestrou do západočeských Konstantinových lázní. Zopakoval legendu o prodloužené dovolené a měl na pár dní vystaráno. Nikdo je nebude chtít navštívit, nikdo se po nich nebude shánět.

Různé se pohyboval, i na Slovensku, jako by váhal, kam se vrtnout. Vybral všechny peníze, včetně manželčiny dolarové sumičky... Doma v Bruntále ho viděli naposledy ještě 22. srpna kolem desáté dopolední, když vtipkoval s majitelem pohřební služby. To se už svědkyně Přikrylová pomalu chystala oznámit svoje podezření na policii...

Každopádně František Hudec zmizel. Včas a nadobro. Celostátní pátrání, včetně relací ve sdělovacích prostředcích, ani mezinárodní zatykače nepřinesly ovoce. Za posledních osmnáct let nezískali kriminalisté jediný relevantní

poznatek k Hudcovu pobytu.

Může se skrývat v Německu, kde svého času pracoval? Nebo žije kdesi na území bývalého Sovětského svazu? V dobách socialismu bývala v Bruntále sovětská posádka a Hudec měl mezi oficíry pár kamarádů. S jedním, snad Arménem, si později dopisovali a měli se navštěvovat...

Letos v prosinci oslaví František Hudec, dvojnásobný vrah, svoje šedesátiny. Nezasloužené na svobodě.

Vraždění intervalem

Helenu zavraždil pachatel ve spánku. Nez mohla se na žádnou obranu, na rozdíl od svého syna... Ten se bránil. Jak si ale vysvětlit, že jedna svědkyně slyšela podivné rány v neděli večer kolem 22. hodiny, zatímco jiná sousedka vnímala v pondělí kolem

Viktorín ŠULC
Foto archiv Policie ČR

Libérie, západoafrický stát, je i přes své nerostné bohatství a příznivé klimatické podmínky jednou z nejchudších a ekonomicky nejméně rozvinutých zemí světa. Obyvatelé této země byli ještě před pár lety svědky a často také účastníky jedné z nejbrutálnějších občanských válek. Válka se táhla čtrnáct let a vyvrcholila intervencí mezinárodních jednotek Africké unie a záhy jednotek OSN. Od roku 2003 zde působí mezinárodní mírová mise OSN UNMIL, jejíž součástí jsou i policisté z České republiky a které jsem se zúčastnil dvakrát v letech 2007 až 2009. Mezinárodní policejní sbor OSN tzv. UNPOL (United Nations Police) je v Libérii složen z 39 národů a jeho hlavním úkolem je trénink místní policie, dozorování její funkčnosti a celkový dohled nad bezpečnostní situací v zemi.

přivedl životní příběh 20letého mladíka Lestera, který pro nás pracoval. Podle pravidel a nařízení mise OSN má každý člen mise povinnost zaměstnat několik místních obyvatel. Lester nám pomáhal s údržbou domu a hlavně byl naším prostředníkem s místní komunitou.

Velkou část svého dětství prožil právě v tomto zařízení, kam byl poslán svojí ovdovělou matkou, která se nemohla postarat o všechny své děti. Otec Lestera a jeden z jeho bratrů se stali v období války oběťmi brutálního masakru v kostele, kde povstalci zabili kolem 500 lidí.

Jednoho dne jsme se do House of Hope ze zvědavosti rozjeli podívat. Po sblížení s patronkou „Mama Alice“ nám bylo hned jasné, jaká pomoc z naší strany je potřebná a reálná. Celkový vzhled našeho sirotčince působil na místní poměry udržovaně, žádné otřhané polonahé špinavé děti s nafouklý-

Prap. Jaromír Kulha s dětmi

SIROTKEM V LIBÉRII

V hlavním městě Monroviu jsem strávil celkem třináct měsíců v týmu, jehož úkolem bylo založení zásahové jednotky místní policie. Je to první ozbrojená fungující jednotka liberijské policie založená na mezinárodních principech a standardech. Od prvopočátku se na jejím výcviku podílejí i čeští policisté. Podruhé jsem se do Libérie vrátil v roce 2009. Začal jsem o umístění mimo hlavní město, přesněji do města Sanniquellie, které je od Monrovie vzdálené cca 280 km, což v místních podmínkách znamená pět hodin jízdy terénním vozidlem v období sucha a sedm i více hodin v období dešťů. Týmy UNPOL v oblastech mimo hlavní město pomáhají zajišťovat provoz „obvodních oddělení“, takže jsem byl v každodenním kontaktu s místním obyvatelstvem. Základním prvkem naší práce bylo společné hlídkování po vymezené oblasti, tzv. Community policing a dozorování vyšetřování trestné činnosti. Při té příležitosti jsem měl možnost se plně seznámit s životem liberijského venkova.

Dlouhých čtrnáct let devastující občanské války zanechalo nenapravitelné škody na místním obyvatelstvu, a to hlavně na dětech. V Libérii nefunguje státní systém, který by dokázal o sirotky pečovat, proto zde sirotčince provozují různé charitativní a humanitární organizace. House of Hope (Dům naděje) a Betty Johan Orphanage house jsou dva sirotčince, které jsme se společně s kolegou Tomášem Kubů rozhodli během naší africké mise podporovat. Obě zařízení se nacházejí v severní části země v regionu Nimba County.

House of Hope, Ganta

House of Hope je sirotčinec na okraji města Ganta nedaleko hranic s Guineou. Sem nás

mi bříšky, typickými pro děti z válečných zón Afriky, jsme tu nenašli. House of Hope je areál několika přízemních budov s vlastní školou, kterou navštěvují i děti z okolních komunit, nejen svěřenci sirotčince. Právě školné a příspěvky křesťanské misie jsou hlavními zdroji financování provozu. Sirotčinec poskytuje domov zhruba 80 dětem ve věkovém rozpětí 2 až 18 let. Vzhledem k finančním problémům se o děti starají pouze učitelé z místní školy, kněz, Mama Alice a starší děti.

Myslím si, že na africké poměry zde bylo o sirotky dobře postaráno. Naše pomoc byla určena přímo dětem, proto jsme se rozhodli uskutečnit sbírku hraček. Oslovili jsme okruh svých známých o příspěví v podobě hraček a školních potřeb. Tímto bych chtěl poděkovat všem, kteří se této akce zúčastnili. Tato zprvu malá akce se rozrostla do slušných rozměrů a celkem jsme do Libérie odvezli přes 200 kg věcí. Mohlo to být i víc, ale váhové limity do letadla nám to neumožnily. Další dík patří i odboru mezinárodních vztahů Policejního prezidia ČR, který přispěl např. dětskými batůžky, školními potřebami, reflexními vestami. Oslovili jsme i české školáky ze Základní školy Luhačovice, aby věděli, že i v dnešní době existuje svět, který je na míle vzdálený tomu našemu. Aby věděli, že jedinou hračkou jejich vrstevníků v Africe jsou prázdné Pet láhve, konzervy a kanystry od oleje přivázané na provázku. Děti se úkolu zhostily s velkým zaujetím a přinesly spousty hraček i stolních her. Takové „Člověče nezlob se“ nebo „Puzzle“ tu neznají ani dospělí, proto Mama Alice dostala rychlokurz a bylo legrační pozorovat, jak se baví. Přivezené hračky byly vůbec první, se kterými se děti setkaly.

Milou odměnou bylo, když nám děti jako

své poděkování zazpívaly a ti menší namalovali obrázky s motivy afrického venkova pro své vzdálené kamarády z České republiky.

Betty Jonah Orphanage Home, Yekepa

Někdy na podzim roku 2009, když se období dešťů zvolna chýlilo ke svému konci, jsme dostali informaci, že do naší oblasti přijede delegace dánské humanitární organizace Danish Refugee Council vedená manželkou dánského ministerského předsedy. Cílem jejich cesty bylo zmapování úspěšnosti jejich humanitárních projektů v Nimba County a naším úkolem bylo jim poskytnout ochranu.

Už po pár ujetých kilometrech bylo na většině ze zúčastněných vidět, že si toto putování užívají. Na konci období dešťů jsou zde bahnité cesty v takovém stavu, že se do jedné díry schováte i s autem. Naše trasa vedla do tří různých vesnic, kde v každé byl realizován různý projekt. Jednou ze zastávek byl i Betty Jonah Orphanage Home ve městě Yekepa, který je právě pod patronátem zmíněné organizace. Město Yekepa je důkazem toho, kam směřoval v posledních 20 letech vývoj země. Dříve to bylo město vystavěné mezinárodní těžební společností, kde byla všesměrná infrastruktura, a místní lidé žili v upravených bungalovech. Fungovalo pravidelné vlakové spojení s hlavním městem, město mělo vlastní nemocnici. To všechno zaniklo s příchodem války, mezinárodní společnosti z Libérie odešly a nastalo dlouholeté rabování. Proto je dnes Yekepa městem plným rozpadlých obydlí. V současné době však dochází k pomalé obnově, kdy se sem vrací těžební společnost, která chce obnovit těžbu železné rudy.

Vzhledem k velkému množství projektů zcela závislých na dotacích z mimoafrických zdrojů, nezbyvají peníze na věci pro Afričany jakoby zbytečné a nadstandardní a pro nás tak

*Skupinové foto s dětmi před
budovou sirotčince*

Pomáhat a chránit

samozejmé a nenahraditelné. Situace byla v sirotčincích, které jsem trochu poznal obdobná, děti tu sice spí na postelích (což ve většině venkovských rodin neuvídíte, tam se spí na podložkách na ušlapané hlíně), dostávají pravidelně najíst (pravidelně znamená v Libérii jednou až dvakrát denně hrnek rýže a nějaké ovoce), ale už nejsou peníze na generátory elektrického proudu, školní potřeby a hračky. Takže jsme se rozhodli část naší sbírky věnovat nejen do Ganta House of Hope, ale i sem. Tady jsme rozdali i dárky věnované Policejním Prezidiem ČR – dětské batůžky, školní potřeby, dětské reflexní vesty,

Drobné dárečky a plyšová zvířátka přinesly dětem velkou radost

ručníky, kalkulačky apod. Betty Jonah poskytuje domov asi 40 dětem různých věkových kategorií.

Velké množství dětí bez domova a zázemí souvisí se změnami v tradičním africkém modelu soudržnosti rodiny a kmene. Dříve, a hlavně ve venkovských oblastech, bylo pravidlem, že o osiřelé dítě se postarali příbuzní nebo ostatní příslušníci kmene a jen málokdy bylo ponecháno dítě osudu. Rodiče nejsou schopni se postarat o velký počet svých dětí, a tak není výjimečné, že jsou některé z nich odloženy do sirotčinců.

Rozhodli jsme se podporovat děti, protože

být dítětem v Africe je velmi těžké. Tradiční způsob života mizí a vyhlídky dětí na lepší budoucnost jsou malé. Obyvatelé se spoléhají spíše na přísun pomoci ze západních zemí. Ve většině případů přežívají ze dne na den, země je zahlcena korupcí a místním lidem chybí motivace cokoliv na svém životě změnit. Nezbývá jen doufat, že aspoň některým dětem se podaří jejich naděje v budoucnu alespoň částečně naplnit.

prap. Jaromír KULHA
Foto autor

„Low profile policing – využívání antikonfliktních týmů policie“

Seriál o historii AKT v SRN – Dolní Sasko, Bavorsko, Sasko

DOLNÍ SASKO – manažeři konfliktů

V Dolním Sasku využívají místo klasického konceptu AKT tzv. **manažery konfliktů**. Manažeři konfliktů působí v tzv. sociálních ohniscích konfliktů, tedy v místech, kde se opakují problémy s určitými skupinami populace. V Dolním Sasku mají asi **30 manažerů konfliktů + 6 spotterů, kteří poté poskytují poradenství celé dolnosaské policii** (v Dolním Sasku je celkem zhruba 22 tisíc policistů).

Achim Grube z Dolního Saska

V roce 1997 se na území Dolního Saska uskutečnila přeprava jaderného odpadu, v průběhu které docházelo k velkým demonstracím a zraněním jak na straně občanů, tak policistů. Proto byl od r. 2001 vyvinut systém řízení konfliktů – na základě švédské studie v Göteborgu, která se zaměřila na výzkum velkých násilností, zejména eskalaci demonstrací.

Výstupy z této studie byly následující:

- důležitost informovanosti v rámci policie,
- výměna informací mezi policií a protestujícími občany,
- nalezení kontaktních partnerů,
- transparentnost taktiky,
- vytyčit zcela jasný rámec – zvážit v jakém rámci bude policie působit,
- diferenciaci mezi účastníky, násilníky.

Kladli jsme si otázku, co lze učinit již předem, aby k násilí nedošlo. Řízení konfliktu je pouze jeden z prostředků, nikoli jediný, kterým lze prolomit násilí. Třicet dolnosaských manažerů konfliktů školí v rámci pilotního projektu celou policii. Vše se odehrává na bázi dobrovolnosti. V rámci útvaru, kterému velí Achim Grube, se jim dostává odborného výcviku, který obsahuje 3 základní fáze:

přípravná – navázání kontaktu, práce s veřejností, navázání kontaktu s občanskými

mi iniciativami atd. Informace získané v rámci této fáze přispívají k tomu, aby byly demonstrace pokojné.

Dlouho před tím, než propukne demonstrace, jsou navázány kontakty s organizátory akce (podle spolkového soudu jsou dolnosaskí policisté povinni diferencovat účastníky demonstrací – je třeba rozlišovat např. mezi pochodem klauzů a demonstrací tzv. black block).

transparentní průběh a diferenciaci – při demonstraci black block tvoří 20 % tvrdé jádro, 20 % se „veze“ a ostatních 60 % se přišlo jen podívat!

Příklad: K bezpečnostnímu opatření při stávce francouzských dělníků byli přizváni kolegové z Hesenska, kteří mluvili plynule francouzsky. Pořádková jednotka byla schována, účastníkům ukázali pouze manažery konfliktů – řada z nich se s nimi začala fotografovat atd.

reflexe – mluvíme o tom, jak celé BO proběhlo, eventuálně se pořádá brífink se štábem, **každá reflexe je zároveň přípravou na další akci!**

Dolnosaskí policisté taktéž uspořádali **anketu mezi svými policisty**, jak policisté z jiných složek vnímají jejich policejní manažery. A skutečné výsledky v podstatě nepřekvapily. Z ankety vzešly tyto závěry:

- manažeři konfliktů nás pouze ruší v práci,
- brání nám v našem rozhodování,
- myslí si, že jsou lepší policisté než my.

Výsledek ankety znamená jediné – a to, že jsou manažeři konfliktů negativně vnímáni. Při používání manažerů **konfliktů je důležitá policejní kultura**. Na výsledek ankety reagovali dolnosaskí policisté sérií školení pro velitele opatření a pořádkovou policii.

Co se týče využití manažerů konfliktů, tak mezi **nejvýznamnější akce** patří např.: výstava Expo 2000 v Hannoveru, fotbalové mistrovství v roce 2006, pravidelné demonstrace ekologů v souvislosti s přepravou jaderného paliva (Castor), summit NATO v Kehl, cca 30 demonstrací v roce 2009. V případě potřeby manažerů konfliktů úspěšně spolupracují s AKT z jiných spolkových zemí.

Dolní Sasko také navázalo partnerství s Chorvatskem, radí této zemi při přebírání konceptu Low profile policing. Angažuje se také v rámci projektu Evropské unie „**Good practice for dialogue and communication as strategic policing**“, který organizuje Švédsko. Dle kolegů z Dolního Saska mají severské země vypracován velmi dobrý koncept zvládnutí davových akcí za účasti většího počtu osob.

BAVORSKO – Informační policisté, informační komanda

V Bavorsku mají tzv. **informační policisty**. Komunikace zde má prvotní význam. Impulsem pro zřízení tzv. „informačních komand policejního prezidia“ se staly výtržnosti v mnichovské čtvrti Schwabing. Studenti tam pořádali řadu kulturních akcí, které často narušovaly veřejný pořádek. Docházelo ke střetům s policií a objevila se silná kritika veřejnosti a médií. Policie se tedy uchýlila ke konceptu vyjednávání. Změna filozofie dostává zelenou v době studentských bouří v roce 1968. V policii se pro ni vžil název „mnichovská linie“. Klade se důraz na flexibilitu a přiměřenost počínání policie. Komunikace postupně přináší

výsledky, policie si vylepšuje image (po celém Německu se proslavil policista Meier, který během jednoho průvodu studentů vzal za ruce dva pořadatele kráčejí v čele a nasměroval celý průvod mimo hlavní ulice, aby nedocházelo k narušení veřejného pořádku a blokaci dopravy).

Christian Schmidt z Bavorska

V roce 1968 bylo zřízeno oficiálně tzv. **informační komando**, jednalo se o vybrané policisty ze všech okrsků Mnichova. Od r. 1991 bylo toto komando převedeno pod úsek dopravy. Od roku 1998 se úsek dopravy stal útvarem všech informačních policistů v Mnichově, kterých je nyní 140.

Cíle: využívání především při velkých bezpečnostních opatřeních (fotbal dosud jen MS 2006 a ČR – SRN, Anglie – SRN). Dalším cílem je snaha zabránit solidarizačním efektům.

Většina lidí na demonstraci si přeje, aby akce probíhala klidně. Informační policisté chtějí odstranit obraz policie jako nepřítel, chtějí zlepšit vztah policie a občana. Jsou oblečení jako normální policisté a komunikací přesvědčují občany, aby nezastavovali či neblokovali demonstraci atd.

Úkoly a hranice: chránit právo shromažďovací a svobodu projevoování názoru, ale také zajišťovat, aby nedocházelo k trestním činům. Členové informačního komanda mají stejná práva a povinnosti jako ostatní policisté pořádkové policie. V případě páchání trestné činnosti musí zasáhnout a provést služební zákrok.

Jak to vypadá v praxi? **Nečekají až je demonstranti osloví, oni nejprve oslovují je. Rozdávají informace o policejních manévrech a bezpečnostním opatření.** Rozdávají také i pravidla chování, kde je přesně popsáno, jak se lidé mají v průběhu bezpečnostního opatření chovat. Podávají také hlášení megafonem na rozpuštění shromáždění – **vždy musí min. 3krát zaznít výzva.** Informace podávají ale spíše neformálně, např. když policista osloví demonstranty z vozidla, tak se jim nejdříve představí atp. Informační policisté nenosí žádnou balistickou výbavu a mají zbraně se skrytým nošením (jednou již na informačním tým demonstranti zaútočili).

Taktika: jedna skupina se skládá ze sedmi policistů a jednoho velitele, hlídkuje se vždy ve dvojicích, v případě klidných demonstrací se pohybují samostatně (na 500–700 demonstrujících nasazují 1–2 skupiny). Policisté jsou jazykově vybaveni, jsou ochotní aktivně navazovat kontakt. Potřebují vytvořit takové skupiny policistů,

kterí budou mít pochopení a empatii jak pro levičáky, punkery, tak pro pravičáky atp. **Vytváří tzv. situace WIN – WIN** (kdy obě strany vyjdou ze sporu vítězně). Mají znalosti o politickospolečenské situaci, aby se při sporech dokázali orientovat.

Informační policisté procházejí týdenním školením, pak jednou ročně tzv. doškolovacím programem. Všichni policisté jsou podřízeni veliteli opatření.

Cíl do budoucnosti: přizpůsobovat se novým kulturám, přemýšlet o nových konceptech atd.

SASKO – taktická komunikace prostřednictvím vozů s reproduktory

V Sasku AKT nemají, dle slov Berna Gasche by si je ale moc přáli. Vše podléhá finančním tlakům a prevence je jednou z oblastí, kde se v současnosti bohužel nejvíce šetří.

Saští policisté dostávají příkaz používat co nejmírnější prostředky během bezpečnostních opatření – tzv. potřeba diferenciací klienta. Musí se starat o transparentnost, aby nedocházelo ke špatné interpretaci policejního manévrování.

Bern Gasch ze Saska

Saští policisté využívají při komunikaci s davem vozy s reproduktory – jedná se vlastně o obdobu pojízdných audiostudií – jejichž komunikaci je i z velké vzdálenosti velmi dobře rozumět. Saské policejní jednotky jsou vyškolené v konceptu deeskalace. Informační policie musí být policií hovořící – dle slov p. Gasche se jen s helmou na hlavě konflikty na ulici nevyřeší.

V Lipsku se konají poměrně velké neonacistické demonstrace (zhruba 3–4 tisíce lidí). Často se jedná o čistě politickou záležitost, při které je velmi důležité zapojit i místní samosprávu. Opatření na takovéto úrovni se dají zvládat jen do takové míry, do jaké jsme ochotni spolu navzájem komunikovat.

Využití vozidel při fotbalových utkáních: vozidla bývají umístěna před nebo za průvod a využívá se jich v první fázi tzv. poklidného průběhu. Jejich prostřednictvím se oznamuje účastníkům, jaký je směr trasy, jak se mají chovat, informují o dopravních omezeních atd. Pomocí těchto vozů se vysvětluje účastníkům akce, že u sebe nesmí mít zbraň, že si nesmí zakrývat obličej atp. Všechna tato hlášení jsou elektronicky zadokumentována.

Ve vozidle je k dispozici i sbírka hudby. P. Gasch uvedl příklad fotbalového utkání Unionu Berlín a Dynamo Drážďany

se zhruba dvaceti tisíci fanoušky. „*Když přijeli fanoušci Berlína dvěma zvláštními vlaky a zhruba 800 fanoušků vystoupilo na drážďanském nádraží, shromáždilo se najednou na jednom místě více než 1800 lidí. Nastaly klasické problémy jako močení na veřejnosti, obtěžování cestujících atp. My jsme berlínany uvítali jejich hymnou a ihned jsme si je získali na naši stranu, byť samozřejmě dodržujeme zásadu neutrality.*“

Taktika: pokud situace začíná eskalovat, provedeme změnu na pozici mluvčího, což je významný psychologický efekt. Využíváme formální hlášení, která začínají slovy „pozor, pozor.“ S těmito vozy pronikají saští policisté mezi fanoušky a zatím nikdo nikdy neřekl, že by hlášení policie neslyšel. **Každý fanoušek také počítá s tím, že byl viděn a slyšen.**

Vozidlo má několik členů posádky:

- velitele – ten vozidlo opouští a z dálky pozoruje, zdali jsou hlášení zřetelná, hlasitá atp.,
- mluvčího – to je velmi důležitá role, na kterou je psychologicky kladen největší důraz. Najít správného mluvčího do vozidla je ale velký problém. Policie je uzavřená společnost, která vystupuje navenek jako úřad a komunikuje stylem shora dolů. Saští policisté si proto zaplatili hlasatelku z veřejnoprávního rozhlasu, která jejich policisty vycvičila tak, aby se báze komunikace dostala do pozice rovný s rovným. Naučila je správně modulovat hlas, aby dokázal napětí zvednout, ale také umírnit.
- technika
- řidiče, který musí reagovat na prostor.

Eventuelně je možno doplnit posádku o další nepolicisty (tlumočníky, právníky apod.). Např. při MS ve fotbale 2006 jsme z vozidla vítali fanoušky v jejich rodných jazycích, které u policie nikdo neovládal. Dle slov p. Gasche bylo skvělé vidět, když fanoušci najednou slyšeli svůj rodný jazyk – věděli jasně, kde jsou hranice, co si mohou dovolit a co ne. Ve voze se mohou vyskytovat dále zástupci orgánů, kteří by se neměli vyvazovat z odpovědnosti, např. místní samospráva atd.

A v čem vůbec spočívá užitek takové komunikace? – Pokud se našim policistům podaří zchladit horké hlavy např. fotbalovým hooligans a nedojde na použití vodního děla, stříkače, pepřových sprejů, obušků atd., tak to ušetří nemalé peníze, zdraví či případně životy osob. Využitím taktické komunikace prostřednictvím vozů s reproduktory se uvolňují ruce kriminální policii, zatýká se méně osob a toto všechno zmírňuje náklady nejenom SKPV. Nehledě na to, že policie si vytváří tímto způsobem komunikace pozitivní obraz u veřejnosti, a to jsou všechno body navíc. Když uspějeme a nic se nezničí, nikdo se nezraní, je to typ prevence, který se pak penězi ani vyjádřit nedá.

kpt. Mgr. Martin KORYČANSKÝ
Foto archiv autora

Královské město Slaný leží v okrsku Slánské tabule, která tvoří severozápadní část geomorfologického celku zvaného Pražská plošina. Její dominantou je Slánská hora ve výšce 330 metrů nad mořem. Město leží na křižovatce silnic Praha – Louny a Karlovy Vary – Mělník asi 25 kilometrů severozápadně od Prahy.

STŘECHU NAD HLAVOU NAŠLI V ŽIDOVSKÉ SYNAGOZE

Kostel sv. Gotharda

Slánská synagoga je momentálně sídlem zdejších policistů

jsem měl štěstí na své bývalé vedoucí, kteří mě naučili našemu povolání, konkrétně mjr. Formánkovi, který mě zaučoval na OOP Krásné Březno v Ústí nad Labem a mjr. Osvaldu Pöschlovi a kpt. Josefu Bartuškoví, pod kterými jsem sloužil v Podbořanech. Každému rád v jeho práci poradím a jsem ochoten si i o případných problémech popovídat, tím splácím dluh výše jmenovaným, kteří mi předali svoje zkušenosti a znalosti“

V polovině loňského roku npor. Bc. Michal Strieborný odešel na OOP Unhošť na místo zástupce vedoucího, kde krátce získal zkušenosti i z vedoucí funkce. Na vedoucího slánské oddělení se přihlásil do výběrového řízení a uspěl. Policejnímu oddělení šéfuje od začátku roku a celkem se toho tady hodně změnilo. Například se zvýšel počet objasněných případů. V loňském roce Obvodnímu oddělení P ČR Slaný patřila v rámci Územního odboru vnější služby Kladno poslední příčka. V letošním roce jsou slánští policisté na místě druhém. Policisté objasňují na více než 48 procent

*Vedoucí OOP Slaný
npor. Bc. Michal Strieborný**V den naší návštěvy měl stálou službu
nstržm. Vojtěch Kormout**Spisy na policejní služebně kontroluje
nprap. Milan Cimrman*

Nové policejní prostory

Vedoucím slánské policejní oddělení je osmařicetiletý npor. Bc. Michal Strieborný, který nás po příjezdu přivítal v nových prostorách. Zdejší policisté za sebou mají stěhování. Zůstali v ulici Fričova, pouze se přesunuli o několik metrů dál. Teď sídlí v židovské synagoze.

Židé působili ve Slaném už ve středověku, ale povolení usadit se zde dostali až v roce 1850. V roce 1865 se zdejší židovská obec rozhodla, že si postaví synagogu. V roce 1939 žilo ve Slaném 170 Židů. Za druhé světové války nacisté většinu obyvatel židovského původu však odvěklí a zavraždili v koncentračních táborech. Po válce synagoga sloužila jako skladiště a zčásti i k obytným účelům. Na počátku sedmdesátých let zde byl umístěn archiv. V loňském roce byla uzavřena dohoda mezi Židovskou obcí a Správou Policie Středočeského kraje na nové využívání prostor synagogy. Byl zpracován projekt a v letošním roce došlo k částečným stavebním úpravám tak, aby prostory vyhovovaly pro chod obvodního oddělení policie.

Obvodní oddělení Policie ČR ve Slaném má tedy nové prostory. Na policejní stanici ještě vše voní novotou. „Jsme tady od poloviny měsíce srpna a přestěhovali jsme se ne za pět minut dvanáct, jak se říká, ale přesně ve dvanáct,“ uvedl hned v úvodu vedoucí policejní služebny. „Je to tady pro nás lepší, novější včetně některého nábytku a výpočetní techniky, peníze na zakoupení uvolnilo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, ale hlavně jsme tady sami. Předchozí prostory byly společné s několika byty a občas nám občané bloudili po chodbách, hlavně když někdo přišel na návštěvu, nebylo to nic příjemného.“

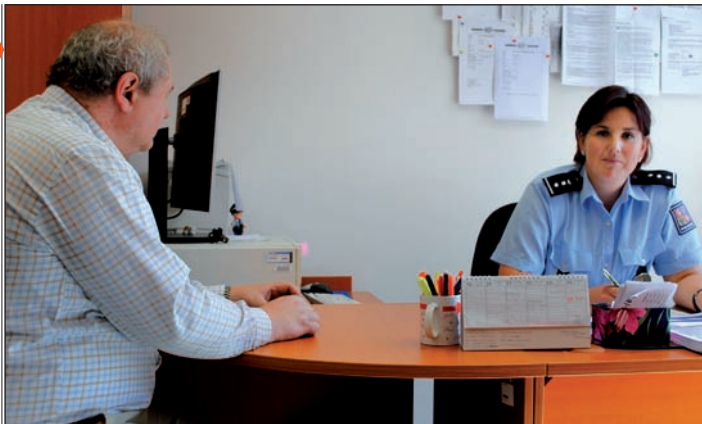
Vedoucí oddělení

Obvodní oddělení Slaný je oddělením druhého typu s počtem čtyřiatřiceti policistů. V jejich týmu je osm policistek a jedna občanská pracovnice.

Samotný šéf nám o sobě řekl, že je u Policie ČR sedmáct let. „Začínal jsem na Obvodním oddělení policie v Podbořanech a jak jinak než jako řadový pořádkový policista. Postupně jsem si na policejní stanici vyzkoušel vše, vím, která práce co obnáší, a co je nutné znát a umět. V tomto ohledu

a v loňském roce za stejné období mělo slánské oddělení objasněnost pouze 39 procent. Od začátku letošního roku zdejší policisté šetřili více než 420 případů trestné činnosti, policisté z OOP Velvary pouze 180 případů a kolegové z Kladna šetřili za stejné období letošního roku kolem 800 případů. „V počtu oznámených trestných činností jsme tedy přesně někde uprostřed mezi největším a nejmenším nápadem trestné činnosti. V objasňování je momentálně před námi už jenom policejní oddělení z Velvar a naším letošním úspěchem by bylo dosažení padesátiprocentní objasněnosti. Pokusíme se o to, i když jsme rozlohou v rámci kladenského územního odboru největším obvodem,“ pochlubil se nový vedoucí policejní stanice.

Že je u zdejších policistů ve vedení změna, se hned začátkem roku dozvěděli i na radnici a u Městské policie ve Slaném. „Nejprve jsem si konkrétní policejní úkoly vysvětlil se šéfem zdejších strážníků, potom i se zástupci radnice. Bylo vidět, že se jim moje slova moc nelíbila, ale ujasnili jsme si kompetence i to, o co nám ve Slaném konkrétně jde, a myslím si, že to teď funguje.“

Případ podvodného jednání s kolegou konzultovala nprap. Jiřina Sagnerová

Trestná činnost

Když jsme se zeptali na trestnou činnost slánského policejního obvodu, poznali jsme, že se vedoucí na naši návštěvu opravdu připravil. „Město Slaný má šestnáct tisíc obyvatel a do našeho rajonu patří i městečko Smečno, kde žije asi tři tisíce osob, ale problémy tady nemáme. Ve Smečně mají Městskou policii a drobnou majetkovou trestnou činnost strážníci zvládají. Do našeho rajonu dále patří šedesát tři menších či větších vesnic a největší problémy máme v obci Bakov. Téměř každodenně tady šetříme drobné krádeže a výtržnictví. V Bakově je ubytovna pro ruský hovořící dělníky a velice početná romská komunita. Denně popíjejí alkohol a potom dělají výtržnosti. Kousek od Bakova je městys Zlonice a tady jsou opět problémy s romskou komunitou. Krádeže i tady jsou na denním pořádku. I když naše hlídky obě místa několikrát denně projíždějí, nestačí to, a čtyřicet hodin policisté obec ani městys hlídat nemohou.“

Konkrétně ve Slaném nás zlobí případy krádeží vloupáním do osobních vozidel. Nejvíce případů je na parkovištích, která jsou v odlehlejších částech města. Jedno z parkovišť je však nedaleko centra města. Všichni ho tady znají jako parkoviště u „hvězdicové kotelny“ a z tohoto parkoviště přijímáme oznámení o vloupání do vozidel v kteroukoliv denní i noční dobu. Na parkovišti bohužel nemáme žádnou městskou kameru a nejbližší obyvatelé, i když se podíívají z okna a na parkoviště vidí, nepoznají, zda se nad vozidlo naklání jeho majitel, nebo zloděj. Pachatelé si toto parkoviště vybrali záměrně, nemusejí na okrajové části města. S lupem se také snadno dostávají do ulice, která je hned za kotelnou, tady nasednou do vozidla a odjedou, nebo se ztrácejí ve tmě. Naše hlídky se tu a tam tady zastaví, parkoviště projdou a vozidla překontrolují. Máme v ulicích teď více hlídek a je to hned znát. Počty krádeží vloupáním do vozidel klesly. V únoru jsme šetřili pět případů a v květnu pouze dva,“ uvedl ke krádežím šéf oddělení.

Poslední měsíce se ve Slaném mírně zvýšil počet krádeží vozidel, neboť má město pro zloděje docela zajímavou polohu. „Zloději jsou většinou z Prahy a okolí, jak se říká, jsou přespolní. Přijedou, odcizí vozid-

lo, s lupem okamžitě zamíří na silnici dálničního typu a zmizí do hlavního města, nebo ještě dál. Když ráno majitel krádež automobilu zjistí, pachatelé už jsou daleko,“ popsal nám jednání zlodějí vedoucí OOP. Novinkou ve Slaném jsou v poslední době i krádeže v obchodech. Pachatelé jsou většinou dva, jeden odláká prodáváče a druhý mezitím sebere zboží nebo peníze a společně zmizí.

A co případy?

„Letos na jaře jsme ve spolupráci s kriminalisty z Kladna zadrželi dva muže a jednu ženu. Jeden ze zadržených byl překupník drog. Muž bral od lidí místo peněz kradené věci a dál je sám prodával. To byla chyba. Živnostníci si na jaře svoje věci v kladenském bazaru poznali a potom už vše probíhalo rychle a pro trojlístek pachatelů spadla klec. Když jsme dělali v garáži překupníka drog domovní prohlídku, našli jsme další odcizené věci,“ popsal nám jeden případ Michal Strieborný a hned vyprávěl další případy.

„Dva měsíce v rámci Středočeského kraje nás zase zlobil muž, který čerpal u různých benzinových stanic pohonné hmoty, ale odjížděl bez placení. Ve Slaném jsme měli tři případy. Řidič si myslel, že pokud bude čerpat benzin pouze do pěti tisíc, půjde o přestupkové jednání, ale už zapomněl, že vlastně neustále pokračoval v trestné činnosti. Dlouho jsme po řidiči červené Škody felicie pátrali, i když

Kontrola parkujících vozidel u „hvězdicové kotelny“ patří ke každodenní činnosti slánských policistů

V bývalé drubežárně přespávají bezdomovci

Ty nejsložitější případy na oddělení zpracovávají nprap. Zuzana Kubiščíková a nprap. Pavel Pallas

z kamerových záznamů jsme věděli o koho jde, nemohli jsme pachatele dosáhnout, neboť vozidlo bylo zároveň i jeho domovem. Nakonec přišel na obvodní oddělení sám. Byl to bohužel mladík, který byl závislý na heroinu a každý den potřeboval dávku za pět set korun. Domníval se, že když ho dáme do vazby, půjde zároveň na odvykací kúru, ale nevyšlo mu to. Muže policisté nej-

Ani prap. Martin Janek tady nepracuje bez rukavic

Akce

Poslední srpnový týden město Slaný každoročně žije rockovou hudbou. Koncerty pod názvem „Rock na valníku“ probíhají od čtvrtka až do soboty a zdejší letní kino je plné mladších i starších posluchačů rocku, a to nejen z okolí. „Se zajištěním klidu a veřejného pořádku jsme měli plné ruce práce, ale nebyli jsme na akci sami. Pomáhali nám zdejší strážníci a kluci z kladenského oddělení hlídkové služby. S dopravou nám z Kladna přijeli na výpomoc dopraváci. Účastníci měli problémy hlavně s alkoholem za volantem. Ve čtyřech případech jsme u kontrolovaných řidičů naměřili více než jedno promile, nejvíce nadýchal mladý řidič, který měl 1,84 promile alkoholu. Další dva kontrolovaní řidi-

Ve druhé kanceláři nprap. Jiřina Sagnerová konzultovala s kolegou případ, který se týká podvodného jednání na internetu.

V poslední kanceláři jsme zastili nprap. Zuzanu Kubištkovou a nprap. Pavla Pallase. To jsou policisté, kteří u policie slouží už nějaký ten rok a šetří většinou ty složitější případy. „Momentálně zpracovávám neplacení alimentů a další obdobné případy mám na stolem,“ řekl nám Pavel Pallas. „Případů, kdy manžel neplatí na děti alimenty, máme docela dost a musím říci, že jejich zpracování jednoduché není,“ doplnila Zuzana Kubištková.

Nakonec jsme zašli do skladu OOP Slaný, kde mají uskladněny plné krabice plyšových hraček. Prap. Martin Janek nám ochotně hračky ukázal, krásný medvídek a plyšové prasátko čekají na svůj verdikt, prozatím v klidu odpočívají v policejním skladu.

Co jsme zažili v ulicích

Do terénu jsme vyjeli přímo se šéfem oddělení. Nejprve jsme zavítali do stavební firmy v obci Kvíc. Npor. Bc. Michal Strieborný hovořil s asistentkou majitelky, která policejnímu šéfovi ještě jednou za zadržení pachatelů poděkovala.

Cestou zpět do Slaného jsme zastihli policejní hlídku na parkovišti u „hvězdicové kotelny“, kde policisté mají problémy s krádežemi ze zaparkovaných vozidel. Dva hlídkoví policisté opravdu poctivě zaparkovaná vozidla obešli a zkontrolovali. Naštěstí ani jedno nebylo narušené, a tak mohli pokračovat v další kontrolní činnosti.

S policejní hlídkou jsme se také podívali do bývalé drůběžárny v ulici Lázeňská. Tato budova dnes většinou slouží bezdomovcům jako místo na spaní. Opadané omítky, rozbitá okna, odpady a něco jako postel jsme viděli téměř v každé místnosti. „Občas nás překvapí, že i když je kolem nepořádek, že mají na paletě, která jim slouží jako stůl, skleničku s vodou a v ní kytičku, tím si zdejší pobyt zpříjemňují,“ řekl nám Michal Strieborný. My jsme při policejní kontrole měli tentokrát smůlu. Bylo krátce před polednem a v prostorech bývalé drůběžárny nikdo nebyl. Prap. Martina Janka jsme zastili i tady, je mu šestadvacet let. „Doma mám manželku a dvě děti, tedy chlapečka a holčičku. U policie jsem šest let, začátky znám z pražského Karlína, ale doma je ve Slaném, tedy tady, a tak jsem se rád do rodného města vrátil,“ prozradil nám mladý policista a opět pokračoval ve své práci. Policisté do objektu bývalé drůběžárny chodí pouze v rukavicích, občas musí totiž prohlédnout i odložené igelitové tašky a podívat se, zda nenarazí na věci pocházející z trestné činnosti. „S bezdomovci velké problémy nemáme. Jsou tady, víme o nich, ale trestnou činnost naštěstí nepáchají,“ řekl nám na závěr npor. Bc. Michal Strieborný.

Eva BROŽOVÁ
Foto autorka

Pohled na firmu STAVIMAT v obci Kvíc

prve vyslechli a poté mu ve zkráceném přípravném řízení sdělili podezření. Celý spisový materiál je v současné době na Okresním státním zastupitelství v Kladně, které zpracovává návrh na potrestání.

Na jaře jsme šetřili krádež ve stavební firmě STAVIMAT v obci Kvíc. Pachatele nezajímali stavební materiál, ale přímo peníze. Odnesli si proto osmdesát centimetrů vysoký trezor. Policisté čtyřlístek zlodějí zadrželi i s lupem. Peníze zlákal muž z Ukrajiny, jeden z nich ve stavební firmě kdysi pracoval a věděl, kam se pro trezor mají vydat. Státní zástupce ale bohužel souhlasil s vazbou jenom u jednoho, po kterém pátrali kriminalisté z Prahy i z Příbrami, měl u nich vroubek, několik loupeží. Zbývající trojici policisté sice obvinili z krádeže a z maření výkonu úředního rozhodnutí, ale státní zástupce je propustil na svobodu, no a pochopitelně se po nich slehla zem, což nás velice mrzí. Potěšil nás ale děkovný dopis přímo od majitelky firmy, to nebývá běžné.

Zajímavý případ na oddělení šetří od letošního května. To zemřel majitel firmy, který měl v bývalém statku v jedné z vesniček sklad zboží. Ve skladu po majiteli zůstaly desítky plných krabic plyšových hraček. Jedinou dědičkou je jeho dcera, která ale žije v zahraničí a k dědictví se nehlásí. „Po tátovi ve firmě zůstali nejenom plyšáci, ale hlavně dluhy a žena nestojí ani o hračky, ani o dluhy. „Tady spolupracujeme s notářkou, ale prozatím případ není ukončen,“ popsal nám problémy s plyšáky nadporučík Michal Strieborný.

či zase měli vysloven zákaz řízení motorových vozidel. Společně jsme řešili desítku dopravních přestupků, ale oproti předešlým ročníkům jsme nezaznamenali žádné vloupáčky či další trestnou činnost.

Je to i tím, že se po okolí rozkřiklo, že je tady novou vedoucí. Dříve jsem trénoval sebeobranu a boxoval a hodně kamarádů, kteří dělají stejný sport, je z Kladna. Informace o mých sportovních aktivitách se dostaly mezi občany, ale i mezi kladenskou a zdejší smetánku. A tak se tu a tam doslechnu, že jsem ostrý, tvrdý, sportovec a že svoje lidi podržím,“ opět se rozpovídal šéf oddělení a pokračoval.

„Jsem rád, že máme docela naplněný početní stav a naši policisté jsou hodně v ulicích. Dost často děláme i akce, třeba na kamiony. Kontrolujeme jak technický stav, tak i alkohol a pravidelné přestávky, které řidiči musejí dodržovat. Vzpomínám si, že při poslední akci jsme zadrželi řidiče kamionu, který měl přes jedno promile alkoholu v dechu. Byl to muž z České republiky a bohužel dojezdil.“

Policisté na oddělení

Prošli jsme se také po nové policejní službě. Nejprve jsme zavítali za vedoucím spisové dokumentace nprap. Milanem Cimrmanem, který právě zpracovával spis. „Mám tady případ jízdy řidiče pod vlivem návykové látky. Naši policisté muže ve fiatu kontrolovali včera v noci ve Vraňanech. Případ bude zpracován ve zkráceném přípravném řízení.“

Znaky evropských měst

Tam, kde se řeky stékají do vína ráje

Nedlouho poté začala být lidmi uctívána jako mučednice a dosud je – jako svatá Ludmila – patronkou českých zemí, vinařů, babiček a vychovatelů. Na obrazech bývá zahalena v dlouhý plášť, na hlavě s korunkou a závojem.

Dospělý – a vládnoucí – vnuk (dříve než sám nedopadl moc dobře a též se zařadil mezi svaté!) nechal Ludmiliny ostatky uložit v chrámu sv. Jiří. Její jméno padá nejčastěji ve vztahu k městu, které máte v dnešním díle dlouhodobého soutěžního seriálu určit. Druhým velice výrazným jménem – a pro město charakteristickým – jsou Lobkovicové.

O nich encyklopedie rovněž vypovídají zajímavě (byť snad nikoliv tak krutě): Patří mezi staročeskou rytířskou a později panskou šlechtu, pocházejí z konce 14. století. Prapředkem rodu byl rytíř Martin (zemřel před rokem 1396) z tvrzi Újezd nedaleko České Lípy, který majetkem nepatřil zrovna k nejbohatším. Jeho syn Mikuláš, zvaný Chudý, se proto rozhodl změnit rodinný osud – vystudoval filozofii na pražské univerzitě.

Vzdělání mu vzápětí otevřelo cestu k významným zemským úřadům. Roku 1401 se stal váženým písařem v Kutné Hoře. Později sloužil u českého krále Václava IV. a díky jeho přízni získal k platu i ves Lobkovice (odtud pojmenování všech následníků) poblíž soutoku dvou našich hlavních národních řek. Roku 1417 byl Mikuláš z Lobkovic ustaven nejvyšším písařem Českého království. Z králova příkazu dobyl několik hradů vzpurné šlechty (tady se mohlo sem tam projevit nějaké ukrutenství – možná i ne jenom malé) a dostal je posléze od vděčného krále v léno. Když roku 1435 umíral, už to zdaleka nebyl chudák.

Mikulášův starší syn stejného jména pak založil rodovou větev Hasištejnských z Lobkovic, zatímco mladší Jan (po otci zdědil

nejen rodnou ves, ale též hrad Hluboká) počíná druhou větev Popelů z Lobkovic. Synkové obou bratří v následujících časech způsobili další větvení, které mělo řadu úctyhodných představitelů. Včetně těch, co třeba stáli proti sobě (jako luterán tachovský Vilém starší z Lobkovic, jenž přišel po bitvě na Bílé hoře o veškerý majetek a zcela „milostivě“ skončil v doživotním žaláři, na rozdíl od zbrojového Jiřího z Lobkovic, jedné z opor katolické, tedy císařské, strany v Čechách, nebo chlumeckého Zdeňka Vojtěcha z Lobkovic, který se v roce 1620 dopracoval u dvora řádu Zlatého rouna, mimochodem na velevážené ocenění v následujících letech dosáhl ještě 14 jiných Lobkoviců...).

Lobkovicou odnož z města, které je tentokrát potřeba pojmenovat, založil Jiří Kristián, mimo jiné maršálek sněmu Království českého (1871–1908!). Jeho vnuk, taky Jirka, se zabil při automobilových závodech roku 1934 v Berlíně. A tak bychom mohli pokračovat až do nejžhavější současnosti.

O městě samotném toho vlastně moc nepadlo, leč důvtipný čtenář bude mít dohazová – už od přečtení titulku – o jediné správné odpovědi bezdebatně jasno.

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC
Kresba František DOUBEK

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. listopadu 2010

Řešení z č. 9/2010 zní: město TRUTNOV
Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Ludmila Havlová, Praha; Eva Rambousková,
Praha; Miloslav Česák, Plzeň.
Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Znaky evropských měst

Policista č. 11/2010

KUPON č. 11

Čtvrtek 18. března 2010 lze považovat za jeden z významných mezníků novodobé historie tuzemského zbrojního průmyslu. Dvě smlouvy na dodávku útočných pušek CZ 805 BREN A1, karabin CZ 805 BREN A2 a granátometů CZ 805 G1, resp. pistolí CZ 75 SP-01 PHANTOM a samopalů CZ SCORPION EVO 3 A1, které toho dne podepsaly Česká zbrojovka, a. s., a Ministerstvo obrany ČR, totiž představují první velké objednávky domácích ručních palných zbraní ze strany zdejších ozbrojených sil od zavedení pistole vz. 82. Do české výzbroje teď ale bude zařazen soubor zcela nových moderních ručních palných zbraní českého původu.

Druhá smlouva podepsaná mezi MO ČR a Českou zbrojovkou 18. března 2010 se týká mj. dodávky 572 plně automatických zbraní jednotlivce CZ SCORPION EVO 3 A1 ráže 9x19 mm s příslušenstvím a municí. Tato zakázka, která má být realizována v letech 2010–2011, byla pro odbornou veřejnost překvapením, protože se nezakládala na výběrovém řízení, nýbrž podle rozhodnutí vlády z podzimu 2009 byla bez uveřejnění zadána přímo České zbrojovce, a. s.

Zbraně CZ SCORPION EVO 3 A1 (které uherskobrodská společnost označuje jako zbraně kategorie PDW, ale jež s ohledem na použitou ráži a koncepci můžeme považovat jednoduše za samopaly) jsou určeny pro Hradní stráž. Ta zatím jako automatickou zbraň jednotlivce používá 7,65mm samopal vz. 61 Škorpion. V podobě nových uherskobrodských „škorpiónů“ dostanou příslušníci této specifické součásti ozbrojených sil ČR podstatně výkonnější zbraň vysoce moderní konstrukce a s pozoruhodnými uživatelskými vlastnostmi.

Slovenské kořeny

Koncem 90. let se Česká zbrojovka pustila do modernizace samopalu Škorpion v ráži 9x19 mm, nejvýkonnější varianty originálního 7,65mm samopalu vz. 61 Škorpion. O výsledku s názvem CZ SKORPION 9x19 nám technický

ředitel České zbrojovky Ing. Radek Hauerland řekl: „Devítkový Škorpion byl vynikající zbraň. Při bezkonkurenčně malých rozměrech se velmi snadno a pohodlně ovládal, byl spolehlivý a velmi přesný. Jeho nevýhodou byla ale značná výrobní náročnost, poplatná době vzniku výchozí konstrukce.“

Vývoj Škorpionu ráže 9x19 mm proto sice pokračoval až do poloviny první dekády nového tisíciletí, kdy vyvrcholil prototypem XCZ 868, Česká zbrojovka se však souběžně začala poohlížet po modernějším a jednodušším modelu. Mezitím se v roce 2001 objevily první informace o partě tří slovenských nadšenců z Trenčína, kteří se pustili do vývoje úplně nového samopalu LAUGO, jenž si přes improvizovanou podobu prvních vzorků vysloužil uznání odborníků za promyšlenost a jednoduchost.

Česká zbrojovka projevila o slovenskou zbraň zájem poprvé v roce 2004. Ján Lučanský, jeden z otců LAUGA, na to vzpomíná: „Z našeho pohledu jsme už tehdy byli skoro na konci vývoje – jenže to jsme ještě nevěděli o mimořádně přísných metodikách TPVD naší vaší armády, které vycházejí z 50. a 60. let a kterými se v Uherském Brodě při konstrukci pro ozbrojené složky řídí. Myslí si, že tyhle podmiňky by splnilo jen málo současných takzvaných západních zbraní. A z téhle hodně náročné per-

spektivy se náš projekt České zbrojovce ještě nezdál životaschopný.“

Dohoda o převzetí konstrukce samopalu LAUGO Českou zbrojovkou byla nakonec uzavřena v lednu 2007. I když v mezích práce na zbraních pokročily, mj. rozsáhlou aplikací polymerů do její konstrukce, podle Jána Lučanského byl samopal hotový asi ze 60 procent.

„K původní konstrukci LAUGO chtěla uherskobrodská zbrojovka dokonstruovat plastové zásobníky, třířanné omezovače dávků, vyřešit provedení v ráži 40 S&W a podobně.“

Nový škorpión

Ve vývoji zbraně v České zbrojovce zpočátku pokračoval především již zmíněný Ján Lučanský, který do uherskobrodské společnosti nastoupil nejprve jako externista. Zdokonalený samopal úspěšně absolvoval rozsáhlé zkoušky životnosti, při kterých jeden kus bez úhony odstřílel asi 35 000 ran. Již v této fázi byly prototypy prezentovány tuzemským (elitním) ozbrojeným a bezpečnostním složkám, jejichž připomínky významným způsobem přispěly mj. k vybroušení ergonomie.

Na počátku roku 2009 Ján Lučanský nastoupil do České zbrojovky do útvaru konstrukce a pustil se do dolaďování designu, ergonomie a nové ramenní opěry. Další uherskobrodský konstruktér Jaroslav Červík se soustředil na problematiku výrobních materiálů, dokumentaci a technologii. V květnu 2009 byla nová zbraň na veletrhu IDET v Brně poprvé představena odborné veřejnosti. Vývoj základní verze v ráži 9x19 mm byl v zásadě dokončen ve druhé polovině roku 2009, kdy samopal

SAMOPAL CZ SCORPION EVO 3 A1

získal nové pojmenování CZ SCORPION EVO 3 A1. Zbraň v té době už za sebou měla veškeré náročné tovární zkoušky a úspěšně prošla také ztíženými testy podle nejprísnějších západních i východních vojenských norem ve VTÚVM Slavičín.

Sériová výroba má začít ve druhé polovině roku 2010. V mezicase se rodina nových „škorpiónů“ začala rozrůstat. Aktuálně se chystají dvě modelové řady. Řada A představuje plně automatické zbraně pro ozbrojené složky, řada S označuje samonabíjecí provedení. Připravena je už také verze v ráži 40 S&W.

Síla jednoduchosti

CZ SCORPION EVO 3 A1 je lehká automatická zbraň jednotlivce ráže 9x19 mm (9 mm Luger), která umožňuje střelbu jednotlivými ranami, tříranými dávkami a neomezenými dávkami. Režim střelby se volí oboustrannou páčkou/manuální pojistkou na bocích pouzdra spouštědla, jednotlivé pozice jsou označeny horizontální umístěnými piktogramy. Účinný dostřel činí 250 m.

Nový „škorpión“ má masivní dyna-

mický závěr, na jehož pravém boku vpředu je vybrání (přístupné přes výhozní okénko) pro doražení do přední polohy v případě silného znečištění zbraně. CZ SCORPION EVO 3 A1 má kladívkový bicí mechanismus s automatickou blokovou pojistkou úderníku a střelí z přední polohy závěru. Po vystřelení posledního náboje zůstává závěr zachycen v zadní poloze záchytem závěru s hmatníkem na levém boku pouzdra spouštědla.

Závěr je kluzně uložen na odnímatelném pouzdra spouštědla a je veden centrálním trnem s jednou vratnou pružinou. To umožnilo řešit pouzdro závěru jako jednoduchou dvoudílnou skořepinu z vysoce odolného konstrukčního polymeru. Hlaveň je zašroubována do tzv. fixační vložky, která je vsazena do čela pouzdra závěru. Předpažbí je tvořeno samostatným polymerovým dílem,

nasunutým na hlaveň osazenou chladičem. Pevné spojení předpažbí s pouzdem závěru zajišťuje ze předu našroubovaná převlečná matice hlavně, před kterou je na ústí hlavně našroubován specificky tvarovaný válcový kompenzátor.

Nejrychlejší demontáž

Koncepce zbraně je založena na originální myšlence, která se dokonce dočkala patentové ochrany. Vtip spočívá v již zmíněném odnímatelném pouzdra spouštědla, které je „branou“ do útrob samopalu. Tím se mj. pronikavě zjednodušila základní demontáž a opětovná montáž. Ján Lučanský se dokonce domnívá, že CZ SCORPION EVO 3 A1 se může pochlibit asi vůbec nejrychlejší demontáží a zpětnou montáží automatické zbraně.

K základní demontáži samozřejmě nejsou zapotřebí žádné nástroje. Po vyjmutí zásobníku se napne závěr a napínací páka se zachytí vzadu v pojistném výrezu. Nyní se vysune doleva přední čep pouzdra spouštědla. Po následném vyháknutí svého zadního závěsu se pouzdro spouštědla odejme a otvorem v dolní části pouzdra závěru se vyndá celek závěru s vratnou pruž-

Nový samopal vyniká velmi jednoduchou a rekordně rychlou základní demontáží – po odejmutí pouzdra spouštědla se otvorem ve spodní části pouzdra závěru vyndá celek závěru s vratnou pružinou na vodičím trnu

nou na vodicím trnu (což si uživatel může zjednodušit využitím napínače pro částečné vypuštění závěru). Tím základní demontáž pro údržbu končí. Opětovné složené zbraně probíhá stejně jednoduše, jen v opačném pořadí.

Perfektní ergonomie

Z odolného polymeru je mj. předpažbí, pouzdro spuštěná, pistolová rukojeť, sklopná teleskopická ramenní opěra či základna (kloub) ramenní opěry. Zbraň je díky tomu na své rozměry opravdu lehká. Velmi progresivní prvek, jímž Česká zbrojovka, a. s. plně využila možnosti moderní technologie vstřikování plastů, představují integrované montážní lišty MIL-STD-1913, které tvoří nedílnou součást pouzdra závěru (na temeni) a předpažbí (na všech čtyřech plochách).

Obavy z přehřívání polymerových dílů jsou přitom bezpředmětné. Ján Lučanský uvádí, že díky promyšlené konstrukci dokáže nový „škorpiion“ vystřelit 600 ran v kuse bez jakéhokoliv poškození a bez toho, aby střelec musel používat rukavice.

Ergonomii zbraně CZ SCORPION EVO 3 A1 věnovali konstruktéři hodně času a energie, při jejím ladění využívali mnoho pomůcek a šablon a pečlivě zohledňovali četné připomínky profesionálů z řad ozbrojených a bezpečnostních složek. Výsledek tomu odpovídá. Nový „škorpiion“ je po ergonomické stránce výrobek, který těžko hledá srovnání. Perfektně padne do ruky, zacílení je naprosto přirozené, všechny ovládací prvky právě tam, kde je střelec potřebuje mít. Díky optimálnímu vyvážení, plastovému nárazníku v zadní části vodicího trnu a odpalování z přední polohy závorníku je navíc CZ SCORPION EVO 3 A1 i při relativně vysoké kadenci snadno kontrolovatelný ve všech režimech střelby, což přispívá k vysoké přesnosti až do maximálního účinného dosřelu 250 m.

Zbraň kromě toho vyniká nadstandardní možností individuálního přizpů-

CZ SCORPION EVO 3 A1

ráže	9x19 mm (9 mm Luger)
délka hlavně	196 mm
celková délka s vyklopenou ramenní opěrou	660 mm
celková délka se sklopenou ramenní opěrou	410 mm
teoretická rychlost střelby	1150 ran/min
hmotnost bez zásobníku	2,77 kg
kapacita zásobníku	30 nábojů

sobení tělesné konstituce střelce a taktickým potřebám. Unikátní prvek je podélně stavitelná pistolová rukojeť. Doprava sklopná teleskopická ramenní opěra je nastavitelná v širokém spektru délek. Celkové rozměry zbraně lze ještě zmenšit úplným odepnutím ramenní opěry (po stisknutí odpruženého demontážního tlačítka vystupujícího ze zadního konce pouzdra závěru) pro účely transportu nebo pro použití samopalů ve velmi omezeném prostoru.

CZ SCORPION EVO 3 A1 má integrované úchyty pro poutka nosných systémů, které umožňují pohodlné nošení v pohotovostní poloze na standardizovaných třibodových nosných popruzích (existují a používají se i jednobodové, které se zjevně začínají těšit stále větší popularitě). Ke zbraní se dodávají transparentní plastové dvouřadé zásobníky s dvouřadým vyústěním o kapacitě 20 a 30 nábojů. Záchyt zásobníku v přední dolní části je oboustranný a snadno ovladatelný.

Zbraň s perspektivou

Na zvláštní požadavek lze ke zbraní dodávat širokou paletu příslušenství: účinný tlumič hluku výstřelu, několik typů svítilen včetně rychloupínacích držáků, laserové značkovače, taktické rukojeti, kolimátory apod. V základním provedení je nový „škorpiion“ standardně vybaven stavitelnými mechanickými mířidly s dioptrickým hledím nasazovanými na horní montážní lištu.

Je zřejmé, že ze spojení originálních slovenských myšlenek s know-how a bohatými zkušenostmi České zbrojovky se zrodila automatická zbraň jedinečných parametrů, jejímž výběrem Hradní stráž určitě neudělala chybu, a která má velké šance zabodovat i na světovém služebním trhu v éře „války proti terorismu“. Nasvědčuje tomu mimořádný zájem, který o nový „škorpiion“ už delší čas projevují nejrozličnější bezpečnostní organizace a instituce, jejichž příslušníci při prezentacích často nechtějí pustit zbraně z ruky.

David PAZDERA

Foto autor

Česká zbrojovka, a. s. a MO ČR

Výhodným okénkem je vidět vybrání na pravém boku závěru, které slouží pro jeho doražení při silném znečištění zbraně

Pistolová rukojeť samopalů CZ SCORPION EVO 3 A1 je stavitelná ve směru osy zbraně po uvolnění šroubu na jejím levém boku

Začínal jako elektrikář, původně vyučený u Bytového podniku v Ostravě-Porubě, na „provozovnách“ obvodního bytového hospodářství. Opravoval a instaloval elektrorozvody, zásuvky, světla a vypínače v nejrůznějších bytech. Předtím již v šestnácti letech odešel z domova kvůli neshodám s otčímem holdujícím alkoholu. Protloukal se životem na ulici, ve svém mladém věku přespával, kde se dalo, přesto získal zmíněný výuční list!

Když pak zjistil, že na nějaký vlastní byt nebude mít u OPBH nárok, pokud nebude ženatý a nebude mít alespoň dvě děti, byl snadnou kořistí pro nábor na Důl Hlubina v Ostravě, kde do roka dostal 1+1 v Porubě. Odsloužil si dva roky vojny „na čáře“ a po návratu zpět na Hlubinu si našel na mzdoence i budoucí manželku.

Na šachtě zažil mnohé, jednak těžkou práci v horku, prachu a vlhku, jednak poznal výraz totální tma. Poznal cenu těžce vydělaných korun, ale i nezáludné chlapské legrace a neotesaných slov. Bo chlopi havří, majštri i štajgři byli sice tvrdí, ale rovní, nezáludní a bezelstní, co na srdci, to na jazyku. Těžko srovnávat s dnešními mezilidskými vztahy.

A mnohokrát schytl spousty nepěkných, nevybíravých slov, ať už jako nováček na dole Hlubina, nebo později při zavádění technologických novinek také na budoucích dolech v rámci celého Ostravsko-karvinského revíru. Kde se ne vždy a všichni nadšeně hlásili k novinkám kolem razících a dobývacích kombajnů, vrtacích vozů, různých dopravních kolejových i závesných lokomotiv a jiné dopravní techniky pro přepravu materiálů a osob v podzemí. A naopak hledali chyby, proč by to nemělo razit, jezdit či fungovat.

Časem drtí většina spolupracovníků přišla na to, že inovace jsou pro jejich dobro a k usnadnění práce, šetření sil a k ochraně zdraví veškerých chlapů tam dole. Přes počáteční hádky, že novoty nejsou k ničemu, většinou lidi pochopili výhody, ostatně vyšší produktivita posilovala i výdělky, a začali další techniku sami požadovat.

Ta praktická hornická práce, kdy fáral téměř na všech dolech v revíru, a práce s těmi otrými chlapíky se mu ovšem hodila i pro celý jeho následující život. Naučil se, kdy na hrubší pytel použít ráznější záplatu, kdy jako psycholog – ať v práci, nebo v civilu – s lehkou elegancí takticky nabídnout trochu toho „cukru.“ Zvládl a osvojil si – obecně – úspěšná jednání s lidmi, nehledě na stupeň vzdělání, a zjistil, že inteligence není v přímém poměru se vzděláním.

Oženil se, večerně vystudoval elektropřemyslovku a dohnal tím to, co v mládí zanedbal. Postavil rodinný domek a jako správný chlap zplodil syna a dceru. I nějaký ten strom zasadil na zahradě, aby bylo vše, jak má být.

Díky „cestování“ po dolech Ostravy a Karviné a přes tvrdou „makačku“ s havří, ale i zásluhou sportování, zápasu a karate, a životních zkušeností „z ulice“, kde byl odkázán jen sám na sebe, dnes dokáže odhadnout víceméně každého, s kým se potká. Přičemž mnohokrát stačí

letmý pohled a podle mimiky, pohybu, mluvy a chování si rychle vyvodí, s kým má tu čest a jak na něj, na danou situaci reagovat.

Ví zároveň, že neradno kohokoliv podceňovat, jen proto, že je menšího vzrůstu, nebo naopak mít zbytečně velký respekt třeba před „velkotonážním“ chlapem. První v sobě může skrývat záludnost, zkušenosti a agresivitu – v případě podcenění – i větší nebezpečí třeba profesionálního rváře. Zatímco druhého klidně, když na to přijde, lze ovládnout slovem a argumentací, jeho neohrabanost a mohutnost mu může být v případě fyzických konfliktů na škodu, hrubá síla mu svým způsobem skoro překáží při pokusu prosazovat vlastní zájem, názory, či jiným lidem nemilou osobní vůli. Zvláště, není-li v „myslivně“ podobného borce příliš naděleno a spíše jedná dřív než myslí.

A to vše se mu pak hodilo, když odešel

MOTO JURA aneb přestup k P ČR ve zralém věku

z OKD, po jejich zavírání v rámci útlumového programu těžby uhlí, k Městské policii Ostrava, kde od píky začal svou druhou profesi – na poli zajišťování bezpečnosti občanů města Ostravy. U měšťáků si prošel zase všechno, jak tomu bylo v případě dolů, a s krédem, co tě nezabije, to tě posílí, sloužil v černé uniformě 11 let. Během toho v osmatřiceti letech distančně vystudoval Pedagogickou fakultu v Ostravě v bakalářském programu.

Ale i odtud zvedl kotvy. K datu 1. 11. 2004 nastoupil k Policii České republiky, aby se ve věku 42 let stal poldou se vším všudy – jak si to společnost žádá a potřebuje a jak to on sám opravdově pociťuje.

Vloni jsme na pozadí bezpečnostního opatření při zajišťování veřejného pořádku při konání velefestivalu nejmódnější hudby v Ostravě (Colours of Ostrava) reportážně popisovali práci obvodních policistů z obvodního oddělení Policie ČR Ostrava-střed. A vedle jiných strážců zákona v moravskoslezské metropoli nás zaujal zástupce vedoucího oddělení pro pořádkovou (tedy hlídkovou) službu npor. Bc. Jiří Sivek.

Mladistvý vzhled, agilní, přímé chování a mluva, rovné jednání i rázné vystupování od prvních okamžiků našeho setkání, tak na mě zapůsobil osmačtyřicetník, který se stal policistou „teprve“ před šesti lety. Tehdy si od kdekoho, třeba i od „náborové“ policejní psycholožky, musel vyslechnout různé zvědavé dotazy a poznámky, proč?

Ani doma nebyla manželka dvakrát nadšená, že začne znova od píky na ulici ve dvaačtyřiceti letech, když se u Městské policie Ostrava pracoval na vysokou funkci se slušným platem. Zvážil jste svůj krok dobře? Nevadí, že nejste už nejmladší, docela v letech oproti tady těm ostatním nováčkům přicházejícím k policii? Budete zase začínat od nuly, půjdete dolů i s platem, opouštíte dobré postavení, nerozmyslíte si to ještě? Tak nějak zněly věty při nástupním pohovoru.

Ne, po jedenácti letech ve službách ostravské Městské policie, i přes přesvědčování ředitelem a náměstkem Městské policie Ostrava, kteří byli jeho přímí nadřízení, se Jura Sivek rozhodl, že se nezastaví a že se probíje fyzickými, psychologickými a zdravotními testy.

Jak se rozhodl tak – jako obvykle – udělal.

Mezi strážníky se vypracoval do vedení hlídkové služby pro celou Městskou policii v Ostravě, která čítala zhruba 650 strážníků. Spolu s ředitelem ing. Hulvou a náměstkem Mgr. Harazimem řídili a koordinovali práci těch stovek strážníků ve prospěch slušných občanů města Ostravy a okolí. Už tenkrát byly Coloury, již tehdy přinášela pověstná ulice Stodolní strážcům zákona nemalé problémy v podobě narušování veřejného pořádku, majetkové a násilné skutky. A už tenkrát byly problémy s fans Baníku, Sparty, Slávie, Brna nebo Olo-

mouce na stadionu, v jeho okolí nebo ve městě.

A roky je Jura pomáhal řešit. Po dlouhou dobu bez dohledu bezpečnostních kamer, které jsou dnes na Stodolní a v přilehlých ulicích nebo i v centru města a usnadňují, zefektivňují strážníkům a policistům každodenní službu.

Pod nimi se v posledních letech chovají pachatelé nesrovnatelně jinak. Preventivní efekt neúnavných kamerových „hlídačů“ je nesporný a odráží se na poklesu kriminálních statistik. Jako důkazní prostředek se podílí na objasnění řady případů a ustanovení jejich pachatelů. Tolik jen na okraj.

Strážník Sivek chtěl zkrátka pokročit, oprubovat něco dalšího. Nějaké nové zkušenosti nabrat, cosi i jiným případně předat. Jako třetí muž ve „velitelském“ pořadí ostravských „měšťáků“ zodpovídal za mnohá velká bezpečnostní opatření ve městě, měl praxi v organizování spolupráce s policií, hasiči, záchranáři, s pracovníky Magistrátu města Ostrava, pracovníky městských obvodů a s řadou jiných osob a osobností z různých institucí. Vše vlastně ale s pravomocí strážníka a víceméně pouze lokálního charakteru města Ostravy. U složitějších, závažnějších zločineckých činů, ať ve městě, nebo mimo jeho katastr, mohl vlastně působit – v souladu s trestním řádem – jenom jako každý jiný občan. A to mu začalo být málo. Vždyť je to neustále aktivní, svým způsobem neusazený, věčně nepokojný, neklidný živel.

Tvrdí se o něm například, že po schodech na oddělení zásadně nechodí, ale vybíhá je a sbíhá po třech schodech, a to mnohokrát denně. Mohl by nám v tom připomínat pohádkového hrdinu, o němž se pro udivená dítky vypráví, jak se na radničním schodišti nestačilo zadupání ozvat, a on už byl v patře.

Ostatně letos při vyhlášení hudebního festivalu dorazila – zrovna, když jsme „klevetili“ o práci a o životě – znepokojující hláška, že na příjezdu jedné z kapel do města ukradla nějaká nejspíš hodně sehraná a specializovaná parta zcela kompletní a hodně hodnotnou muzikantskou výbavu. Jura hned sáhl po telefonu, pak

Npor. Bc. Jiří Sivek a jedna z jeho současných „vedlejších“ radostí života – Kawasaki ZX 7 R, obsah 750 cm, výkon 96 Kw, světle zelená kapotáž, lidově Ninja

Bez objeovávání nových souvislostí, bez nabývání čerstvých schopností a dovedností snad nikdy nevydrží.

Vzpomíná, jak ho před více než patnácti lety dva mimořádně zkušené borci s pětadvacetiletými policejními zkušenostmi, když přišli dát do kupy Městskou policii v Ostravě, mnohdy tvrdě vyučovali a cepovali v četnickém řemesle, až mnohokrát skřípal zuby vzteky – a nejen to.

Teď je sám vlastní a pedagogem. Ke všemu prosazuje osobní přístup, snaží se neustále „mladochům“ stačit po stránce fyzicky i psychicky, ve střelecké přípravě atd. Snaží se předvídat chování ostatních, jak podřízených, tak občanů, a využívat svůj šestý smysl. Takže všechno, co po svých lidech ve službě požaduje, se snaží sám dělat a může jim být ve všem příkladem. Někdy leccos vyžaduje dokonce i rázněji, skoro až tvrdě, protože chce aby kolem něj byli skuteční policajti a nikoliv lidé pouze zaměstnaní u policie.

Po příchodu na Ostravu střed byl rád, že se setká s nadřízenými, kteří jsou nabuzeni na společnou notu. Zamlouvá se mu sdílený rekonstruovaný pracovní prostor i vybavenost pro

policejní, týmové zásahy na ochranu veřejnosti. Je spokojený, že jsou policisté z jejich oddělení na očích občanům, bez služebních aut, což ještě v celkem nedávné minulosti běžně nebyvalo, a že jsou při službě více než všímaví!

Co se jeho samotného týče, už by prý neměl z jeho strany následovat další odchod nebo přechod – třeba vložení mezi kriminalisty. Uniforma mu vyhovuje, po bakalářovi s hodně vysokou pravděpodobností na ještě vyšší úroveň vzdělání a kvalifikaci dosahovat nehodlá. Jak měl vždycky – jakoby v životním akordu – blízko k lidem a současně k technice, užívá si nyní vedle zaujetí profesí – a posláním – policisty nové koníčky.

K tomu malý vložený rozhovor. A protože si více než rok tykáme, nechal jsem to tak.

Kde se v tobě vzala touha po silné jedno-stopé mašině, chtěl jsi rozhojnit řady mladých dárců orgánů?

Jako mladoši jsme jezdili na pinckách a čezetách, ale díky svému otčímovi jsem nikdy neměl svou vlastní motorku, neměli jsme auto, barevnou televizi ani nebyli nikdy na dovolené. K moři jsem jel až ve svých 36 letech poprvé do Chorvatska. A tak jsem jezdil jen na půjčených strojích od přátelů vrstevníků, kteří měli lepší rodinu. Až teď na oddělení mě kolega kamarád vnařil, lálal na pořádnou motorku tak, až jsem se rozhodl do toho jít.

Jako možný dárců orgánů se necítím, nehodlám jim být a věřím, že nikdy ani nebudu. Každý jsme strůjcem svého osudu, záleží na

rozumu a předvídavosti, obojího mám, doufám, dost. Není mi dvacet, ani třicet a hlídá mě ten nahoře – a i ti dole v pekle snad taky.

Takže co a jak často v posledních časech sedláš?

Vloni jsem měl Kawasaki ZR7, 56kw, takovou starší cestovní polokapotovanou sedmsetpadesátku, a najel na ní něco přes 4 000 km, dost se s ní seznámil a prodal ji. Teď, jak říkáš, sedlám ZX 7 R Ninju, 96 Kw, taky se jedná o Kawasaki, ale celokapotovaný sportovní motocykl o obsahu rovněž 750 cm. To už je ovšem jiné kafe.

Čím pro tebe – jako nekapotovaného řidiče – projížďky na značně silném stroji jsou?

Je to určité uvolnění od starostí a něco jako velká euforie. První usednutí na ZR 7 bylo pro mě něčím málem novým. Na ZX 7 R je to už vložení požitek z jízdy. Tahle motorka je nádherná, rychlá a silná, a dokonce dnes na ní se mnou jezdí na projížďky i žena, až mě to někdy – s prominutím – štve, protože s ní nemůžu jezdit tak, jak si dovoluji jezdit sám. S ohledem na to, že někdo z rodiny musí přežít (culí se jako smajlík!).

Co na tvůj řekneme motoristický sport – nebo zklidňovací oddechový zájem? – říká rodina jako celek?

Jak povídám, dnes si už i manželka – to je hlavní představitel rodiny – sedne občas za mě. A někdy, když je hezky, se sama začne vypyávat, skoro jak malé děčko, kdy zase pojedeme někde na výlet na motorce? A upaluje se převlékat do kůže, bot a přilby. A za chvíli – s nedočkavostí – už stepuje nachystaná u motorky. Při dotazech z okolí, zdali se nebojí, říká že ne, ale nejspíš mi jen pochlebuje, abych ji bral s sebou (zase mu hraje klukovský úsměv po tváři).

Co budoucnost tvého motocyklového koníčka? Nepřejdeš na ještě vydatnějšího koně?

Zatím vydržím na ZX 7 R, do budoucna bych snad ZX 10 R, to je také Ninja, ale s obsahem 1 000 cm, o výkonu 135 Kw. No, a kdybych to jednou neměl fyzicky až tak zdatně zvládat, tak si pořídím nějakého Chopera, o obsahu 1 200 cm – 1 600 cm, a budu se jezdit jenom zvolna kochat krajinou.

Ke všemu, co výše „odeznělo“ – burácení vyladěných motorových válců jsme se napodobovat neodvážili – je Jiří Sivek navíc domácím – hravým – kutilem. Zedníč, lakuje, dřevo opracovává. Sám si – však je v tom vyučený – na rodinném domku udělá příkladně všecičko od elektriky. Nežádoucího, nemístného probíjení proudu se přitom nebojí, neboť si všechno dokáže předem proměřit. Zato z instalatérských vlastních kroků trochu obavu mívá. Protože voda – že by starší instinktivní respekt z důlního podzemí? – podle něj může vždycky začít někde prosakovat mimo „řemeslníkovu“ kontrolu.

A to se rozenému systematickovi a praktikovi v žádném ohledu nechce líbit, jelikož se snaží všem věcem přijít na kloub a chce si umět vždycky se vším poradit sám – jako skrz naskrz správný chlap.

Takže i na tu „vodařinu“ občas, kde je potřeba, vlítne...

Jaroslav KOPIC
Foto autor

ale vyskočil ze židle a seběhl o dvě patra níže k dozorcům, že vysvětlí, vydá pokyny a rozjede pátrací akci raději přímo, že to bez spojové techniky bude rychlejší, než aby vysvětloval telefonicky co a jak. Po několika vteřinkách přišlo dementi, jednalo se o planý poplach, došlo k nedorozumění při přepravě muzikantského náradíčka, vše bylo OK. A Sivkovi hlídaři se pomocí radiostanic už museli zastavovat v honbě za údajnými zloději.

Ten chlap má všechno kolem sebe – pravděpodobně i hodně v sobě – srovnané. Toho je radost chválit a popisovat.

Když nastoupil k Policii ČR věděl, že ho zase bude čekat chodník, klasické pochůzky, řešení drobných potyček stejně jako ošidných rvaček po hospodách. Začínal na oddělení v Porubě, pak přešel na Ostravu-střed. S jejím současným vedoucím oddělení, npor. Mgr. Bc. Reném Korytářem se zná více než deset let, a to především z pracovních služebních setkání, kdy Jura byl u Městské policie a René šéfem u pořádkových jednotek Policie České republiky. Věděl, že by mohl mít šanci postupovat kariéře rychleji než mladí začátečníci díky svým zkušenostem nabytým u městské policie. Za ta léta u městské a spolupráce s PČR si uměl udělat obrázek o policejní práci, poznal to a zažil na vlastní kůži – dobré i horší. A pořád si opakoval, že třeba může ku prospěchu věci leccos změnit a pomoci, že leccos taky změní jeho pohled na svět, ale hlavně, že se leccos podnětného i sám naučí!

Rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy získala Střední policejní škola Ministerstva vnitra v Praze 4. dubna 2007 akreditaci ke vzdělávacímu programu v oboru Bezpečnostně-právní činnost – jako jedna z prvních policejních škol status vyšší policejní školy.

Pro vedení školy i učitele představoval tento krok směs emocí – radost a osvobozující úlevu ze završení usilovné práce na tvorbě vzdělávacího programu a zároveň vědomí stovek hodin další práce při přípravách na nový styl výuky, boj s novou organizací studia a jejím skloubením s řadou dalších kurzů, které škola poskytuje.

Slavnostní vyřazení absolventů zahájil ředitel školy plk. PhDr. Ing. Jiří Zlámal, Ph.D., MBA

PRVNÍ STUDENTI převzali diplomy

První zájemce o studium přivítala škola u přijímacích zkoušek v červnu 2007 a již v září téhož roku mohlo do školních lavic znovu usednout 97 z nich, někteří po dlouhých letech od posledních studií, jiným se ještě ani nemohlo začít stýskat po pražské policejní škole ze studií Základní odborné přípravy.

Studium si klade za cíl připravit příslušníky Policie České republiky k uplatnění na pozicích specialistů nebo úrovních nižšího, případně středního managementu útvarů služby pořádkové, dopravní, cizinecké policie, či dalších specializovaných útvarů. Tomu je přizpůsobena nejenom forma a organizace studia, ale také skladba vyučovaných předmětů. Studuje se pouze kombinovanou formou. Strávit ve škole jeden týden v měsíci po dobu tří let není mnoho, o to větší důraz se klade na samostatnou přípravu.

Během tří let musí studenti postupně zvládnout nejenom odborné problematiky úzce související s policejní prací jako např. vybraná odvětví práva, zvláště trestní a správní právo, kriminalistiku, mezinárodní silniční přepravu a dohled nad její bezpečností, krizové řízení a integrovaný záchranný systém, ochranu osobních údajů a utajovaných informací, ale také management, filozofii, sociologii, psychologii, informatiku a cizí jazyk. Součástí studia je i absolvování odborné praxe na kmenových útvarůch studentů s úkolem odborně zpracovat určenou problematiku.

To vše student nepodstupuje jen kvůli zdolání zápočtů, klasifikovaných zápočtů, zkoušek a finálního absolutoria, při kterém před komisí prokazuje znalosti z odborných předmětů, znalost cizího jazyka na odborné úrovni a obhájí je absolventskou prací. To by bylo málo. *Pro život, ne pro školu se učíme.* (Seneca)

Dnes už se můžeme ohlédnout – celou cestou od přijímacích zkoušek až po absolutorium si prošli první studenti. Ta cesta nebyla snadná. Kromě studia (a všichni vědí, že předmět každého vyučujícího je ten nejdůležitější na celém světě), museli bezchybně zvládat své náročné povolání a navíc tím vším, pokud možno, nezatížit svůj osobní život, své rodiny a přátele.

Vedení školy a vyučující všem absolventům gratulují a přejí úspěch v práci a při dalším studiu, zdraví a spokojenost v osobním životě.

Očima studenta

Zákon číslo 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších novel, přidělal vrásky nejednomu policistovi zařazeného do tarifní třídy 7, která vyžaduje minimální stupeň vzdělání vyšší odborné nebo vysokoškolské v bakalářském studijním programu.

Služebně starší policisté museli zvažovat, zda zůstanou ve službách policie, a pokud ano, zda se spokojí s nižší tarifní třídou, nebo se budou snažit požadované vzdělání doplnit.

Po rozhodnutí doplnit si vzdělání přichází další úskalí v podobě výběru školy. Škol nabízejících vyšší odborné nebo bakalářské studium, ať již státních nebo soukromých, je celá řada. Já jsem vždy chtěl studovat obor, ve kterém pracuji a pracovat chci. Tak jsem se přihlásil.

Jak moje studium začalo? V určený den jsem se s řadou dalších zájemců dostavil do kulturního domu školy. Zde se každý dozvěděl, do které skupiny je pro přijímací zkoušky zařazen a který z vyučujících má skupinu na starost. Malá perlička – byl jsem přidělen do skupiny, kterou vedla moje bývalá třídní učitelka na ZOP (to je už 13 let). Po usazení ve třídě a instrukcích k přijímací zkoušce jsme se pustili do testu. Samotný test nebyl těžký, také jsem jej odevzdával mezi prvními. Nicméně si myslím, že to bylo tím, že jsem přijímací řízení nepodcenil a na přijímací zkoušku se připravoval, zejména z oprášených zápisků ze ZOP. Byla to vhodné zvolená taktika, neboť třeba věci týkající se dopravní policie již tak dobře neznám.

Na intranetu jsem se dozvěděl, že jsem byl přijat a dychtivě očekával dopis o přijetí ke studiu. Ta radost! Můj tehdejší vedoucí spolu s administrativní pracovníci projevili dostatek humoru, když mě na první školní den vybavili sadou tužek, dvěma sešity, jednou mazací gumou a sadou barevných pastelek s nápisem „pro našeho prvňáčka“. Na pravítko, plastelínu a tzv. vodovky našťestí zapoměli.

Studium. To nejtěžší je přede mnou! Při pohledu na rozvrh každého studenta zarazilo, že nejvíce hodin bylo vyhrazeno cizímu jazyku, a ne právu, kriminalistice a pořádkové službě. Vysvětlení bylo prosté – školní předpisy to vyžadují. Zároveň nás zarazila délka vyučovací hodiny. Vyučovací hodina neměla běžných 45 minut, jak jsme většina z nás byli zvyklí, ale 90 minut. Někdy se vyučovací látka

První studenti přebírají diplomy a gratulace od vedení školy

v tomto čase zvládala skutečně na doraz, ale u předmětů, které nebyly moc v lásce, bylo těchto 90 minut nekonečných. Vyučování probíhá v poměrně moderně vybavených učebnách zejména v učebnách cizího jazyka a správního práva.

Protože studenty tvoří policisté z různých oborů, je logické, že v některých předmětech slyší něco, co je jejich denním chlebem. V tom

externích přednášejících a učitelů cizího jazyka, kteří projevili neskutečnou trpělivost a snahu, abychom dosáhli požadované úrovně cizího jazyka.

Na zkoušky už dnes vzpomínám s nostalgií a značnou úlevou, ale vždy v jejich období nastávaly infarktové stavy, a to nejen pro stu-

dy, ale i pro zaměstnance školy, kteří muse-
li vyvinout veškerou snahu, aby logisticky
zajistili jejich hladký průběh. Povedlo se jim to
na jedničku. A radě z nás také. Společně jsme
zvládli i zpracování absolventské práce a abso-
lutorium, a naše úsilí bylo korunováno vítěz-
stvím. Ne každý uspěl podle svých představ,
ale tak už to bývá.

Slavnostní vyřazení absolventů probíhalo
11. června 2010 tam, kde jsme se všichni v čer-
vnu 2007 setkali poprvé – v sále kulturního
domu. Vyřazení bylo svým průběhem důstoj-
ným završením tříletého snažení učitelů a stu-
dentů. Jeho průběh se líbil nejenom nám, ale
i našim rodinným příslušníkům.

Co říci závěrem? Během tří let jsme pozna-
li spoustu nových lidí, získali nové přátele
a kontakty, které se pro další výkon služby
mohou vzájemně hodit. Rozšířili jsme své
vědomosti a naopak předali poznatky přímo
z výkonu služby vyučujícím. Tyto tři roky
s námi prožívali a vehementně nás podporova-
li i naši blízcí, pro které to nebyly roky jedno-
duché. Někteří studenti využijí nabídek několi-
ka vysokých škol nabízejících pokračovat ve
studiu v bakalářském studijním programu.

Vyšší policejní škola a Střední policejní
škola MV v Praze na svých intranetových
stránkách uvádí, že „Hlavním posláním Vyšší
policejní školy a Střední policejní školy Minis-
terstva vnitra v Praze je profesně připravit poli-
cisty a policistky pro výkon funkcí na útvarech
Policie České republiky.“ Myslím, že škola své
poslání naplňuje beze zbytku. Slova díky patří
všem učitelům a zaměstnancům Vyšší policej-
ní školy a Střední policejní školy MV v Praze,
ale také našim blízkým.

plk. Mgr. Věra KRAHULCOVÁ
npor. Zdeněk POHUNEK, DiS.,
student třídy VPŠ 2
Foto archiv školy

*Sál kulturního domu zaplnili nejen
studenti, ale také jejich rodinní
příslušníci a kamarádi*

Závěrečného slovo patřilo řediteli Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy

Potvrzení přátelství mezi IPA Praha a Esslingen

Čas uběhl jako voda a již dlouho plánované setkání dvou územních skupin (ÚS) INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION (IPA) z Prahy a Esslingenu se uskutečnilo. Ve dnech 23–27. září 2010 přijela do Prahy skupina německých policistů z Esslingenu, členů IPA se svými blízkými, aby poznali Prahu a stvrdili přátelství s 124. ÚS IPA. Tento akt nebyl jen náhodným setkáním, ale vyústěním dlouholeté spolupráce.

V tento „Den přátelství“ připravili čeští členové IPA pro své kolegy zajímavý program. Dopoledne jim zajistili exkurzi u jižního

oddělu Policie ČR Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a v poledne spolu zasadili strom přátelství Robinia pseudoacacia „FRISIA“ – zlatý akát před krajskou policejní budovou. Akce se zúčastnilo i vedení pražské policie v čele s plk. Mgr. Martinem Červíčkem. Nejen krátké slavnostní projevy vedoucích ÚS J. Vorla a H. Wurster a pozitivní proslov Martina Červíčka, ale i slunečné počasí této akci přálo, takže umocňovalo přátelskou

Na zasadění stromu přátelství Robinia pseudoacacia „FRISIA“ – zlatý akát se podíleli plk. Mgr. Martin Červíček a Helmut Wurster (snímek vpravo)

náladu a zasadění stromu byl skutečně přátelský akt mezi policisty různých národností.

Strom se stal nejen symbolem přátelství mezi územními skupinami IPA a městy Prahou a Esslingenem, ale i symbolem osobního vztahu Helmuta Wurster, vedoucího územní skupiny z Esslingenu, k Praze. Za třicet let

NÁVŠTĚVA MINISTRA DOPRAVY

Ministr dopravy Vít Bárta v září zavítal na pracoviště dálničního oddělení Policie ČR ve Velkém Beranově.

V doprovodu náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina plk. Mgr. Miloše Trojánka a ředitele Ředitelství služby dopravní policie plk. Ing. Leoše Tržila se seznámil s aktuálními problémy, které se dotýkají vysočinského úseku dálnice D1. Pan ministr si prohlédl pracoviště operačního střediska dálničního oddělení a zajímal se o bezpečnostní situaci na dálnici a také o parametry a kvalitu kamerového systému, včetně přínosu informačních tabulí na D1. Policisté panu ministrovi předvedli superrychlé policejní vozidlo VW Passat.

„O bezpečnost a pořádek na vysočinském úseku dálnice D1 v délce 92,5 kilometru se od 1. ledna letošního roku starají policisté z dálničního oddělení Policie ČR ve Velkém Beranově,“ informoval pana ministra plk. Miloš Trojánka.

Od začátku letošního roku do konce července policisté na tomto úseku zadokumentovali celkem 98 trestných činů, z nichž největší podíl mají majetkové trestné činy. „Terčem zlodějů bývají řidiči kamionů, kteří přespávají v kabinách svých vozidel na dálničních odpočívadlech. Zatímco řidiči odpočívají, zloději mu odcizí přepracovaný náklad. V poslední době narůstá počet případů krádeží věcí ze zaparkovaných osobních vozidel,“ uvedl npor. Bc. David Jiráček, zástupce vedoucího dálničního oddělení PČR Velký Beranov.

Policisté musí na dálnici D1 čelit dobře organizovaným skupinám pachatelů. Ti okrádají řidiče, kterým předtím na parkovišti nepozorovaně sami poškodí pneumatiku, a pak využijí momentu, kdy řidiči defekt opravují.

Dálnice D1 je problematická zejména v oblasti bezpečnosti silničního provozu. Jde o důležitou dopravní tepnu a hustý provoz zejména kamionů, v případě jejich kolize často způsobí na dálnici problémy – delší dobu trvá odklizení následků nehod a pak se tvoří na dálnici kolony, které se pomalu rozjíždějí.

Nejčastěji dochází k dopravním nehodám v úseku mezi 81. a 88. kilometrem dálnice D1 kolem Humpolce. V tomto

místě mají řidiči problémy zejména při dešti, kdy vlivem nerovností na dálničním tělese zůstává ve vyjetých koleích voda.

Ministr dopravy Vít Bárta s policisty a představiteli Kraje Vysočina diskutoval o zavedení povinnosti pro všechny dálnice a silnice v Česku používat na sněhu a náledí zimní pneumatiky. „O zimních pneumatikách budeme diskutovat v rámci meziresortní pracovní skupiny. Naši snahou bude, abychom všechno zvládli tak, aby povinnost používat zimní pneumatiky plošně začala platit od příští zimy. V nadcházející zimě budou zimní pneumatiky v ČR povinné jenom na úsecích, kde to stanoví dopravní značka Zimní výbava. Platnost těchto značek bude bez ohledu na počasí po celé období od letošního 1. listopadu až do 31. března 2011,“ řekl ministr s tím, že o tom, kde konkrétně značky Zimní výbava budou, rozhodnou sami vlastníci komunikací.

Za porušení tohoto nařízení budou policisté ukládat blokovou pokutu až do výše 2 000 korun. Řidič navíc přijde o jeden trestný bod v rámci bodového systému postihu.

mjr. JUDr. Dana ČÍRTKOVÁ
Foto archiv PČR

Pomoc policistů při tragické nehodě

Dva mrtví, patnáct těžce a další desítky lehce zraněných lidí. To je bilance katastrofy, která se odehrála u Tlumačova na Zlínsku, kde se srazil vlak s dodávkou. Ve vlaku cestovaly desítky převážně mladých lidí, mezi nimi byli i opilí fotbaloví fanoušci. Pro práci záchranářů to byla velmi komplikovaná situace.

Naštěstí šlo pouze o nejrozsáhlejší cvičení, kterým se prověřila a zdokonalila akceschopnost Integrovaného záchranného systému. Prověřily se dojezdové časy všech zasahujících složek a procvičovaly se taktické postupy. Simulovaná nehoda na železničním přejezdu se stala začátkem října. Do dodávky, která vjela na nechráněný přejezd, narazil rozjetý vlak, jeden vagon vykolejil a převrátil se na bok.

Jako první přijeli k tragické nehodě policisté z obvodního oddělení v Otrokovicích. Ihned informovali operační důstojníky o nezvykle velkém rozsahu katastrofy a vyžádali si posily ostatních policistů a pomoc hasičů a záchranářů. Dvojice mladých policistů pak okamžitě začala s první pomocí. Zásah ve vykolejeném vagonu byl komplikovaný, dostat se ke zraněným v převráceném voze bylo velmi náročné. V dodávce byl navíc radioaktivní materiál, takže hasiči okamžitě vyhradili nebezpečnou zónu. Postupně k tragédii přijely čtyři jednotky profesionálních hasičů a dalších sedm jednotek hasičů dobrovolných, několik desítek záchranářů a lékařů.

Některé hlídky policistů pomáhaly při poskytování první pomoci, protože při ošetřování takového množství těžce zraněných lidí byla každá ruka dobrá. Další hlídky zajistily místo, aby se tam nedostali nepovolaní lidé a zvědavci. Někteří z fanoušků byli velmi agresivní, několik z nich jsme museli zajistit, aby nebránili ošetřování zraněných. Policisté také pomáhali s identifikací účastníků nehody. Dopravní policisté odkláněli dopravu a snažili se usnadnit průjezd jednotek hasičů a zdravotníků. Povolání byli také čtyři zástupci týmu „OBĚT“, který má u policie na starosti poskytování první psychologické pomoci, v tomto případě účastníkům neštěstí. Tento tým u policie existuje pouze několik týdnů a jeho členové tak měli první příležitost vyzkoušet si zásah u nehody většího rozsahu. V realu by u podobných katastrof tito speciálně vyškolení policisté mohli poskytnout posttraumatickou péči také zasahujícím záchranářům a policistům.

Celá akce se bude ještě dodatečně vyhodnocovat, nicméně velitelé i zasahující příslušníci Policie ČR ji považují za velmi přínosnou.

mjr. Ing. Jana BARTÍKOVÁ
Foto Policie ČR

Úspěchem jednotky je náročný výcvik

Na Olomoucku působí nová krajská pořádková jednotka, která vznikla 1. ledna 2010 z rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje plk. RNDr. Jaroslava Skříčila.

Cílem pořádkové jednotky je zajistit veřejný pořádek a bezpečnost v průběhu policejních akcí, které vyžadují nasazení většího počtu policejních sil a prostředků. Tyto bezpečnostní akce jsou krátkodobého charakteru a nelze je zajistit běžným výkonem policejní služby. Jedná se zejména o živelné pohromy nebo o konání velkých kulturních, sportovních či jiných společenských akcí.

Již během krátké existence krajská pořádková jednotka, které velí zkušený policista se sedmnáctiletou praxí mjr. Bc. Martin Crha, prověřila svou připravenost na letošních povodních na Přerovsku.

Právě do záplavových oblastí bylo okamžitě vysláno 105 příslušníků této jednotky, kteří pomáhali hlídat společně s přerovskými

svého členství v IPA navštívil Prahu šedesátkrát. Začalo to semínkem, krátkou návštěvou, začal poznávat lidi a dnes jeho vztah k Praze má už pěkné kořeny. Oblíbil si nejen město samé, ale i lidi v něm. Přátelství je nehmotné, proto je zhmotněno zasazením stromu, který bude dlouholetý vztah mezi IPA Prahou a Esslingenem připomínat.

Členové obou ÚS si přejí, aby nejen strom symbolického přátelství rostl, sílil a byl lidem na obdiv, ale aby se i samo přátelství mezi těmito územními skupinami utužovalo.

Odpoledne přátele z Esslingenu navštívili operační středisko Městské policie hlavního města Prahy, kde je doprovázela náměstkyně úseku prevence kriminality Mgr. Radka Vetešnicková.

Večer se členové IPA sešli v zotavovně Vězeňské služby Praha, kde si předali „Dokument o přátelství“ a vyměnili si drobné dárky.

Václav DUŠEK
IPA ÚS č. 124
Foto autor

Šlo sice pouze o cvičení, ale všechny složky IZS braly nehodu vážně

Výtržníky policisté zajistili a předváděli na policejní služebnu

Klid pořádková jednotka zajišťovala i na samotném stadionu

Vedoucí pořádkové jednotky
mjr. Bc. Martin Crha

kolegy majetek občanům, jež museli narychlo opustit své domovy. Policisté z jednotky se v součinnosti s ostatními členy IZS také podíleli na evakuaci tamních obyvatel. Díky jejich rychlému a efektivnímu nasazení nedošlo při povodních k narušení veřejného pořádku.

Policisté z Územního odboru Olomouc, Přerov a Prostějov, kteří jsou zařazeni do krajské pořádkové jednotky, procházejí náročným výcvikem, aby mohli úspěšně zvládat náročné úkoly.

Začátkem září policisté zvládli taktické cvičení IZS Olomouckého kraje na letišti v Neředíně. Cvičení mělo simulovat pád dopravního letadla. Příslušníci z krajské pořádkové jednotky měli za úkol zajistit celou oblast letecké havárie a společně s hasiči, vojenskými policisty a s psovody vyhledávat v terénu osoby a předměty, jež se vztahují k mimořádné události. Pátrací činnost po celou dobu monitoroval policejní vrtulník.

Vzhledem k tomu, že se v Olomouci pořádají častá fotbalová utkání, probíhá výcvik policistů i ve sportovních objektech.

Právě 15. září 2010 probíhalo na Andrově stadionu ale i v jeho okolí cvičení, které bylo věnované náviku bezpečnostního opatření během fotbalového utkání. Cvičení probíhalo už od hlavního vlakového nádraží v Olomouci, odkud vyšla skupina 50 figurantů, kterou tvořili studenti Vyšší policejní školy MV Brno. Studenti hráli roli fotbalových fanoušků, procházeli olomouckými ulicemi směrem k fotbalovému stadionu a drželi se předepsaného scénáře. V průběhu pochodu policisté monitorovali situaci a oddělovali znepřátelené skupiny fanoušků. Kromě členů pořádkové jednotky se do cvičení zapojili i policejní instruktoři z odboru služební přípravy Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje. Společně s veliteli pořádkových družstev rozebírali různé modelové situace hromadného narušení veřejného pořádku. Cílem výcviku bylo prověřit strategii a koordinaci jednotky během provádění jednotlivých zákroků.

Na závěr je dobré připomenout, že policisté pořádkové jednotky vykonávají i běžnou hlídkovou službu.

por. Mgr. Michal PIŽURIN
Foto archiv Policie ČR

SENIORŮ DOSTANOU OSOBNÍ ALARMY

„Ochrana seniorů a dalších ohrožených skupin obyvatel Ústeckého kraje“ je projekt, který společně realizují Ústecký kraj a Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje v rámci programu prevence kriminality Ústeckého kraje pro rok 2010.

Ústecký kraj finančně podpořil nákup 4 350 osobních alarmů pro seniory, které dne 22. září převzal ředitel KŘP ÚK brig. gen. JUDr. Jiří Vorálek od radní Ústeckého kraje Jany Ryšánkové.

Cílovou skupinou projektu jsou senioři a osoby se zdravotním postižením z Ústeckého kraje. Jsou to spoluobčané, kteří bydlí v penzionech, domovech pro seniory, v domech s pečovatelskou službou nebo docházejí do klubů pro důchodce, do klubů zdravotně postižených apod. Specifickou skupinu tvoří senioři a zdravotně handicapovaní, kteří nejsou evidováni nebo zařazeni v některém ze zařízení určeném pro tuto cílovou skupinu obyvatel, například osamocené žijící osoby.

Starší lidé jsou nejčastějším terčem pro podvodníky, zloděje a zločince. Potvrzují to i policejní statistiky. Jsou pachatelé, kteří záměrně volí oběť v seniorském věku nebo osoby se zdravotním postižením. Spoléhají na to, že nebudou klást tak intenzivní odpor a obecně mají pomalejší vnímání a reakce. Tyto osoby se stávají nejčastěji oběťmi krádeží, loupežných přepadení a podvodů. Pod nejrůznějšími záminkami se pachatelé vloučí do bytů seniorů a snaží se zjistit, kde mají uložené peníze. Podvodníci se vydávají za energetiky, pracovníky vodáren, pojišťoven, podomní prodejce zboží nebo třeba za vzdálené příbuzné. Umějí se seniory přesvědčivě hovořit, takže budí dojem solidnosti. Staří lidé jsou většinou důvěřiví, nepředpokládají, že jim

chce někdo ublížit.

Základem projektu je preventivní přednáška Policie ČR, při které senioři obdrží osobní alarm. Ústečtí policisté z preventivně informačních skupin už besedy a preventivní přednášky pořádají. Náplní besed je především

osobní bezpečnost, problematika domácího násilí, nebezpečí kapesních krádeží a bezpečné chování v silničním provozu. Větší prostor policisté věnují podomním prodejcům, jejichž oběťmi se senioři stávají velmi často. **Při přednášce senioři obdrží osobní alarm a jsou důkladně proškoleni s jeho manipulací, ale jsou také informováni o způsobu a možnostech použití alarmu.** Osobní alarm slouží nejenom jako obrana před útočníkem, ale upozorní okolí na nebezpečí a napadený člověk tak na sebe upoutá pozornost. Alarm může také přivolat pomoc při zdravotních potížích, nebo pokud se například někdo ztratí.

Není v silách preventivně informačních skupin Policie ČR vytipovat všechny osamocené žijící ohrožené osoby. Proto jsou do projektu zapojeny orgány měst a obcí, které by měly být nápomocny ve vytipování těchto ohrožených osob.

por. Bc. Jana MATONHOVÁ
Foto Policie ČR

Ředitel KŘP ÚK brig. gen. JUDr. Jiří Vorálek přebírá osobní alarmy od radní Ústeckého kraje Jany Ryšánkové

Zhruba šedesátiletá paní vstoupila velice rozvážně na přechod pro chodce. Byl konec června roku 2008, půl deváté večer. Docela už silné letní slunce zrovna mířilo k obzoru. A zleva přiletěl k přechodové zebře osobní vůz zn. Volkswagen Multivan. Trefil chodkyni – a brutální silou ji odstřelil stranou mimo komunikaci.

Za volantem evidentně provinilého automobilu seděl pětadvacetiletý řidič A. Chodkyni přehlédl a kritickou situaci nezvládl nejen kvůli kalupu, kterým se pohyboval, oslnila ho – v okamžiku souhry nešťastných okolností – šikmá sluneční protizáře.

Technická závada na jeho stroji, ani alkohol v krvi u něj samotného nebyly zjištěny. Srážka s bytelnou plechovkou na čtyřech kolech byla ovšem pro bezbrannou, zcela nechráněnou chodkyni osudově konečná. Utrpěla vícečetná smrtelná poranění (polytrauma), kterým na místě podlehla!

Následný soud shledal řidiče A pachatelem trestného činu ublížení na zdraví (§ 224 odst. 1, 2 trestního zákona) i nadělil mu dva roky odnětí svobody s podmíněným odkladem na dva roky, navíc s nádavkem zákazu řízení motorových vozidel po dobu 30 měsíců...

Na místě nehody, u kýženého přechodu, byla poté instalována moderní digitální s orientačním měřením aktuálních rychlostí projíždějících motorových hybadel. Samosebou s cílem zvýšit bezpečnost místa, po němž se občané zhusta přemisťují z jednoho chodníku na druhý, ležící na opačné straně neustále hutné řeky barevných aut, motorek i nákladů.

Efekt – či neúčinek – se zhruba do roka a do nějakého měsíce bohužel dostavil zcela opačný.

Opět v podvečerní hodině vešel vloni do přechodu obezřetný pochoduující, v tomto případě šestasedmdesátiletý muž. Do centra města ve stejnou chvíli směřoval automobil zn. Škoda Fabia. U ovládacích prvků osobní mašiny seděl padesátiletý řidič B, který právě soustředěně sledoval proměnlivé údaje na informační ceduli (stacionární radar) o intenzitě vlastního putování vpřed. A figurku na šachovnici pro chodce stačil docela přehlédnout.

Došlo k nárazu do lidského těla. Auto nabralo a srazilo staršího muže levou přední částí kapotáže (na níž přitom vznikla škoda cca 10 000 Kč). Zranění, jež chodci střet způsobil, se zprvu nezdála až tolik závažná. Přesto na něj (komoce mozku, zlomené pravé rameno) během druhého dne hospitalizace v nemocnici zemřel!

Tentokrát soud posuzoval zásadní prohřešek „nevěnování se situaci v provozu“, seznal vinu řidiče B (naplnění trestného skutku ublížení na zdraví) a při-

řknul mu ortel zbavení osobní svobody na 18 měsíců s podmínkou na totožného půl druhého roku a s doprovodným zákazem řízení motorových vozidel (chcete-li zbraní) na dva roky...

V současnosti je tragický úsek silnice/ulice po kompletní rekonstrukci. Přechod pro pěší se nachází mezi dvěma kruhovými objezdy, je mimo záliv autobusové zastávky (jejímž středem dříve procházel) a ještě je na vozovce zvýrazněn ostrůvkem (zužujícím celkovou šíři komunikace).

Jenomže i tak se již našel motorizovaný kaskadér, který („patříčně“ ovlivněný) výstražný „hřbít“ na cestě přesně vlastní mašinou zacílil – našťastí se na přechodu přímo v těchto zlomech sekund nikdo nepohyboval...

Podle podkladů Miroslava HAINDLA /ki/

Ilustrační foto Jaroslav KOPIC

Bývaly v Čechách časy, kdy se už druhé vloupání do prodejny provedené podobným, respektive shodným způsobem bralo jako neblahý příslib nadcházející série – a když došlo k třetímu obdobnému kousku, měla kriminálka jasno a šéfové pozvedali významně obočí.

Příliš dlouhá série

„Máte tam pěknou šňůru, co s tím hodláte dělat?“ tázal se krajský ředitel temným hlasem „takhle malého“ okresáka a dodával, že do týdne chce mít pachatele za katrem.

Jenže ono to není nikdy jen tak, ani dneska, ani před třemi desetiletími, v roce 1980, v městě Plzni a jeho těsném okolí. A tak se tehdejší série vloupáček táhla přes dva roky a čítala skoro dvě desítky prokázaných případů...

Běh na dlouhou trať odstartovalo vloupání do zastrčené hospody v předměstské části Křimic, jež provedl pachatel – nebo pachatelé? – v noci z neděle na pondělí. Což byl termín docela mazaně vybraný, neboť v neděli zavíral hospodský v deset, pozamykal pečlivě lokál – a neukázal se tam až do úterního poledne, kdy po dni odpočinku začínal novou šestidenní šichtu. Samozřejmě, že hned zjistil, že zadní vchod – ze dvorka, který se měl zamykat, ale často jaksi nezamykal – je vypáčený, dřevo okolo zámku na třísky a uvnitř lokálu nepořádek – no, jako po zlodějích!

Noční návštěvníci si odnesli slušný lup: většínu cigaret, jež sklad nabízel, přičemž pochopitelně do dna vydrancovali zásoby dražších, zatímco maricy a startky bez filtru v regálu setrvaly – a několik lahvi kořaliček. Samozřejmě, že taky v tomhle artiklu projevil znalost a dobrý vkus a pohrdl výčepní lihovinou, zatímco kupříkladu půllitrovky s gruziňákem zmizely do jedné.

Množství, jež se ztratilo, odpovídalo zhruba tomu, co by unesl jeden hodně silný chlap, anebo dva normálně rostlí. Zloději rozhodně neměli auto, tipovali kriminalisti. V úterý si o věci povídala celá periferie, ve středu měla o čem vyprávět celička Plzeň.

Hned v sobotu nato se příčinliví zloději vloupali do jedné z menších plzeňských potravinářských samoobsluh. Tady se nadřeli trochu víc, neboť museli pilkou na železo přepížit oko visacího zámku a závoru zajišťující vchodové dveře. Což byla oproti hospodě Jiskra docela změna, neboť vchod zel do ulice, byť v noci tiché a opuštěné, nicméně byl na očích. Náhodný kolemjdoucí mohl akci překazít v zárodku – jenže žádný takový se zřejmě ve Schwarzově ulici neukázal. Artikly, o něž měli vloupáci zájem? Opět cigarety v množství nikoli malém, a co do druhu vesměs ty lepší a dražší, například kubánskými Ligueros pachatelé zcela pohrdli. Dále pak odnesli

mléčné čokolády a různé tyčinky a pišingry – a ovšem plátěný pytlík s drobnými mincemi, jež nechala vedoucí v kase.

„Musím mít přece nějaký drobáky,“ vysvětlovala kriminálce, „v pondělí v sedm otevřu a každý na mě tahá nejmenší stovku. Snad si je ty lidi přes víkend doma tisknou!“

Novinku představoval fakt, že pachatel po celé prodejně rozsypal vrstvu mletého pepře – zřejmě se obával nasazení služebního psa a četl detektivky. Využil mazaně zásob, jež našel v prodejně samé, a vydrancoval skoro celou polici s kořením.

„Asi okamžitý nápad! Což by možná naznačovalo, že nebude z daleka,“ dedukoval jeden z techniků polohlasně, ale protože byl

v týmu nejmladší, moc vážně jeho nápad nebrali.

Tak či onak, tahle drobnost nakonec pojmenovala celou zlodějskou sérii. Případ Pepř, začali jí už napřed říkat kriminalisti jen tak mezi sebou a pak i oficiálně ve vyšetřovacím spisu. Kauza se koneckonců nějak stručně jmenovat musí, ne?

Třetí zastavení na plzeňské pouti příčinlivých zlodějů zaznamenala tamní restaurace Jerevan, lepší podnik v zastrčené uličce centra. I tady při vloupání pachatelé využili pauzu zavíracího dne. V sobotu měl Jerevan otevřeno do druhé ranní, pak personál zběžně poklidil, zamkl – a hurá do pelíšků nebo na chalupy. V neděli zavřeno, v pondělí jakbysmet. Až v úterý se otvíralo v jedenáct, na obědy: což znamenalo, že provozní a personál kuchyně měli nástup v osm ráno, aby stihli všechno připravit. Když chtěl ale zástupce vedoucího odemknout, shledal, že si může ušetřit práci: „odemčeno“ bylo násilím, zámek vyložený, dveře vypáčené. A ve skladu díra v zásobách obvyklého – zřejmě na černém trhu snadno prodejného – sortimentu: cigarety lepších značek a kvalitní lihoviny. Zejména arménský koňak zřejmě zloděje vábil, v regále nezůstala ani lahvička.

Jenže s jídlem zřejmě roste chuť: už týden nato se zloději vlámali do prodejny potravin v Guldenerově ulici. Pachatel se dovnitř dostal hrubým násilím, když vyrazil dost bytnou dřevěnou výplň dříve prosklených vchodových dveří: sklo už prý rozbili závozníci se zbožím několikrát, že se nakonec vedoucí uchýlil v řešení sice méně estetickému, ale zato, jak soudil, na věčné časy. Inu, přepočítal se.

A co si pachatel odnesl? Zase ty drobné, krabičku s mincemi v hodnotě asi tři tisíc, a dále tradiční lup: cigarety, lihoviny, navíc dvě štangle šunkového salámu, asi dvě kila čabajky a pořádný skrojek ementalu. Zřejmě dostal i hlad – nebo že by si našel nového odběratele?

Jasně nade vši pochybnost v tu chvíli bylo, že pachatelé – ano, kriminálka se jednoznačně přiklání k mínění, že jich je víc, dokonce víc než dva, protože množství, jež ze svých loupeživých výprav odnášeli, vzrůstalo a jedinec by je neune-

sl, ani kdyby měl rozměry Goliášovy – se svým počínáním rozhodně neustanou. Dařilo se jim a nabyli zřejmě pocitu, že jsou nepolapitelní. A pepřové závěje už sypali po podlaze na odchodnou takřka tradičně...

V plzeňské Roudné ulici vyloupili prodejnu podniků Potravin, přičemž k vypáčení dveří užili lešenářskou trubku, jejichž hromada – jaká příležitost! – ležela hned za rohem. A lup? Cigarety, lihoviny, drobné mince. O pár dní později zaznamenal návštěvu i bufet a jídelna Moskva: k vypáčení dveří užita železná tyč, jejíž původ zůstal neznámý. Otisky na ní chyběly, jaká škoda. I v těchto případech pachatelé eliminovali policejní psy hojnou dávkou mletého pepře, štědrě posypaného lokálu.

V další potravinářské prodejně oproti svým zvyklým setrvali pachatelé na místě činu zřejmě déle, dobře pojedli a popili. Což byla kapánek nerozváznost: z množství pozůstatků hostiny a dalších stop usoudili kriminalisté, že pachatelé budou nejspíše čtyři. Žel, na otisky si i tentokrát dali pozor...

V další prodejně se rovněž noční neplatící zákazníci usadili před odchodem k opulentní přesnádávce. A ježto nenašli pepř, rozlili pak po podlaze hojně octa...

„To jsou mi novoty,“ frkal technik. „pánové, ale utopenci by bodli, co říkáte?“

Plýnuly týdny a měsíce a plzeňští kriminalisté zatím stále jen trpělivě sbírali stopy, mluvili s lidmi z okolí, hlídali v uniformách i ty nenápadné, v civilu, procházeli městem zvolna, avšak neúnavně. Ale pořádku nic! Nic! Všechny termíny už dávno prošly, nadřizení se vztekali.

A pak se prvně málem dostavil úspěch: jedna z autohlídek spatřila na Nepomucké ulici nedlouho po půlnoci u zavřeného potravinářského prodejny dva mladé muže, evidentně se snažící vylomit vchodové dveře. Žel, vzápětí i ti dva zaznamenali projíždějící hlídku a stačili bystře zareagovat: než se autohlídka s vozem otočila a vrátila, octla se už na místě činu sama samotinká. Sice vzápětí zalarmovala půl města, ale loupežníci už byli dočista v tahu. Ani stopa po nich! Buďto někdo z nich bydlel nedaleko, nebo se jim podařilo najít perfektní skryš, protože vzápětí bedlivě prohledávalo okolí nejímň deset uniformovaných – a mamá sláva, nic.

Dva příslušníci, co zloděje spatřili na vlastní oči, to svoje zaváhání od náčelníka pěkně schytali – myl jim hlavy až do chvíle, kdy z nich vypadlo, že sice nikoho nechytli, ale možná by dali dohromady kloudný popis.

„Tak to zkuste,“ pravil hlasem převelikým. „Ale běda vám, jestli jsou to jen kecý!“

Nebyly. Dva docela slušné portréty se zrodily vzápětí. Jenže hned nato se mezi kriminalisty vynořila obava, že teď se mladí zloději vyděsí, když měli takhle namále, a na nějaký čas se stáhnou. Dají pokoj. A opravdu: v Plzni a na jejich předměstích zavládl klid! A trval řadu měsíců, až do březnového vloupání do známé restaurace Peklo a vzápětí do kanceláří Západočeských pivovarů.

„Hoši jsou nazpátek,“ věstil šéf početného týmu, který už měsíce na sérii Pepř pracoval. A nemýlil se. I to slovo nazpátek sedělo jak ulité: naši hoši sice přes zimu nevykrádali hospody a obchody v západočeské metropoli, ale o to čileji vyrazili autem na spanilé jízdy západočeským venkovem. Úspěšné, bohužel. Jejich konto vzrůstalo.

A jednoho dne se ucho džbánů utrhlo: pozorný děda ze sousedství chotěšovské Jednoty nemohl za hezké májové noci pořádně usnout a všiml si, že v sámošce Jednoty, zbudované v akci Z, si někdo svítí baterkou. Divné. Ježto měl doma telefon – což byla tehdy na české vsi vzácnost – zvedl sluchátko. Autohlídka tryskem přifřčela, tentokrát ale mazané zaparkovala za kostelem – a mladého loupežníka lapila za ruku ve chvíli, kdy s naditým rancem odcházel.

V první chvíli, když mladíčka – nebylo mu ani devatenáct – přivedli do kanceláře a jali se ho vyslýchat, nabyli kriminalisté skoro jistě přesvědčení, že jde o začátečníka, který s dlouhou sérií Pepř nemá nic společného a jen se jim připlétl do tenat. Jenže – omyl! Mladý muž, zdrcen svým osudem, začal spontánně vypovídat a málem jeho historky nestačili zapisovat. Sdílel plná jména svých partáků včetně adres, vzpomněl si i na řadu akcí, jichž se on sám osobně zúčastnil – a vysvětlil, že v partě panovala značná volnost. Někdy se prý šlo krást ve dvou, jindy ve čtyřech – a několikrát dokonce v pěti, když si slibovali zvláště bohatý úlovek. Naopak, když se někomu nechtělo, vydali se „za prací“ třeba jen tři. Anebo on sám...

„Cholupice měly být moje první sólovka,“ pravil mladý muž teskně. „Znám to tam, jezdili jsme jako děti poblíž na pionýrák. Jenže když jsem tam kluky lákal, tak se smáli, že je to daleko a točej tam blbý pivo. To se tak mezi náma říkalo, když se někomu někam nechtělo. A já jim chtěl dokázat, že nemají pravdu, tak jsem tam zajel na kole. Kradeným, to dá rozum. Nechal jsem ho stát u hřbitova, tak ho tam vyzvednete – ať ho ještě někdo neukradne!“

Téže noci si kriminalisté dojeli pro zbylé čtyři mládence – šestadvacet, pětadvacet, dvacet, dvacet let. Vesměs už byli zkušenější a pobyt na kriminálce na ně nezapůsobil dojmem tak zdrcujícím – už dřív párkrát seděli a nejstarší byl právě stíhán i pro čin pohlavního zneužití nezletilé, své čtrnáctileté sestřenky – a zatloukali tedy zvesela, nicméně důkladné domovní prohlídky v jejich obydlích odhalily spoustu pozoruhodných zásob, jež nepocházely z nákupů. A tak se nakonec postupně rozpovídali, neradi, leč docela květnatě. Jen se nemohli shodnout, kdo byl šéf: už věděli, že se to u soudu nevyplácí.

U jednoho z mladíků se překvapivě ukázalo, že dokonce myslel na zadní kolečka. Část peněz ze svého podílu si po dělení ukládal na vkladní knížku – už měl třináct tisíc, to byly tehdy docela peníze. A termíny vkladů dojemně hrály: den dva po vloupání klusal s hotovostí do špárky...

Když se u soudu sečítaly napáchané škody, vzal senát – proces se odehrál v roce 1981 – v potaz fakt, že vesměs se jednalo o škody na státním – tedy socialistickém – majetku, což tehdy znamenalo tvrdě přitěžující okolnost. A tak verdikt byl nepodmíněný a tresty tvrdé: třináct roků, devět, pět, čtyři a tři.

Že by pak v Plzni zavládl úplný klid a nekradlo se vůbec, tak to ani omylem... Ale pár let tam prý měli klidnější...

Jan J. VANĚK

Ilustrace Kristina POKORNÁ

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcv.cz

PROGRAM listopad 2010

Středeční odpoledne pro děti – od 14.00 do 15.00 hod.

✱ 3. 11. **Podzimní odpoledne v muzeu**

✱ 10. 11. **Kolo tetý Berty**

✱ 24. 11. **S policií na zahraniční misi**

Vstupné na dětské pořady 5 Kč

Výstavy a jiné akce

✱ 5.–30. 11. **Den dvacátý sedmý** – výstava obrazů a grafik Jiřího Sozanského

k 60. výročí od zinscenovaných procesů s Dr. Miladou Horákovou a dalšími obviněnými je součástí stejnojmenného projektu občanského sdružení Symposion, probíhajícího od června do prosince 2010 pod záštitou Jana Fischera a Pavla Béma.

✱ 9. 11.–19. 12. **Police v zahraničních mírových operacích** – výstava dokumentuje působení účastníků zahraničních misí z řad Policie ČR na třech kontinentech.

✱ do 19. 12. **Papírová fantazie** – z tvorby Centra papírových modelů

✱ **Ochrana obyvatelstva** – expozice Hasičského záchranného sboru

✱ **Ochrana osob a majetku** – stálá výstava

✱ 3. 11. 17.00 hod. **Quo vadis, americká kosmonautiko?** přednáška Tomáše Příbyla na atraktivní téma

✱ **PODZIMNÍ CYKLUS PŘEDNÁŠEK**

O JAPONSKÉM MEČI:

čtvrtek 4. 11. od 16.00 hod. a sobota 6. 11. od 14.00 hod.

Kogatana/kogai, v soupravě japonského meče

✱ 25.–27. 11. 10.00 – 17.00 hod.

Konference policejních historiků

Filmový čtvrtek (ve spolupráci s:

www.krimifest.cz) – od 17.00 hod.

✱ 4. 11. **Muž ve stínu** – thriller z pera mistra historických románů Roberta Harrise přináší napínavý příběh spisovatele, který je najat na sepsání pamětí britského expremiéra.

NA OBJEDNÁVKU: **Dopravní výchova** pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol

✱ **Mládež a kriminalita** – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol

Týden vědy a techniky: 1.–4. 11. cyklus přednášek pro střední školy (více na www.tydenvedy.cz)

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa – <http://www.muzeumpolicie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Změna programu vyhrazena

Ručná žižkovská ulice byla plná banalit všedního dne. Mohli bychom si všimnout několika postav: Stará paní se plahočí domů s nákupem. Dva penzisté rozebírají poslední nevalné výsledky místní Viktorky. Mladá maminka s kočárkem chlácholí plačící dítě. A taky deviovaný člověk, který možná sám ještě netuší, že se z něj už brzy stane vrah.

malý KRÚČEK k vraždě

Viktimologie je kriminalistická disciplína, zabývající se rolí obětí v trestném činu. Jinak řečeno, máváte-li v nějakém pajzlíku okázale naditou peněženkou rozjařeně na číšníka, abyste objednali další rundu pití, koledujete si, že se vás někdo pokusí v příští hodině okrást, oloupit nebo přizabít.

Dobře nečiní ani mladá dívka, krácející v noční době opuštěnými ulicemi v letních šatíčkách, víc odhalujících než zakrývajících její lépe tělo...

„Když někdy objasňujete sérii přepadení nebo znásilnění, určitě budete srovnávat pachatelův modus operandi. Některé shodné nuance vás mohou ke zločinci zdárně přiblížit. Zajímavé je i porovnání mezi jednotlivými oběťmi, taky to vám může něco o pachateli napovědět.“

Zhruba tak začal vyprávět – s odstupem řady let – v jedné žižkovské hospůdce o jednom svém zajímavém případě emeritní vyšetřovatel Jaroslav Zahradka. Začal trochu zešíroka, ale trocha teorie určitě nikoho nezabije... Zvlášť, když ji do vás nalejvá někdejší eso pražské mordparty!

„V řadě věcí je viktimologie pro běžnou praxi užitečná, hraje samozřejmě taky preventivní roli. Ale zažil jsem případ, kdy zločin sjel k lidem na zem jako blesk z čistě oblohy. Kdy vraždu odstartovala – pravda, v hlavě ne zcela normálního člověka - relativně bezvýznamná událost.“

Mladá maminka s kočárkem chácholí plačící mimino.

Nit našla úzké ouško jehly.

Dvě součástky do sebe zapadly s překvapivým, o to nebezpečnějším účinkem.

Komora bez klíče

4. června 1974 zmizela v Praze na Žižkově malá Maruška Smejkalová. Bylo jí osm let, ztratila se cestou ze školy a nikdo o ní nevěděl. Časový snímek měl nebezpečně rozjíždějící se spirálu:

Ve 12.30 hod. odešla Maruška ze školní družiny. Dorazila vůbec domů? Školní brašna nikde neležela, hračky zůstaly vzorně srované... Když krátce po 16. hodině přišla do žižkovského bytu Maruščina prababička, doprovázející její čtyřletou sestru, bylo uzamčeno na jeden západ a místnosti zivaly prázdnotou.

Nic zvláštního, nic mimořádného, jen v dětském pokoji ležel částečně shrnutý koberec s patrnou stopou obuvi od bláta nebo od prachu. Když se Marušky nedočkala, odešly prababička s mladší pravnučkou do parku. Scéna se vyprázdnila jen na chvíli, krátce po té se vrátili domů manželé Smejkalovi.

Scéna se léty příliš nezměnila. Mezi měšťanskými domy stále spěchají lidé, pohřbení do vlastních myšlenek. Tenkrát byl mezi nimi i vrah.

Bylo kolem čtvrt na pět, čas, kdy by se Maruška vrátila domů zcela bezpečně, touhle dobou ji maminka vodila na gymnastiku a dívence se na cvičení moc líbilo. Co když Maruška ztratila klíče a bloudí někde v okolí? Manželé Smejkalovi vyrazili do přilehlých ulic, do parku, do školy, do družiny... V 18:00 hod. zůstávala Maruška stále nezvěstná, a to už bylo na pováženou.

V sedm večer oznámila telefonicky paní Smejkalová na místní oddělení Veřejné bezpečnosti, že pohřešuje dceru. Krátce potom si všimla stopy na koberci v dětském pokoji. Byla sice malá, ale mnohem větší, než aby mohla pocházet od Marušky...

Kde se tu vlastně to bláto vzalo, když se doma všichni přezouváme už v předsíni? Nebyl snad u nás někdo cizí? Znepokojená paní Smejkalová udělala zběžnou obhlídku bytu. Zjistila, že ze skříňky v obývacím v pokoji zmizelo čtrnáct stovek. A kde je klíč od zamčené komory? To byla poslední souvislá otázka, kterou si onoho večera chudáci rodiče položili:

Ve 20.35 hod. vypáčil Petr Smejkal dveře do komory. Uvnitř našel svou dcerku mrtvou, svázanou a ubodanou.

Nešťastnému otci se po vylomení komory naskytl hrozný pohled

Verze o podezřelých

Ve 21.10 hod. byla už v bytě Smejkalových výjezdová skupina Městské správy VB s přivolanými specialisty z mordparty. K těm patřil i Zahrádka:

„Holčička napůl seděla, opřená o nějakou bednu a roli koberce. Z oblečení měla jen ponožky, na jedné noze jí zůstal sandál. Tělo bylo částečně zaházené mokřými svršky, vedle ležela školní brašna. Ruce oběti svázal pachatel dozadu švihadlem, na první pohled jsme viděli bodné rány v hrudníku.

Při pozdější pitvě jich soudní lékaři napočítali 24, některé zasáhly plíce, jiné srdce. Dalších 6 směřovalo do krku, 2 do zevního genitálu. Pachatel doslova útočil v amoku, bodné kanály byly hluboké a měly devastující účinek.“

Vrah po sobě vzorně uklidil, kriminalisté neměli k dispozici jedinou krevní stopu, s výjimkou malé krevní sraženiny v odtoku umyvadla. Tomu odpovídaly i daktylky, technik jich celkem zajistil 40, ale jak se později ukázalo, všechny patřily rodině nebo známým.

Detektivové vypracovali tři verze pátrání po pachateli: 1) Vrahem je někdo z příbuzných nebo blízkých známých rodiny, případně někdo z obvatel domu, nelze vyloučit, že pochází z prostředí, kam Maruška chodila na gymnastiku. 2) Pachatele bude třeba hledat mezi sexuálními devianty, mohl také nedávno opustit výkon trestu. 3) Vrah patří ke studentům ubytovaným na nedaleké koleji.

„Hned poslední verze byla pro kriminálku dost složitá,“ vzpomínal Zahrádka. „Na koleji bydlelo 700 českých nebo slovenských studentů, dále 60 cizinců – jenomže probíhalo zkouškové období a ti úspěšní se hned rozjížděli na prázdniny domů.

Pátrání v domě vyneslo podezření na jednu sousedku, s rodinou Smejkalových měla sice drsné rozmišky, na druhou stranu šlo

dívčí záchodky ve druhém patře, oběti se stala osmiletá Michaela. Maminka ji doprovodila do přízemí, na hodinu hudby už ale dívka nedošla...

Pachatel ji napadl na chodbě, odtáhl na WC, tam ji škrtl a znásilnil. Pozoruhodné bylo to, že omdlelou a krvácející Michaelu pachatel omýval!“ vytyčil zdviženým prstem Zahrádka důležitý bod modu operandi neznámého devianta.

Šťěstím v neštěstí pro dívčinku bylo, že na záchod přišla jiná žákyně a pachatele vyrušila – podle všeho se schoval v jedné z kójí a ve výhodném okamžiku zmizel... I tak ho na útěku zahlédlo několik žáků a místní školnice. Jejich pomocí se podařilo sestavit možný portrét mladého násilníka, vhodného figuranta pak ještě upravila maskérka Národního divadla, takže muži zákona dostali k dispozici dobré fotografie.

Školnice jako komando

Byla to ale právě zmíněná školnice Barbora Pokorná, která se ukázala jako žena činu. Když jí 26. září jedna žákyně upozornila, že v blízkosti školy se před ní obnažil nějaký mladík, nekompromisně zvrhla zajala a dopravila do školy, kam už si pro něho přijela VB. Zadržený Jaroslav Bouček, který teprve před třemi měsíci oslavil osmnácté narozeniny, se mladíkovi z fotografie náramně podobal. Během několika dní doznal napadení Michaely na školních záchodcích, následně „položil“ vraždu Marušky Smejkalové. Bouček sám od sebe označil žižkovský dům i byt, kde k činu došlo a zúčastnil se rekonstrukce. Popsal přesně způsob svázání oběti, lokalizaci smrtících ran, vyznal se i v bytě, přestože v něm nový majitel provedl značné změny...

„O osobě pachatele, který v době vraždy nebyl ještě plnoletý, vypovídá fakt, že svých činů v nejmenším nelitoval, naopak své doznání později odvolal a vše popřel i v průběhu soudního přelíčení. Co bylo signálem k vraždě? Uviděl prý mladou maminku v minisukni, jak se sehnula nad kočárkem. Před znásilněním Michaely zas zahlédl v trafice časopis, kde byla na titulní straně baletka s obnaženými nohama. To, nic víc, mu stačilo, aby se v něm rozjela doslova bestialní agrese,“ uzavřel případ emeritní major Jaroslav Zahrádka.

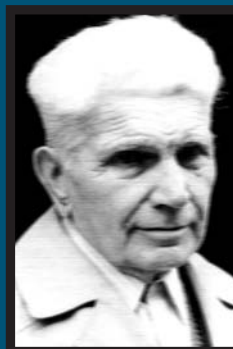
Uzavřeného a samotářského Boučka otaxovali znalci navzdory nízkému věku jako polymorfního sexuálního devianta ve

smyslu agresivního exhibicionismu, sadismu a pedofilie. Bouček o dívky svého věku zájem měl, ale ztrácel jejich přízeň neschopností je něčím zaujmout, vést s nimi běžnou konverzaci. Rozchody snášel těžce... Proč oběti omýval? „Nesnáším pohled na krev.“

Pachatel vraždy, pokusu vraždy a znásilnění odešel dvakrát od soudu s poměrně milosrdným trestem 12 let, který ale pokaždé vyšší instance na prokurátorovo odvolání zrušila. Teprve v červnu 1979 zazněl rozsudek – 23 let odnětí svobody – který Nejvyšší soud ČR v říjnu téhož roku potvrdil.

Viktorín ŠULC

Foto Vlasta LUŽANSKÁ (1), archiv autora

Major
Jaroslav Zahrádka

Rekonstrukce probíhala v chmurném duchu, „smála“ se jen figurína. Deviant Bouček si uvědomoval hrůznost svého činu a za některé momenty se vyloženě styděl. Především ale litoval sám sebe, tušil, že ho vysoký trest nemine.

o ženskou, navíc učitelku... To, že vrah po sobě tak dokonale uklidil, ještě nemusí znamenat, že nevráždil chlap. Kriminálka tlačila ještě na jednoho vzdáleného příbuzného, možná, že mu práce nevoněla; ale do pedofilního sadisty měl daleko.“

Zločin ve škole

Sporá želízka v ohni postupně vyhasla. Mordparta si musela přiznat, že je v koncích. Pokud pachatel nezaútočí znovu... Zní to cynicky, samozřejmě, ale další zločin byl šancí, že tentokrát udělá násilník chybu.

„Maruška zemřela necelý měsíc před prázdninami. Sotva začal nový školní rok, přesně 13. září 1974, došlo k pokusu vraždy v budově Lidové školy umění ve Vojtěžské ulici. Místem činu byly

Film**Novinka ze světa agentů**

Evelyn Saltová, až dosud nic netušící a do roztrhání těla bojující za svou vlast Spojené státy. Práskne ji zběhlý ruský agent (ztělesnil ho druhdy slavný polský herec Daniel Olbrychski) – a ona, aby se vykoupla, dostane úkol: zavraždit ruského prezidenta...

Proč se má tak stát a kdo z atentátu má mít prospěch, tím se už autoři příběhu netrápili. Hlavně že to „odsejpá“!

Honičky, přestřelky, léčky a podrazy. Australský režisér Filip Noyce kdysi natočil uznávané thriller Jasně nebezpečí a Vysoká hra patriotů s Harrisonem Fordem – a teď se drží svého kopyta a předvádí solidní řemeslo. Dvě hodiny se v biografu dají přežít. Nejlepší ze všeho vyšla asi hlavní představitelka: hraje nepravděpodobně nesmyslnou postavu a jde jí to jedna radost.

(-ěk)

Televize**PORUČÍK A SPIELBERG**

Dobré televizní příběhy se vracejí na obrazovky jako do prostoru vržený bumerang. A stále se na ně diváci rádi dívají! Pamětníci se skrze ně vracejí k zážitkům mládí a osvěžují si paměť, a pak: i detektivkám dorůstají stále nové generace fanoušků. Takovým případem je pochopitelně i americký Columbo, který se zdržuje na českých televizních vlnách a kabelovkách vlastně neustále.

Nutno si uvědomovat, že jednotlivé série (je jich deset) Columbových případů (celkem 69) vznikaly v průběhu čtyř desetiletí, a jak stárl jejich hlavní představitel, měnila se poetika vyprávění i svět okolo. První – dnešními fanoušky uznávaný – příběh o poručíku Columbovi přišel na svět už v roce 1971 a jmenuje se Vražda podle knihy – a nenatočil ho nikdo menší než pozdější velehvězda filmové režie – Steven Spielberg! Pravda, ještě před tímto třiasmdesátiminutým filmem vznikly dva kratší pilotní díly Vražda na předpis a Výkupné za mrtvého, jež se však valného úspěchu nedočkal a dnes jsou vlastně zapomenuty. Asi proto, že Columbo v nich ještě ani zdaleka nevypadal jako „naš poručík“ a vůbec se vyprávění dost lišilo od pozdějšího stylu.

Peter Falk coby hlavní představitel a první režisér Steven Spielberg seriálu Columbo vtiskli tehdy šťastnou pečeť svých osobností a předznamenalí neutuchající divácký úspěch.

Příběh Vražda podle knihy vypráví o střetu dvou členů úspěšné autorské dvojice, jež se živí scénáři krimi: James Ferris je doopravdy píše, zatímco Ken Franklin dělá – nu, dneska bychom asi řekli PR. Public relations. Je tuze společenský, obchází tedy vlivné lidi a dělá

rozruch, aby se dílo líp prodávalo...

Jenže všeho do času. Ken pozve Jima na víkend k sobě do domu u San Diega a tam partáka nelitostně odstřelí – zrovna když Jim telefonuje s manželkou. Vyděšená žena slyší výstřel a usoudí, že někdo přepadl jejího muže v jeho kanceláři. Zalarmuje policii, ta nenajde ovšem po vraždě ani stopu – a už vůbec ne mrtvolu. A když není oběť, není ani vražda. Ken má navíc super alibi – a už se zdá, že vyjde z vražedné intriky beztrápně. Jenže to by nesměl věc dostat do rukou poručík Columbo...

Nu, a už ji pevně třímá bez jediného roku celá čtyři desetiletí!

(-ěk)

Nápadů ubývá a skoro každý úspěšný film tudíž dneska připomíná jiný, ten, který vyprodával kina včera nebo předevčírem. Fešný agent Bourne nápadně připomíná dříve narozeného strejdu Bonda, jen se dovedně přizpůsobil současné generaci, jež chodí do kina především. A agentka CIA Saltová, již úspěšně ztělesnila Angelina Jolie, připomíná oba výše citované pány: navíc ovšem dává své postavě půvab a ženskou přitažlivost. Ostatně, celý film prý vznikl tak, že se druhdy nechala ve studiu Columbia Pictures slyšet, jak ráda by si zahrála tajnou agentku – a už to jelo! Zkušený scenárista Kurt Wimmer dostal film za domácí cvičení – a co dodal, dodal. Koneckonců, radši sebou mrsknout, herečka letos v červnu oslavila pětáctičtíku a třebaže vypadá jako svěží kvítek, jak dlouho ještě bude moci věrohodně takové postavy hrát?

Čtenář špiónských pamětí povětšinou nabude dojmu, že práce tajných agentů je v jádru nudná k uzoufání, jenže scenáristi z Hollywoodu vidí věci jinak. Film přišel do premiéry krátce poté, co ve Spojených státech pozatýkali velkou skupinu ruských vyzvědačů – a na tuhle strunu autoři filmu SALT zahráli. U kořene příběhu je zvěst, která ruská tajná služba – to byla asi ještě sovětská – unášela kamsi na Sibiř vhodné děti, tam jim vymyla mozky a cíleně z nich od mládí vychovávala odhodlané agenty a rozsévala po světě. Jedním z nich byla

Kniha**IRSKO PONĚKUD JINAK**

Soukromí detektivové měli vždycky k tvrdému alkoholu víc než blízko. Vzpomeňme Hammettova Sama Spada či Chandlerova Phila Marlowa – stránka jejich příběhů, na níž si nedali panáka, neměla plnou hodnotu. A o jejich následovnicích v průběhu sedmi následujících desetiletí platí totéž v lila – až po detektiva nové generace Jacka Taylora, jenž nyní vstoupil na české knihkupecké pulty už čtvrtým příběhem – a zdá se, že má tak našlápnuto i ke vstupu do povědomí českých čtenářů. Pravda, těch otrlějších, něku-li přímo hodně otrlých. Kdo má rád elegána Poirota a básníka Dalglieshe, nechť hledá jinde.

Ken Bruen, autor románu Padlé mučednice, není žádné mládí, napřesrok oslaví šedesátiny. Pochází z irského Galway a vystudoval na pověstné Trinity College v Dublinu. Promoval v oboru metafyziky, ale ježto by se s jejím diplomem asi těžko uživil, projel pak

velkou část světa a učil – navzdory tomu, že rodověrný Ir – angličtinu. Nakonec i s rodinou zakotvil v rodném městě a začal se živit psaním detektivek. Jeho hrdina se jmenuje Jack Taylor a býval schopným kriminalistou. Jenže pak nafackoval čelněmu politikovi, dostal padáka a stal se soukromým detektivem. Hodně pije a nepohrdne ani drogami, rozhodně nevypadá jako lev salonů – ale takový je dneska svět. Bruena a Taylora českým čtenářům objevilo už zaniknuvší nakladatelství Plejád, když vydalo jeho román London Boulevard, poté se slibného autora ujal BB art a postupně vyšly další tři romány: Vraždy na molu (natočen jako televizní film), Vraždy bez trestu a nejčerstvější – Padlé mučednice.

Vesměs se jedná o příběhy svižně napsané, drsné a dynamické, surově zobrazující současnou realitu Irské republiky, která je sice krásná, ale až po uši v problémech. Ostatně, kdo ne?

Tak či onak, jméno Ken Bruen stojí nesporně za zapamatování: a jeho detektivní romány nepochybně za přečtení. Můžete s nimi nesouhlasit, ale to je zhruba všechno, co s nimi – vyjma soustředěné četby – můžete dělat...

(jjv)

Na silnicích dochází k větším i menším nehodám dnes a denně. S takovou možností musí počítat každý, kdo se vydá do stále houstnoucího proudu motorových vozidel. V nedávných dnech však uplynulo rovných sedmdesát let od neobvyklé havárie, která se naštěstí obešla bez zranění a ztrát na lidských životech. 7. listopadu 1940 o půl jedenácté dopoledne spadl do mořského zálivu zbrusu nový silniční most!

Město Tacoma se nachází na severozápadním pobřeží USA ve státě Washington. V roce 1939 zde byla zahájena stavba 1,5 km dlouhého a 60 m vysokého visutého mostu přes zátoku Narrows. Už 1. července následujícího roku byl na mostě zahájen provoz, ale od samého začátku bylo zřejmé, že s konstrukcí není něco v pořádku. I za slabého větru se mostovka, zavěšená na ocelových lanech, nebezpečně podélně a příčně vlnila. Zatímco odborníci se marně pokoušeli konstrukci zpevnit, motoristé dali mostu přezdívku „Galoping Gertie“ neboli „Tančící Gertie“. Ke katastrofě došlo po čtyřech měsících provozu, kdy vlivem nárazového větru dosáh-

Našli jsme pro vás na internetu

35

ly vertikální kmity vozovky ve střední části až 1,5 m. Současně se vozovka nakláněla na obě strany pod úhlem až 45 stupňů. Takové namáhání už konstrukce nevydržela, začala se bortit a zakrátko se zřítila do zálivu. Půl hodiny předtím naštěstí policie po mostě preventivně zastavila provoz...

Dramatické chvíle před a při zřícení mostu se podařilo zachytit amatérskému filmáři a jeho atraktivní záběry najdete – jak jinak – na YouTube, ale také jinde. Využijte například český server www.soubory.com. V záhlaví úvodní stránky najdete tři důležité prvky: vlevo je okénko vyhledávače a vedle něj tlačítka HUDBA (hudební videoklipy) a VIDEA (sbírka videí s různou tematikou). Záznam zřícení mostu v Tacome najdete snadno – stačí kliknout na tlačítko VIDEA a do okénka napsat „Tacoma“. Ihned se objeví několik desítek kratších či delších videozáznamů katastrofy. Na serveru můžete vyhledávat také tematicky podle kategorií. Jejich seznam (je jich celkem 12) je v pravé části obrazovky.

Nemusíme se ani dívat do kalendáře, abychom si uvědomili, že se nezadržitelně blíží Vánoce. Stačí nahlédnout do svátečně vyzdobených výloh obchodů všeho druhu, v nákupních střediscích k tomu navíc od rána do večera zní vánoční koledy. Také se vám takto hrubě zkomercializovaná podoba Vánoc z duše protiví? Co tak obdarovat své blízké dárky sice nepříliš nákladnými, ale s láskou vyrobenými či vytvořenými vlastními rukama? Nejde o nějaké „škudlení“ – naopak: vlastnoručně vyrobeným dárkem dáváte obdarovanému najevo svou osobní angažovanost ve vztahu k němu. Zvlášť přínosné je, když do přípravy takových dárků zapojíte své děti či vnuky. Originální dárek, zhotovený byť neumělou dětskou rukou, je pro maminku nebo dědečka rozhodně cennější než neosobní „kosmetika“ nebo obligátní bačkový. Podívejme se, jakou v tomto směru nabízí inspiraci některé internetové stránky.

Vynikajícím zdrojem nápadů je oblíbená „rukodělná“ stránka www.wikihow.com. Jejím obsahem jsou tisíce článků – návodů a námětů, rozdělených do dvaceti kategorií. Pro naše „vánoční“ účely je nejvhodnější kategorie „Hobbies and Crafts“. Kliknutím se otevře seznam jejích podkategorií, zajímat nás bude především rukodělná, tj. „Crafts“. Krok za krokem se tak dostanete až ke konkrétním návodům. A nemusíte přitom ani ovládat angličtinu, často stačí jen pozorně si prohlédnout fotografie nebo náčrty. V případě potřeby si můžete vypomoci překladačem, např. Google (viz č. 8/2008).

Jako ukázkou ze široké nabídky námětů jsme vybrali pár drobností, které přímo otevřete tak, že základní adresu doplníte lomítkem a níže uvedeným názvem článku. Například návod na působivou trojrozměrnou

vánoční dekoraci ve tvaru sněhové vločky má adresu www.wikihow.com/Make-a-3D-Paper-Snowflake.

Originální krabičku pro miniaturní dárek hledejte pod doplňkem adresy [/Make-a-Pill-Case-from-Plastic-Bottle-Caps](http://www.wikihow.com/Make-a-Pill-Case-from-Plastic-Bottle-Caps). Vtipnou květinovou výzdobu ze staré plastové tašky zhotovíte podle [/Make-a-Water-Flower-from-a-Plastic-Bag-and-Straw](http://www.wikihow.com/Make-a-Water-Flower-from-a-Plastic-Bag-and-Straw). Pro malou parádnici můžete ke štedrovecerní oslavě vyrobit půvabnou mašličku podle návodu [/Make-a-Christmas-Tree-Hair-Bow-Clip](http://www.wikihow.com/Make-a-Christmas-Tree-Hair-Bow-Clip).

Dalším neuvěřitelně rozsáhlým zdrojem rukodělných nápadů je stránka www.allfreecrafts.com. Tematika pokrývá nejrozumnější oblasti od šití a pletení, přes náměty na výrobu dárků k různým příležitostem až po výrobky dekorativního charakteru.

Na své si přijdou tvůrci různého zaměření, zručnosti i věku. Jako ukázkou jsme vybrali náměty na originální využití „spálené“ žárovky. Stačí pár drobností a ze žárovky je sněhulák nebo neobvyklá vánoční ozdoba (www.allfreecrafts.com/decorations/lightbulb.shtml).

A na závěr z jiného soudku, z historie. Dokumentární fotografie z období 2. světové války shromažďují provozovatelé stránky www.ww2incolor.com. Tisíce fotografií jsou rozděleny podle tématu do několika desítek kategorií, převážně podle států a podle druhu zbraně. U každé fotografie je stručná charakteristika a také případné komentáře registrovaných uživatelů. Pod záložkou „Upload a Photo“ máte dokonce možnost nahrát do této sbírky válečné fotografie, které uchováte ve svém domácím archivu. Před 69 lety, 7. prosince 1941, přepadly japonské letecké svazy americkou námořní základnu Pearl Harbor na Havaji. Teprve tento útok přiměl Spojené státy vstoupit do války. Spousta dramatických fotografií z průběhu japonského náletu je zveřejněna např. na stránce www.truthorfiction.com/rumors/p/pearl-harbor-photos.htm.

	předložka	formanské potahy	těžký kov	První tajenka	státní pokladna	ukazovací zájmeno	anglicky „jako“		uchazeč	obuv	Druhá tajenka	americká tajná služba	název hlásky	německy „tak“
stříhaná ovčí kůže								ohraničené ložisku hnisu						
španělské ženské jméno								stolní hra nemnoho						
	kanýr						podzemní dráhy						velcí savci	část Prahy 4
	částečka krevního barviva						nehlučný							
řeč						neorientovat se lesní šelma						označení českých letadel	cirka	
starořecký bajkař					skotská suknice radlice pluhů					sladko-vodní ryba	cár			
osobní zájmeno			háv ovčí vlny						požárník					
									hrdla					
	mašina	poddůstojník						Krokova dcera					kreativita	nositelka
		žádostivost						návštěvník						
odrazové sklíčko na kole							pyšná hmota					autoznačka	Trinidadu	
pouzdra na šípy						vlhko							zkratka u podpisu	pokolení
						vychovatelka								
staroger-mánská litera					smyčcové nástroje					ozdobný špendlík síla				
					výklenky ve zdi									
podlý čin									smrduté šelmy					
									nádor na sliznici					
německý souhlas			psí počasí první housle					rodit pohřební truhla						
	točený salám	dřevcové kopí					anglicky „cesta“					předložka	přenosné médium	
		uvolnění vajčka					stepní šelma							
materiály na zátky						doslovný překlad slov						údolí (básn.)		
						témata						pokazit		
český nákladní vůz					polévkové knedlíčky					přínos				
					pražská čtvrť					mastné kapaliny				
citoslovce dopadu				Třetí tajenka										
				čokoládové tyčinky										
chemická značka hliníku			otčina obruba						nátěr domácky Pamela				pouze	dívčí jméno
být podvedený								jezy						
								zkratka mistrovství světa						
kočkovitá šelma							vlastník							
české město							český hudební skladatel							

Policista
11/2010
Křížovka
soutěžní kupon

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. listopadu 2010

Řešení z č. 9/2010 1. JE ČAS ZABÍJET 2. PŘÍPAD PELIKÁN
3. PLYNOVÁ KOMORA

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Jiří Myškovský, Praha; Karel Mikuláš, Plzeň; Anna Zámečníková, Zašová.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Kulturní dům nabitý k prasknutí, hudba ohrožující sluchové orgány, taneční parket plný mladých lidí, u výčepu hromada žíznivých, a alkohol tekł proudem. Pivo, víno, panáčky tvrdého... Ve vzduchu pot tanečníků, výpary alkoholu a blíže nedefinovatelné napětí červencové noci těsně před bouřkou. Ta přišla, ale ne ta přírodní s hromy, blesky a průtrž mračen. Bouřka to byla lidská, vyvolaná agresivitou skupiny mladíků z nepřítli vzdálené vesnice posílených alkoholem. Bylo pár minut po půlnoci a v kulturním domě kdo měl ruce, tak se pral.

Vozidlo rychlé Záchranné služby přijelo ke kulturnímu domu pár minut před jednou a saniták Václav Nečas se okamžitě vrhl do práce. Zraněných bylo mnoho, práce nad hlavu. Po chvíli ho dívka v modrých šatech potřísněných krví přivedla k zraněnému, který ležel v rohu, blízko nouzového východu. Mladý muž v kalhotách a bílé košili s rozhalenkou, z hlavy mu nejspíše po ráně půllitrem, tekla krev.

„Byl v bezvědomí,“ neustále opakovala dívka, celým tělem se trásla a hlas ji přeskakoval.

Lékař zraněnému pozvedl víčko, položil několik otázek a Nečasovi nařídil: „Ovázat a naložit do sanitky, musí být vyšetřen.“

Všechno se zdálo být přítomným jasné a rozhodnutí lékaře svaté.

Jenom jednomu mladíkovi, který se náhle u skupiny přihlížejících objevil, něco vadilo.

„Nikam ho nepovezete,“ zařval. „Karel je můj mladší bratr, já za něj odpovídám, slíbil jsem to tátovi.“ V ruce držel asi metrovou železnou trubku, se kterou se do rvačky vyzbrojil a nejspíše ji také bez váhání používal. Jeho reakce byla nesmyslná, a tak se Nečas pokusil mladíkovi vysvětlit, že hospitalizace bratra je pro něho prospěšná a nutná, protože bez rentgenu a dalších vyšetření nikdo nezjistí, jak je poranění vážné.

„Ty kecý si nechte pro sebe,“ řval opilý mladík, který se dostával do hysterického záchvatu. „Kdo na Karla sáhne, toho zabiju.“

„Neblázněte, buďte rozumný,“ chceme bratřovi pomoc, vždyť vidíte, že je zraněn. Dáme ho na nosítka,“ rozhodl a otočil se ke zraněnému. Kdyby to neudělal a dál tvářil v tvář diskutoval, mohl by se snad útoku uhnout. Jenže byl zády. První rána trubkou ho zasáhla přes pravou ruku, další padaly na nohy... Bylo to tak rychlé, že nikdo z přítomných nestačil reagovat a napadenému pomoci. Než se to podařilo, byl saniták Nečas, který přijel lidem pomáhat, zraněn. Tak těžce, že po půl roce byl ještě ve stavu nemocných a komplikovaná zlomenina nohy se stále nechtěla zahojit. Inu, tak už to v životě bývá – pro dobrotu na žebrotu.

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Jakého trestného činu se bratr zraněného dopustil? Proveďte klasifikaci a napište rozpětí sazby, která mu hrozí.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. listopadu 2010

Řešení z č. 9/2010 zní:

Stalking je pronásledování, opakované a stupňované obtěžování. Nový trestní zákoník takové situace vyřešil zavedením nového trestného činu v § 354 s názvem Nebezpečné pronásledování a dovoluje uložit pachateli trest odnětí svobody až na tři roky.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali

Petr Minařík, Brno; Magdalena Němcová, Libochovice nad Labem; František Brejcha, Praha.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 11/2010

ANO, MŘÍŽE MÁME PEVNÉ. ABY SE SEM NĚKDO NEVLOUPAL ZVENKU.

PANE KOMISAŘI, JAKO FILATELISTA SKONČIL V OKAMŽIKU, KDY PŘESTAL VYKAZOVAT ZNÁMKY ŽIVOTA..

2x Miroslav PAVLÍK

S policisty L158
v nočních ulicích Prahy

Jsme tady, KLIDNÁ SÍLA

**Světla silných baterek
ozáří zpustlý vchod
bývalého zahradnictví.
Ani dál to není o moc
povzbudivější – zdánlivě
prázdné budovy,
poškozené holé trámký
prázdných skleníků.
Noční tmou se pohybují
policejní uniformy...
Scéna z detektivky, nebo
realita?**

Je úterý večer, stmívá se, pozvolna končí svátek věnovaný patronu české země knížeti Václavovi. Pražané se vracejí z mimořádně prodlouženého víkendu. Naopak já se chystám „do akce“, v příštích hodinách chci poznat práci policistů Linky 158, kteří každou denní i noční hodinu preventivně brázdí vytčený kout hlavního města a snaží se být tam, kde je zrovna uniformované a dobře vyzbrojené ruky zákona třeba.

Mými „patrony“ budou policisté spadající pod Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy, přesně vzato Obvodní ředitelství policie Prahy I, Místní oddělení Dejvice, kde mají také sídlo. Jak jsem se už dříve dozvěděl od nadporučíka Ing. Jana Zoubka, vedoucí MO, pro Linku 158 pracuje 34 mužů, vedených nadporučíkem Martinem Šindlerem.

„Jezdí preventivně v terénu, stejně tak se řídí pokyny operačního důstojníka. Jen tak někdo se k L 158 nedostane, ti chlapi musí něco umět a cenit se zkušenost, včetně dokonalé znalosti obvodu a jeho specifik,“ řekl mi už dříve npor. Zoubek.

Zákon schválnosti

Takže elitní jednotka? Rád si to připomínám ve chvíli, kdy se ve vestibulu MO Dejvice setkávám s nprap. Šindlerem. Míříme dolů, do garáže, kde si podávám ruce s dalším mužem dnešní posádky praporčíkem Františkem Malým.

Oba chlapi v čerňákách jsou urostlí, na první pohled dobře trénovaní – a ačkoliv mi posilovna není cizí, tak nějak se mezi nimi ztrácím. S pocitů nemrcoucha usedám na zadní sedadlo. Víc než vlastní ješitnost by mě ale měla trápit odvěká novinářská zkušenost: Přijde-li totiž zvědavý novinář na pracoviště, kde jinak není o extrémní příhody a mimořádné zážitky nouze, ZÁSADNĚ SE NIKDY NIC NEDĚJE. Teprve když zklamaný pisálek odtáhne s nepořízenou, začnou z rohu hojnosti vypadat excelentní události, jež by vyšperkovaly každíčkou reportáž.

Lehce ironická slova Martina Šindlera tomu ostatně odpovídají: „Škoda, že jste nebyl s námi včera. Viděl byste useknutý prst. Uřála ho mačetou jedna paní svému manželovi, když si kryl hlavu před jejím útokem – nějak se nemohla ztotožnit s jeho způsobem života.“

Nevím, kolik useknutých prstů připadá statisticky na jednu policejní normosměnu. Ale něco mi napovídá, že s kousky s mačetou je pro dnešní večer utrum.

Myška k myčce

No nic, zaposlouchám se do dvou – pro novináře slibné znějících – vysíláček v autě. Jedna patří operačnímu důstojníkovi pražského ředitelství, druhá vede z operačního pracoviště obvodu Prahy I. Točit rozhlasový fičr, měl bych už zdokumentované a nahrané zajímavé hlásky:

Zloděj v nákupním středisku Albert utíkal ochrance, nicméně byl zadržen. Chová se ovšem agresivně, muži z ochranky neví, zda ho uhlídají, natož aby s ním sepsali protokol, žádají policisty o pomoc... U Palladia zas došlo ke strkáčce mezi nějakým mužem a bezdomovcem, muž si počíná dost bojovně, mohlo by to skončit všelijak...

Jenomže náš vůz je touto dobou vysoko nad tzv. „Kulatákem“, přesně řečeno jedeme po Evropské směrem na Veleslavín. Právě projíždíme kolem čerpací stanice, když vůz v protisměru, zabouchující k benzince, spáchá dopravní přestupek. Poměrně drzý přestupek, vzhle-

dem k tomu, že ho udělal takřka před čumákem policejního vozidla...

Taková věc se neodpouští! Pán zastaví na parkovišti, my jedeme za ním, sledovaný vůz zřejmě mířil do myčky. Pražský Pepík by ve svém žargonu poznamenal, že vašnost si jel vypucovat svoje solidní fáro, ale nakonec ho zpucovali chlupatý...

Vskutku prap. Malý dává s řidičem řeč. Pán je dobře oblečen, chová se jako slušňák, krčí rameny a vysvětluje: „Já vím, já vím, zrovna když jsem odbočil, tak jsem si uvědomil...“ Taky policisté si počínají korektně, je to uhlazené setkání, nicméně lustraci dokladů osobních i k vozidlu pán samozřejmě neunikne.

Vše je v pořádku, to se dalo čekat – a čekat se dala i pokuta. Jak odhaduji od oka bankovku, suma není zdrcující, natož likvidační.

Thank you, very much!

Z vysíláčky je slyšet, že bezdomovec před Palladiem údajně sprostě nadával na mužovu partnerku, ten si to nechťel nechat líbit, pročejž jim zakročující policisté domluvili.

Varovně zdvižený prst, i to je jedna z policejních metamorfóz. Domluvili... Nemohu si nevzpomenout na učitelku ze základky, která s obdobně zdviženým prstem komentovala fackovačky mezi žáky: „Kluci, to se nestydíte? To se přece takhle nedá řešit!“ My jsme si v koutku duše zatvrzele mysleli, že taková pecka čenichovka je naopak ideální řešení.

Ríkám si v duchu, jak bych se před Palladiem zachoval já? Na druhou stranu plně uznávám, že kdyby se všichni frustrovaní měli mezi sebou fackovat, skončilo by to asi jako v onom mýtickém Švejkově parku na Karlově náměstí – na každém stromě by visel jeden voják bez disciplíny...

Během mého nepříliš zdárného filozofování míříme k ruzyňskému letišti. Přiznám se, že pár let jsem tu nebyl, a tak se zájmem pozoruji zdejší cvrkot velkého světa. Zdánlivě je všechno v pořádku... Až na jeden vůz, který parkuje tam, kde by rozhodně neměl. Obvykle tu stávají ti, co čekají na přilet svých příbuz-

Příchod policistů z L 158 znamenal pro bezdomovce nepříjemné ukončení dopolední siesty. Fotografie vznikaly z logických důvodů během dne, nikoliv během popisované noční jízdy.

Není bezdomovec jako bezdomovec. Zatímco obě paní mají čisto a na křesle i kolem něho se to černá kočkami, ve skleňíku byl smrádek. Když spojíte ložnici s WC, nelze se divit.

I na dvakrát byl při naší návštěvě tento spacák prázdný. Osířela též knihovnička.

čící s artistikou. Jde jim to, fakt že jo...

Znovu vyjíždíme ven. Naše přítomnost neunikla sporému počtu zákazníků, v jejich pohledech a tvářích si přečtu něco, co bude i pro příští hodinu v centru Prahy typické: „Hele, policajti! Děje se něco? Asi ne, to voni jenom tady kontrolují.“

Je to tak, policejní auto projíždí pomalu a tiše, přesto se jeho síla nedá přehlédnout. Každý si auta všimne, je to uklidňující prvek, což je dobře. Pro někoho možná prvek odstrašující, což je taky jediné dobře.

V tom zazní z vysílačky zpráva, která naši osádku elektrizuje: Vůz firmy, specializující se na ochranný transport větších finančních částek, stojí venku na ulici s poruchou. Kufry s penězi jsou promptně překládány do jiného auta, nicméně je to nebezpečná situace...

Zapnutý maják s houkačkou odpovídá rychlosti naší jízdy. Zanedlouho se přibližujeme k dvěma automobilům zmíněné agentury a v jejich těsné blízkosti vyčkáváme, dokud není cenný náklad bezpečně uložen v pojízdném vozidle. Ochrance se viditelně ulevilo: „Pánové, děkujeme!“

Noční honička

Z dopravního uzlu na periférii města míříme do jeho centra. Zavádím řeč na nejzajímavější události z historie L 158, které jsem se dozvěděl ještě před jízdou. Třeba na tu o vrahovi staré paní, kterého policisté zadrželi na

útěku z místa činu. Předměty a cennosti, které se u něho našly, ho usvědčily i z předchozích loupeží.

Znalost terénu se zas mužům zákona hodila, když jeli k oznámené vloupačce. Dostali se na místo činu rychleji, než jeden ze zlodějů stačil zmizet – jeho fyzický útok byl jen vterinovou epizodou, pak zkontrol a dostal pouta.

Někdy dojde na honičky jako z nějakého trileru. Letos v lednu zastavil ve tři hodiny ráno vůz PMJ rychle jedoucí vozidlo. Běžná silniční kontrola se zvrtila na neklidném řidičově chování, neodpovídal na otázku ohledně požití alkoholu. Hlídka dopravní policie u muže zjistila 0,4 promile alkoholu v krvi...

Ve chvíli, kdy měl řidič svoje vozidlo odstavit, ujel. Začala honička, která se z Dejvic přesunula do centra. Inkriminovaný vůz pronásledovali už taky policisté z L 158, podnapilý řidič ve snaze uniknout projížděl křižovatkou na červenou rychlostí kolem 140 km. Muži z L 158 byli v prvním sledu, varovné výstřely, mřící do vzduchu, vystřídaly výstřely, které měly za cíl poškodit ujíždějící vozidlo.

Což se podařilo, ale řidič řešil situaci skokem z Čechova mostu do Vltavy. Neplaval dlouho, byli to zase policisté, kteří ho z ledové koupele vytáhli. Dobrý konec? Zajisté, aspoň ten co odpovídá poměrům v Česku: Dotyčný pán o nepříšel o řidičák a zasahujícím policistům se pošklebuje: „Měli jste to zapotřebí?“

Vteřina versus roky

Zážitků z jednotlivých služeb je sice řada, bohužel pro mě ale nějak splývají mým společníkům dohromady. Vyptávám se proto konkrétně: Jedna věc jsou varovné výstřely. Co

ných a přátel – a nechce se jim platit majlant za parkování.

V autě sedí muž a žena. Pravděpodobně Arabové hovoří anglicky, nprap. Šindler jim kvalitní angličtinou sděluje, že tady nemohou stát... Jenže problém cizinců je jiný. Mají v Praze zamluvený hotel, ale nevědí, jak se k němu dostat. Další problém je, že dispozice je psaná v arabštině, pouze jméno hotelu je latinkou – a nikomu z nás nic neříká.

„Pojedte za námi k nejbližšímu hotelu, je to jen pár minut jízdy a tam se v recepci poradíte, kam dál,“ rozhodne nprap. Šindler. Cizinecký pár očividně ožil, děkuje za pomoc, za pár desítek sekund ho opouštíme před ruzyňským hotelem.

Pánové, děkujeme!

Projíždíme starou Ruzyní, naším cílem je nejspíš největší pražský Kaufland, stojící na Vypichu. Na horním otevřeném prostranství se neděje nic mimořádného, klid je také na mimořádně velkém podzemním parkovišti. V jednom koutě vytáhli tři mládenci z auta malé nízké bicykly a trénují usilovně na zdejších hladkém „makadamu“ jezdecké kousky, hrani-

„K Lince 158 se dostanou jen zkušené policisté s dobrým fyzickým fondem,“ říká nadporučík Jan Zoubek

„Ty doklady budu mít do dvou měsíců fakt. Nejpozději do Vánoc,“ slibuje muž. Dodrží slib? Uvidíme...

ale takhle výstřely mířící přímo na nějakého zločince?

Chvilí je ve voze ticho, sakra výmluvné ticho. Pak mi odpovídá prap. Malý: „Víte, když jsme byli vyloženi mladí, tak nás tyhle věci minuly. A dneska jsme radši, když k žádné střelbě nemusí dojít.“ A pak dodá větu, pod kterou by se nejspíš podepsaly řady policistů:

„Na rozhodnutí, že musíte vystřelit, máte většinou pár sekund. Na rozdíl o těch, co budou mít měsíce a roky, aby detailně zkoumali, zda jste tou svou střelbou náhodou nějak nepochybil.“

K tomu není co dodat, ostatně podobné příběhy, spíš natahované seriály vyšetřování „nepřiměřených postupů“ policie, známe ze sdělovacích prostředků. Jako velmi trefná ilustrace může posloužit neveselá příhoda o jedné ženě. Byla duševně nemocná, lidově řečeno měla papíry na hlavu, nicméně žila mimo ústav. Dramatické události v její mysli ji přiměly, aby se vysvlékla, vzala sekeru a začala demolovat svůj byt.

Přivolaný policista vnikl do bytu. Za jedněmi dveřmi na něho vyrukovala paní se sekerou s jednoznačně namířeným ostřím. Zpacifikoval ji až výstřel do nohy... Další „dobrý“ konec: Po čase podala matka zraněné ženy žalobu na zmíněného policistu pro nepřiměřenost zásahu – projektil zasáhl a poškodil kost. Jako by neměl policista povinnost vyčkat a v klidu zamířit tak, aby dosáhl hladkého průstřelu lýtkového svalu, že?

Kouzlo staré Prahy

Dostáváme se do centra, neboť jak známo policejní obvod Praha římská jedna zahrnuje městské obvody 1, 6, 7. K vyložené venkovským lokalitám, jako jsou Lysolaje nebo Sedlec patří tedy takové městské pojmy jako Pařížská ulice nebo Václavské náměstí. Právě na dohled od sochy sv. Václava děláme kolečko, nejsme na „Václavku“ zdaleka jediný policejní vůz, několik policistů v uniformách tudy i prochází, letmé pozdravy...

A zase. Tichá, klidná, pomalá jízda policejního vozu budí zaslouženou pozornost. Jsme tady, vzkaz v dobrém – to především – ale i v odstrašujícím smyslu. Ale Praha je tento sychravý večer nějak zkrátá. Náměstí samo-

zřejmě žije, však je taky do půlnoci relativně daleko, ale neděje se nic, co by stálo mužům zákona za zvýšenou pozornost.

Staroměstské uličky jsou už zalidněny méně. Jde o nezvyklý pohled i pro Pražáka, normálně tu zakopáváte o davy protichůdně klopýtajících turistů, vedených průvodci s vysoko tasenými mávátky pro lepší orientaci... Pomalu mi dochází, že se vozím historickou částí města, kam se jen tak auto nedostane.

„Komu se to povede, projet se právě tady policejním vozem – a nemít želízka na rukou?“ říká nahlas a myšlenku končím poznámkou, že pokud bych se sem dostal jako turista kočárem nebo starou otevřenou Pragovkou, představoval bych v tuhle chvíli rito minimálně za patnáct stovek. A to jsem možná z laciného kraje.

Smrt na chodníku

Ale přichází zpráva z vysíláčky. Na chodníku jedné z bubenečských ulic leží nehybný muž s otevřenými očima. Maják, siréna, rychle se dostáváme z centra do opravdu už nočního Bubenče. Na místě je už vůz PMJ, další vůz L 158, policisté zkušenou souhrou se snaží staršího muže oživit. Marně.

Příježdějí záchranáři, po nich lékaři...

Vyzkoušejí na ležícím člověku všechny možné postupy, ale po několika desítkách minut tempo ochabuje... Slyším, jak se jeden z policistů domlouvá s lékařem, jestli se starý pán nemohl stát obětí trestného činu. „Na těle zranění nemá, prohmatl jsem mu hlavu – a taky nic,“ krčí rameny doktor. Další řekne až pitva. Klasická věta.

Jeden ze záchranářů přináší černou plachtu, aby mrtvé tělo zakryl. Našinec se v takovou chvíli neubrání otázkám, možná naivním, o lidské pomíjivosti. Když se dneska ráno probudil, pomyslel si teď už nežijící pán třeba jen na vteřinku, že se příštího dne už nedožije? Rychlá smrt – krásná smrt? Ani na to bych teď nepřisahal.

Půlnoční návštěva

Přesunujeme se opět do Veleslavína. Naším cílem je areál bývalého zahradnictví, dnes útočiště bezdomovců. Obrovský hangár, kde se před lety pěstovalo bůhvíco od zeleniny nebo od kytek, skrývá jenom jednoho noclež-

níka. Muže s vysokoškolským diplomem, kterého alkohol připravil o manželství, byt i kariéru. O kus dál leží další prázdný spacák, vedle malá knihovnička brožovaných detektivek, které dneska najdete ve skatulích před každým antikvariátem. Mimo jiné zahlédnu obálku s kdysi oblíbeným titulem: *Pomozte mi Terezo*. Mám ale dojem, že tady už nepomůže zhora nikdo.

Pokračujeme dál. Nprap. Šindler a prap. Malý se tu dobře vyznají, brzy zabouchají na zamčené dveře něčeho, co možná bývalo skladem lopat a motyk. Uvnitř bydlí dvě starší ženy, zařídily si to tu po domáčku, včetně svatých obrázků. „Bytem“ se protahuje mladá kočka, je tu teplo, relativně čisto a žádný smrad. Klobouk dolů, tohle bezdomovectví má úroveň. Nikdo další, nikdo neznámý tu není, tak se s přáním dobré noci loučíme.

Na konci areálu stojí barák s dalšími místnostmi. Tady je bezdomovců víc. Tady se žije o poznání v horších podmínkách... Policisté jednají se zdejšími obyvateli korektně, ale rozhodně. Probíhá kontrola dokladů, v několika případech jde jen o potvrzení o ztrátě dokladů. Ale lustrace přes služební notebook prokáže, že nikdo z přítomných neprochází pátráním, ani nemá zakázaný pobyt v Praze.

Přichází ještě jeden nocležník. Bez dokladů, bez zubů: „Zuby mám pořád v čistírně,“ pokouší se nervózně o vtip. „Doklady budu mít do dvou měsíců,“ slibuje. Policisté přikyvuji, lustrace bude taky nejspíš negativní... „Tak nám ukažte, kde bydlíte.“ Muž otevírá nehostinnou kuču. „Co tady máte?“ Muž rozhodí rukama. „Nic. Vlastně všechno.“ Je to hluboká pravda. Kupy natanahých kramů v jinak nezařízené holé místnosti jako by odrážely mužův život. Všechno – a vlastně nic.

Pomalů se náchýlil čas, který mám vymezovaný pro svou jízdu s L 158. Nepopírám, že mi přálo štěstí a že jsem NĚCO viděl. To, co bylo pro mé spolencejní nejspíš stokrát zážitou událostí, mě obohatilo. Na některé momenty dnešní „služby“ nezapomenu nejspíš nikdy. Loučím se s policisty z jedné posádky L 158. Upřímné díky.

Viktorín ŠULC
Foto Vlasta LUŤANSKÁ

*Projev vedoucího odboru PMJ
mjr. Ing. Bc. Eduarda Šustra*

*Daniel Braniš, syn zastřeleného policisty,
předal putovní pohár vítěznému družstvu*

SEŠLI SE UŽ PO TRINACTÉ

Ve dnech 15. až 17. září 2010 uspořádali policisté z Pohotovostní motorizované jednotky Praha ve spolupráci se Sportovním klubem policie FC 158 Praha XIII. ročník Memoriálu ppor. Michala Braniše v kopané. Tyto dny byly kromě sportu prosyceny především vzpomínkou na jejich drahého kolegu, který podlehl následkům zranění, způsobených při služebním zákroku dne 15. června 1997.

Záštitu nad „Memoriálem“ převzal ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy plk. Mgr. Martin Červíček. Turnaje, který se konal na hřišti PSK Union Strašnice, se zúčastnila mužstva pozvaných policistů z Plzně, Ostravy, Prahy a také ze Slovenské republiky, a to z Bratislavy.

Ve středu dne 15. září 2010 v sedmácti hodin položili účastníci všech mužstev smuteční věnec u pomníku ppor. Michala Braniše na útvaru Pohotovostní motorizované jednotky a minutou ticha uctili památku zastřeleného policisty.

Šestadvacetiletý policista pražské Pohotovostní motorizované jednotky Michal Braniš

Bojovalo se o každý míč

zasahoval společně se svým kolegou 15. června 1997 v tramvaji linky č. 11 v Nuselské ulici v Praze 4 proti nebezpečnému pachateli.

Jiří Zounek byl celostátně hledán pro vraždu a další závažnou násilnou trestnou činnost. Při zatýkání kladl aktivní odpor a bez varování začal na policisty střít. V následné přestřelce utrpěl Michal Braniš těžké zranění, kterému po měsíci v nemocnici podlehl. Vážně zraněn byl i druhý zakroužující policista a také dva cestující v tramvaji. Po Michalu Branišovi zůstal tehdy sedmiměsíční syn Daniel a družka Veronika. Stal se první obětí z řad policistů Pohotovostní motorizované jednotky v Praze od roku 1989.

Při letošním ročníku došlo ke změně tradičního hracího systému. Jelikož se zúčastnila pouze čtyři mužstva, hrálo se dvoukolově. Ve čtvrté i v pátek hrál každý účastník s každým.

Zvítězilo fotbalové mužstvo z Prahy, druží byli policisté z Ostravy a na třetím místě skončili zahraniční fotbalisté z Bratislavy. Bramborem medaili si odnesli fotbalisté z Plzně.

Slavnostního vyhlášení výsledků se zúčastnil ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy plk. Mgr. Martin Červíček a vedoucí pražského krajského odboru Pohotovostní motorizované jednotky mjr. Ing. Bc. Eduard Šuster a nejlepším hráčům předali ceny. Cenu pro nejlepšího brankáře si odnesl Karel Frančík z Plzně. Nejlepším hráčem se stal Jakub Gajda z Ostravy a nejlepším střelcem Peter Procházkas z Bratislavy, který soupeřům nastřílel pět branek.

Děk patří organizátorům ze Sportovního klubu policie FC 158 Praha a policistům Pohotovostní motorizované jednotky Praha za velmi zdařilý průběh a ze všech stran kladně hodnocený turnaj. Tato setkání se pro policisty z pohotovostních motorizovaných jednotek stala již tradicí.

Organizátoři děkují sponzorům – J & T Banka, a. s., PUMA, HS SPORT, Pivovar Krušovice, uzenářství Schneider, tiskárna TISKAP, F V A, s. r. o., Olomouc, Staročeská restaurace „U čtyř bernardýnů“, Hasičský servis LEGÁTOVA, BULDOKTEL a Úřadu městské části Praha 5.

Všichni policisté se těší na další opětovné setkání u příležitosti XIV. ročníku tohoto memoriálu v příštím roce.

nprap. Antonín VONDRÁČEK
Foto Policie ČR

Mužstvo Prahy s ředitelem KŘP, vedoucím odboru PMJ, paní Monikou Branišovou a synem Danielem

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

CVIČÍME DOMA / 4

Cvik č. 13

Cíl: posílení břišních a hýžd'ových svalů a svalů přední strany stehna

Základní poloha: leh pokrčmo roznožný (míč mezi koleny), paže volně podél těla
Výdech – stáhnout hýžd'ové a břišní svaly, podsadit pánev, současně zvedat trup obra-

tel po obratli až do polohy, kdy tvoří se stehny přímku

Nádech

Výdech – přednožit pravou nohu špičkou k bérce, výdrž 5 s

Nádech – uvolnit, zpět do základní polohy postupně obratel po obratli; ze základní polohy provádíme celý cvik druhou nohou

Chyby: zadržení dechu, vysazení pánve, přednožená noha není v přímlce s trupem, záklon hlavy, vytažení ramen

Opakování: 3krát každou nohou

Počet sérií: 1–3

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 14

Cíl: posílení břišních svalů

Základní poloha: leh pokrčmo mírně roz-

nožný, připažit, míč v pravé ruce

Výdech – oddálit trup od podložky (až po dolní hrany lopatek), dolní končetiny mírně zvednout nad podložku

Nádech + Výdech – pravidelně dýchat a střídavě podávat míč pod koleny z pravé ruky pod pravým kolenem do levé ruky a nazpět z levé ruky pod levým kolenem do pravé ruky (při podávání míče dolní končetiny střídavě pokrčíme a napneme)

Nádech – zpět do základní polohy po splněném počtu opakování
Chyby: zadržení dechu, prohnutí v bedrech, nedostatečné zvednutí trupu nebo naopak příliš velké zvednutí trupu, předsunutá nebo zakloněná hlava

Opakování: 10–15krát

Počet sérií: 1–3

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 15

Cíl: posílení meziplozových svalů

Základní poloha: leh na břiše upažmo mírně roznožný, míč v pravé ruce, hlava

čelem na podložce

Výdech – stáhnout hýžd'ové a břišní svaly

Nádech – míč přes vzpažení předáme do levé ruky

Výdech – s míčem v levé ruce připažíme,

Připravila Zdravotní pojišťovna MV ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia ČR a Fakultou tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy

- th -

v zapažení předáme do pravé ruky, pak zpět do základní polohy

Chyby: zadržování dechu, zvedání ramen, prohnutí v bederní páteři, pokrčení v loktech, zvedání hlavy nad podložku, pohyb není plynulý

Opakování: 8–10krát

Počet sérií: 1–3

Frekvence: 1–3krát denně